

GÜNCEL

Özgün Öztürk

HERŞEY BİTTİ

"Sıra İtlere Geldi"

HERŞEY BİTTİ | Sıra İtlere Geldi!

OZAN YAYINCILIK

OZAN YAYINCILIK

GÜNCEL

Özgün Öztürk

HERŞEY BİTTİ**"Sıra İtlere Geldi"**

Bu kitabı elinize aldığınıza göre potansiyel bir hayvan hakları savunucusunuz. Muhtemelen kendinize "Ben hayvanseverim" diyorsunuz. Belki de sadece bir kediniz ya da köpeğiniz var, meraktan bakıyorsunuz. Ne anlatmış ki bu diyorsunuz.

Hepiniz haklısınız. Hiçbiriniz haksız değilsiniz.

Hayvan seversiniz ya da sevmezsiniz,

Ya da sıradan(!) bir fanisiniz, hiç hayvan beslemezsiniz,

Bu kitap sizin için,

Bu kitap bizim için,

Bu kitap kendinden aciz olana sahip çıkanlar için,

Bu kitap insan olmak için...

Bu kitap onlar için,

Bu kitap acı çekmeme hakkını daha da doğru bir şekilde savunmak ve duyurmak için...

Bu yolun yolcusu olmak kolay değil. Sanıldığı kadar zor da değil. Çelik gibi sinirler gerekmiyor, eğer amacınızı unutmaz, kendinizden geçmezseniz. Sadece doğru insan olup yan yollara sapmadan, onlar adına burada olduğunuzu unutmadan, kararlı ve istikrarlı bir şekilde yürümeyi gerektiriyor.

ISBN 9944-143-70-7

9 789944 143707
Web satış: www.ozanyayincilik.com

Özgün Öztürk

HERŞEY BİTTİ

Sıra İtlere Geldi!

**Ozan Yayıncılık Ltd.
İstanbul 2011**

Özgün Öztürk

HERŞEY BİTTİ

Sıra İtlere Geldi!

Ozan Yayıncılık Ltd.
İstanbul 2011

Bu kitabın tüm yayın hakları *Ozan Yayıncılık*'a aittir. Tanıtım için yapılacak alıntılar dışında tüm alıntılar, Kültür Bakanlığı Telif Hakları Sözleşmesi gereği yayınevinin iznini gerektirir.

Herşey Bitti / Özgün Öztürk

Yayın Yönetmeni: Mustafa Demir

Editör: Orhan Suveren

Kapak tasarımı: Kevser Akgüneş

Baskı ve Cilt: Kurtiş Matbaacılık
Maltepe Mah. Listros Yolu Fatih Sanayi Sitesi
No: 12/74-75-76 Topkapı - İSTANBUL

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):

Herşey Bitti / Özgün Öztürk

Dünya, Yaşam, Hayvanlar, Hayvan hakları

Ozan Yayıncılık Ltd. Ekim 2011, Türkiye, İstanbul, 192 sayfa

ISBN: 978-9944-143-70-7

Sertifika no: 11329

Dağıtım:

İstanbul: 2A, Alfa, Alkım, Artı, Bilgi, Çağaloğlu, D&R,

Final, Paraf, Remzi, Say, Totem, Yelpaze

Ankara: Işık Eğitim, İmge, Kıta, Ekinoks

İzmir: Erdoğanlar, Gema

İnternet satış:

www.kitapyurdu.com, www.yenisayfa.com, www.kitapnet.com,
www.iskenderiye.com, www.weblebi.com, www.dharma.com.tr,
www.ideefixe.com

OZAN YAYINCILIK LTD.

Alemdar Caddesi Güzel Sanatlar Sk. No: 13 Çağaloğlu İstanbul

Tel: 212.511 93 95 - 520 43 90 Faks: 212.527 98 47

Email: info@ozanyayincilik.com Web: www.ozanyayincilik.com

İÇİNDEKİLER

Teşekkür.....	10
Önsöz.....	11
Uzun, ince, dikenli bir yoldayım.....	13

BAŞKA İŞİM YOK MU BENİM?

Başka işim yok mu benim	18
Ben ve sen	19
Ben bir köpeğim sadece.....	20
Fark edebilsek keşke	22
Kristal	23

KİM DAHA ÇOK SEVER?

Tanrı rolü	25
Sonu gelmeyen kavgalar	28
Gönüllülük sorumluluktur	29

TOPLUMSAL İKİYÜZLÜLÜK

Söylediklerimiz ve yaptıklarımız	31
Hayvan hakları olmalı	32
Toplumsal ikiyüzlülük	34
Önce insan diyorum ben	35
Allah	37
Keşke ve acaba	38

SESSİZ KALMAK SUÇA ORTAK OLMAKTIR

Sessiz kalma, suçta ortak olma.....	40
Suçta ortak olmak	42
Ötekiler Meclis gündeminde	44
Canlı mahkemeleri	45
Kırık cam teorisi	47

At bir çizik	49
Tıngırdama tıkla	51
Bugün hayvana yarın insana	51
Yanlış anlama resmen açıklanmadı	52
İnsan problemi	53
Tecavüzün ayak sesleri	54
İkiyüzlü namus	56
Haddinizi bilin artık.....	58
Siz	59
O, cerrah olmak istiyor aslında.....	60
Kediyi öldüren çocuklara hapis	62
Ailelere ve eğitimcilere	63
NEREDESİN AZİZ NESİN?	
Hökümet işleri	66
Kara Cuma.....	67
İnsanlığınız hangi torbaya girdi	69
Çandarlı hesap ver	72
Siz kimden esinlendiniz?	73
SADECE KEDİ KÖPEK HADİSESİ Mİ?	
Arabanız mı bifteğiniz mi?.....	75
Biz tıkınıyoruz, yoksullar aç kalıyor.....	76
Yaban hayatını koru	78
Tutsak yunuslar	79
Herkes gider Mersin'e.....	80
Bir kap su	81
Ekmek ağacı yapıyoruz	83
Okyanusları korumak için.....	85
Kürke hayır.....	88
Gökten 3 karga düşmüş.....	89
AHANDA KUTLAMALAR BAŞLASIN	
Bir bayramun ardından.....	91
Ramazan gelmiş, hoş gelmiş	94

Hoş(t) gelme 2010!	95
HAYATLAR VAR SOKAKLARIMIZDA	
Sokak köpeklerinin dili	97
Her sokağa bir sokak köpeği lazım	98
Hayatlar sokaklarımızda	100
Anneannesinin gülünden hasretle	102
Köpekler de Güler!	103
YAŞAM HAKKINA SAYGI DUYAN ÜNLÜLER	
Söz onların	105
DÜNYANIN HER YERİNDE AYNI	
Yahşi olmayan hareketler bunlar	107
Yahşi bir mektup	108
GÜLÜMSEDİM	
Muhabiriniz Nusaybin'den bildiriyor	110
Marul oğlan	111
Türk sokkosu	112
Günlük ped	113
Şeker kız Candy	115
Raşidiye'den mektup var	116
Amanda'dan 2.mektup	119
Kahramanlarım onlar	120
AĞLADIM	
Gitti	123
Bugün, önce onlar	124
BUGÜN, ÖNCE SADECE ONLAR	
Kurdun yüzlerce gözü vardı	128
Son Çarşamba	130
Çocuk ben	132
Ayşa	133
EŞYA MUAMELESİ	
Rüzgar eken fırtına biçer	134
RANT	

◀ *Sıra İtlere Geldi*

Kısırlaştırma pastası.....	136
Kısırlaştırma(ma).....	138
Hayvanları koruma(ma) günü.....	139
Orman yasası.....	141
Hayvanseverlikten geçinenler.....	143
Küçük reformlar uğruna	144
ATATÜRK	
Saat kaç.....	145
Düşmanımı bile böyle vurmadım.....	149
Doğa aşığı Atatürk	151
ÇOK ESKİDENDİ	
At, avrat, silah.....	153
SONSÖZ	155

ÖZGÜN ÖZTÜRK

BAL (Bornova Anadolu Lisesi) ve 9 Eylül Üniversitesi İngilizce İşletme mezunudur. 2001'den beri aktif bir hayvan hakları savunucusudur. Yeniasır gazetesi köşe yazarıdır. Star gazetesi kültür eki AJANDA'da köşe yazarlığı yapmıştır. Yaşam Hakkına Saygı Derneği Kurucu Başkanı'dır.

Yazarın diğer kitapları:

Zeynep'in Dikenli Bebekleri (Çocuk romanı)

Bizim Mahalle (Çocuk romanı)

Şanslı Kardeşler (Çocuk romanı)

www.facebook.com/ozguno

www.twitter.com/#!/ozgun_ozturk

ozgun@ozgunozturk.com

Teşekkürler...

Yüreğimdekileri sizlere iletmeme vesile olan ve Yeniasır-
'da köşe yazarı olarak yazma fırsatı veren Yücel Öziçer'e,

Daha bir köşe sahibi değilken köşesinde defalarca yazıla-
rımı yayınlarak beni yüreklendiren ve onurlandıran
Öncel Öziçer'e,

Tıkandığımda köşe yazılarımı kitaplaştırmamı öneren
Uğur Taşdemir'e,

Bu uzun soluklu yola çıktığımdan beri duruşunu kendime
örnek aldığım, özel insan, gerçek dost Aliğa Hayvanları
Koruma Derneği Başkanı Hülya Alpgiray'a,

Yaşam Hakkına Saygı Derneği'ndeki tüm yol arkadaşla-
rıma,

Onlardan olduğum için şanslı olduğum, tesadüfen onlar-
dan olmadığım, bana insan olmayı öğreten anne ve ba-
bama, Tülin - Saadettin Öztürk'e,

Ve bunca yıldır hayatıma bir vesile ile giren dört ayaklı,
kanatlı, uçan, yüzen tüm hayvanlara bana bu farkındalık
yolunda eşlik ettikleri ve her seferinde beni daha insan
yaptıkları için...

Önsöz:

Bu kitabı aldığınıza göre potansiyel bir hayvan hakları savunucususunuz. Muhtemelen kendinize “Ben hayvanseverim” diyorsunuz.

Belki de sadece bir kediniz ya da köpeğiniz var, meraktan okuyorsunuz. Ne anlatmış ki bu diyorsunuz.

Ya da zaten en hayvansever sizsiniz sanıyorsunuz ve gerçekten de siz osunuz. Ne haddine ki bu kitabı yazmış diyorsunuz. O mu öğretecekmiş bize hayvan korumacılığı diye bana kızılıyorsunuz.

Hepiniz haklısınız. Hiçbiriniz haksız değilsiniz.

Kabul ediyorum; en az hayvansever benim.

Çünkü ben kendime “hayvan hakları savunucusu” diyorum. Bu kitap tam da bununla ilgili: “Hayvan Korumacı” ya da “Hayvan Hakları Savunucusu” olmak!

Hayvan seversiniz ya da sevmezsiniz,

En çok siz seversiniz, otuz tanesine bakarsınız,

Ya da sıradan(!) bir fanisiniz, hiç hayvan beslemezsiniz,

Bu kitap sizin için,

Bu kitap bizim için,

Bu kitap kendinden aciz olana sahip çıkanlar için,

Bu kitap tüm canlıların acı çekmeme hakkını savunanlar için,

◀ *Sıra İtlere Geldi*

Bu kitap insan olmak için...

Bu kitap onlar için,

Bu kitap acı çekmeme hakkını daha da doğru bir şekilde savunmak,

Gürültü yapmak değil ama duyulmak için.

Bu yolun yolcusu olmak kolay değil. Sanıldığı kadar zor da değil. Çelik gibi sınırlar gerekmiyor, eğer amacınızı unutmaz, kendinizden geçmezseniz. Sadece doğru insan olup bu yolda yan yollara sapmadan, onlar adına burada olduğunu unutmadan, kararlı ve istikrarlı bir şekilde yürümeyi gerektiriyor. Hoşgeldiniz.

Meyra Cafe, Cihangir, İstanbul, 28.11.2010, 14:13

Uzun, ince, umut dolu bir yoldayım, yürüyorum yüreklice...

2001 senesiydi. Bir gazete haberi dikkatimi çekti. Bir barınakta çekilmiş bir resimdi. Bir ünlü ve etrafında köpekler. Bildiğin köpek çiftliği. Bunun bir yanığı olduğunu bilemedim tabii. İkinci yanığım ise İstanbul'da bir barınak var sanmam, orayı da tek barınak sanmamdı.

O güne kadar sokak hayvanlarına iyi davranırdım. Arada yemek verirdim. Belediye zehirledi mi tüzülürdüm ama toplumdaki genel yanığa ben de sahiptim:

"Bir şekilde karınlarını doyuruyorlar"

Bilinçaltımıza yerleşmiş bir nevi şehir efsanesi, toplumsal bir yanığı.

Ben döne döne bu barınağı sorarken biri dedi ki:

"Nerede oturuyorsun sen? Ataşehir'deki barınağa gitse-ne."

Şaşırdım. Bu kelimeyi sık sık okuyacaksınız bu kitapta. Uzun ince bir yol dedim ya uzun, ince, şaşkınlık dolu bir yol aslında.

Velhasıl tuttum barınağın yolunu. Aklımda bildiğin bir köpek çiftliği, gideyim de seveyim, oynayayım hayali. Yani bir cehalet hadisesi. Bu sebeple bilmeyen, farkında olmayan insanlara saldırılmasını anlamam. Bu konuyu ileride detaylı ele alırım. Şimdilik koyalım bir kenara.

Barınağa gittiğimde yaşadığım şoku unutamam. Göz göze

geldiğim yüzlerce can, kafeslerin ardında, çaresiz, mutsuz...

Ve bakışlarda hep aynı soru:

“Neden buradayım? Ben size ne yaptım da beni buraya hapsettiniz?”

Sadece onlar hayvan ve biz insan olduğumuz için,

Sadece biz üstün(!) insan ırkı bu dünyanın sahibi olduğumuz için orada olanlar... Bitki gibi yaşamaya mahkum edilenler. Gözden irak, gönülden de irak olanlar.

Ağlaya ağlaya dolaştım tüm barınağı. Her cana dokunmak istedim, her acıya merhem olmak istedim ve o günden sonra iki sene boyunca her Pazar barınak gönüllüsü olarak çalıştım.

Tek amaç onları oradan kurtarmak, sahiplendirmek ve elbette yaşatmak. Bu amacın vesile olduğu bir dostluk. Dostumun, aslında bu hayattaki insan meleklerimden birinin adı: Burcu Coral Işıkcı. Babası değerli yazar Mehmet Coral. Onun hayatıma soktuğu bir web sitesi hadisesi ve ilk sitemiz: “www.kopeksahiplen.com”.

İki sene boyunca her Pazar oradaydım. Kadıköy Hayvan Dostları Platformu Gönüllüsü Saadet Hanım'ın nöbet gününde onunla birlikteydim. Ne yalan söyleyeyim öncelik hep bebeklerdi. Kafesleri temizle, kaplarını dezenfekte et, bebeklere yemek ver derken saatler akıp giderdi. Sonra belki koşullarda yatan hastalardan birkaçına da faydam olurdu. Zaman tükenirdi. Ben de...

Eve dönerken yüreğim orada kalırdı. İki hafta gidemesem oranın ağır pislik kokusunu özlerdim. Kah kolunda anji-

yokatla yaşamak istemeyen yavruda kalırdı aklım kah re-
virdeki albinolu canda.

İnsanı kanırtan bir iştir barınak gönüllüğü. Barınak gönül-
lülerin küskünlüğünü anlarım ben. Oradayken ben de kü-
serdim gelmeyenlere. Söylenirdim içten içe:

“İnternet başında mı hayvan seviyorsunuz? Hepsi sizi
bekliyor. Neredesiniz? Ayda bir kez olsun gelseniz? Elini-
zi sürseniz. Tek bekledikleri sevgi. Neredesiniz?”

Çok kızardım, kendimce çok haklıydım. En önemli işi ben
yapıyordum. Öyle düşünüyordum. Kurtardığım pardon
sahiplendirdiğim ya da iyileştirdiğim her hayvanda ken-
dimi daha da Tanrı gibi hissederdim. Elbette Tanrı değil-
dim. Allah bunu zaman zaman sağlam tokatlarla fark etti-
rirdi. Taa ki ben gerçekten kavrayana kadar...

Sonra ver elini İzmir. Hiç anlamadan ilk İl Hayvan Kору-
ma Kurulu'na seçilmen. İlk toplantıyı unutmam mümkün
değil. Vali başkanlığında, İl Çevre Müdürlüğü sekreteryas-
ında yürütülen kurulda tüm belediyelerin veteriner he-
kimleri, il tarım müdürlüğünden bir yetkili, İzmir Hay-
vanları Koruma Vakfı üyeleri ile tam Aziz Nesin'lik bir
toplantı.

Üç saatten fazla sürmüştü. Başım tutmuştu. İnanılmaz bir
baş ağrısı ve mide bulantısı. Şaka değil. Gerçekten üç gün
hasta olmuştum ilk toplantı sonrası. İlk üç toplantıdan
sonra bu haller devam etti. Sonra bünye yavaş yavaş bu
duruma uyum sağladı, kabullendi.

Sadece OLMAZ'ın konuşulduğu bir ruh hali. Devletin içi-
ni, ağır çarklarını ilk fark etmemdi. Büyük hayal kırıklı-
ğı...

“Kokuşmuş” diyordum kendi kendime. Kimsenin çözüm

üretmediği, herkesin sadece şikayet ettiği, sonu gelmeyen toplantılar zinciri ülkemizin gidişatının küçük bir özeti gibiydi.

Bu arada bir dernek deneyimi. Mecburiyetten kurulan bir şube. İlk genel kurulda istifa ile dernek tecrübesine veda.

Ve kavgalar, her zaman her yerde olan "Ben daha hayvan-severim" kavgaları...Sonu gelmeyen, bir sonucu olmayan ama sadece hayvana zararı dokunan ego savaşları.

Bu esnada bilgilendim. Olayın sadece barınaktan ibaret olmadığını fark ettim. Sokaklarda ayrı sorun vardı, şiddet vardı, tecavüz vardı, itlaf vardı. Vardı da vardı. Algıladıkça acıtan, acıttıkça güçlendiren, güçlendirdikçe daha da savaşçı kılan bir farkındalık aşamasıydı.

Ve www.yasamhakkinasaygi.com doğdu. Köpek sahiplen yapmak istediklerimi anlatmıyordu, dardı. Farkındalığımı genişledikçe bu isim misyonuma dar geldi. Daha fazlası gerekliydi. Daha fazlasını anlatmak daha fazlasını yapmak daha fazla faydalı olmak lazımdı. Bu isim böyle doğdu: "Yaşam Hakkına Saygı!"

Sonradan fark edecektim ki aslında köpeksahiplen.com varken de "Yaşam Hakkına Saygı" oradaydı. Kullandığım afişlerdeki slogan olarak gizlice yüreğimdeki yerini almıştı. O bana kendini ben onu fark etmeden önce tanıtmıştı. Ortaya çıkmak için benim pişmemi bekliyordu.

Uzun, dikenli bir yoldu benimki. Hala da öyle. Kanırta, acıtan, mücadele dolu, hergünü zor bir yol.

Hayvan korumacı denemelerin birbirini acıttığı,

Rantın ağlarını bizlerin ve hayvanların üzerine ördüğü,

Hayvanların sessiz çığlıklarının hergün sadece bizler tarafından duyulduğu,

Toplumun genelinin sırtını döndüğü, kulağını tıkadığı,

Uzun ve zor bir yol bu. Onlar yüzünden bırakıp gidemediğin bir yol.

Onlara arkayı dönemezsin, duydun bir kere seslerini.

Gördün bir kere gözlerini, hissettin bedeninde acılarını.

Elbette hepsini sen kurtaramayacaksın bunu da biliyorsun ama doğru bildiğini doğru şekilde yapmak adına buradasın.

Bu yolun yolcusu olacaksınız her şeye, herkese rağmen bırakma lüksünüz olmadığını her zaman hatırlayın. Unutmayın, sadece siz konuşursanız duyulurlar.

BAŞKA İŞİM YOK MU BENİM?

Başka işim yok mu benim?

Hep soruyorlar, en yakınlarım bile:

“Başka işin yok mu senin?”

Elbette var efendim. Ben de çalışıyorum, ben de ekmek kavgası veriyorum. Benim de hayatta değer verdiğim ailem, sevdiklerim var. Ben de acı çekiyorum, ben de koşuşturup duruyorum. Benim de kredi kartı borçlarım var.

Ancaaak!..

Bunca koşuşturmanın, bunca mücadelenin tam da içinden geçen kalbim HAYVANLAR için de atıyor. Daha doğrusu sadece insanlar için atmıyor.

İşim yok mu benim de hayvanlar için uğraşıp duruyorum, sinir harbi yaşıyorum?

Var efendim. Pek çok işim var. Zamanım da en az herkesinki kadar değerli.

Ama görmüşüm bir kere... Görmüşüm o ıslak burunları, o yüzlerce sayfalık kitaplar dolusu cümleler kuran anlamlı bakışları.

O gözler ki açlığı anlatıyor.

O gözler ki “çaresiziz” diyor.

O gözler ki tam da burada, hayatın en ön safhasında bir başına olmanın açısını hissettiriyor.

O gözler ki her göz göze geldiğimde konuşuyor da konuşuyor.

Sırf bu yüzden "İnsan bitti sıra bunlara mı geldi" ya da "önce insan" diyenlere inat onlar için savaşıyorum ben.

Ben ve sen

Ben insan doğmuşum, sen hayvan.

Bana insan demişler, sana hayvan.

Ben bir evde doğmuşum, anne ve babamın olduğu. Sen bir sokakda doğmuşsun, anne ve babalarının (!) olduğu.

Benim babam anneme sormuş :“BEBEK YAPALIM MI” diye.Senin babaların sormamış annene: “BEBEK YAPALIM MI” diye.

Beni tüm aile karşılamış, davulla zurnayla. Sana ise sadece annen sahip çıkmış, tek başına, sokakta.

Benim bir kimliğim olmuş, bir vatanım. Senin ne kimliğin olmuş, ne de hakkın.

Ben insanım diye hep sevgi görmüşüm, sen hayvansın diye hep eziyet.

Ben sıcak evlerde yaşamışım, sen hep soğuk sokaklarda.

Ben ve sen...

İkimize de kimse sormamış “doğmak ister misin” diye.İkimiz de seçmemişiz bu dünyaya doğmayı. Ama ikimiz de yaşamak zorunda bırakılmışız bize verilen hayatları.

Ben sana yapılanları görerek, bilerek. Sen sana yapılanlara ses edemeyerek. Ben senin için kavgaya ederek. Sen kendin için hiçbir şey yapamayarak...

Ben ve sen...

Seni kalbime sokabilsem, orada saklasam?

Dokunamasalar sana, canını yakamasalar?

Ben bir köpeğim sadece

Bakın, ben sadece bir köpeğim. Sadece bir köpek!

Sokakta doğdum, bazıları gibi "cins" değildim. Hani o petshoplarda görüp bayıldığınız "ha ne sevimli şey... ay yazık buna..." olamadım hiç. Onlara gösterdiğiniz sevgi ve anlayışı hak edemedim hiç. Çünkü ben sokaktaydım, ben cins değildim, ben pistim.

Ben sadece bir köpeğim. Sokak köpeği! Sizlerin tehlikeli bulduklarından, kuduz diye korktuklarından, korkuttuklarından. O korkularınız ki bizleri barınaklara hapseden, bizleri zehirleyen, pompalı tüfeklerle vurduran. O korkularınız ki bizleri tekmeleyen, iten, kakan, demir sopalarla işkence eden.

Bazılarımız bugün pompalı tüfeklerden kurtulmuş, uyu-tulmaktan kurtulmuş, sözüm ona "ÖLÜM"den kurtulmuş, barınaklarda.

Siz hiç "ÖLÜM" kokusunu içinize çeke çeke yaşadınız mı?

Siz hiç sürekli bağıran, can çekişen ırkınızla birlikte pisliğinizin içinde yaşadınız mı? Siz acaba hiç vücudunda kan kalmamış, 2 aylık yavru bir köpeğin, damarı bulunamazken çıkarttığı insan yavrusu sesini duydunuz mu?

Siz hiç ağlaya ağlaya, bağırsaklarınız düğümlemiş, vücudunuzun tamamını iltihap kaplamış öldünüz mü? Hiç sizi bir kafese kapattılar mı sizin gibi 50 tanesinin olduğu?

Ve siz bu kafeste sadece zayıf olduğunuz için saldırıya uğradınız mı, diğerleri tarafından parçalandınız mı? Biri kolunuzda, biri bacağınızda, diğeri sırtınızda, diğeri boğazınızda, aynı anda 8-10 tanesi üzerinizde ve siz avaz avaz bağırırken insanların bile bir şey yapamadığı oldu mu?

Ve siz bu parçalanma sırasında mücadeleyi bırakıp "tamam, artık öldüm" dediniz mi? "artık öldüm" deyip de sizi parçalasınlar diye bırakıp her biri vücudunuzdan bir ısırık alırken öylece yattınız mı? üzerinizdeki bu lokmaları etinizden ayırabilmek için üzerinize soğuk su püskürttükleri ve sizin artık bunu da duymadığınız oldu mu?

Sonra insanlar gelip sizi kanlar içinde, sırlıklam dışarı çıkardıklarında, tedavi altına aldıklarında "ölüm şokuna" girip iyileşmek yerine öldünüz mü? Boynunuzdaki yaralardan yemek yiyemezken sizi şırıngalarla besleyip yaşatmaya çalıştı mı birkaç iyi insan?

Ya da siz bugün öldünüz ve yarın sahiplendiniz mi? O hiç gelmeyen sahipler 1 gün geç geldikleri için öldünüz mü?

Siz hiç sırf sahipleri onu terk etti diye hayata küsüp yemek yemeği reddeden, kendini kafesin köşesine yapıştırıp kimseleri yanına yaklaştırmayan, İNTİHAR eden köpek gördünüz mü?

Siz hiç apartmanda istemiyorlar diye sahibinin getirip barınağa bıraktığı, bir kulübe yaptığı,

Bu mektup bitmez, siz de zaten tüm bunları görmeden, yokmuş gibi yaşarsınız. Çünkü bizler her türlü işkenceyi, sevgisizliği, acıyı hak eden sokak hayvanlarıyız!

Fark edebilsek keşke

Onlar ya da biz yok aslında, hepimiz bir'iz Tanrısal planda: doğa, insanlar, hayvanlar, dünya, evren...

Aslında hepimizin enerjisi bir titreşiyor, biz evrenden, dünyadan ayrı değiliz, her şey bir titreşiyor, enerjisi bir. Hani o nefret ettiğimiz arkadaşımızla da bir'iz, tekmelediğimiz hayvanla da, manzaramızı kapatıyor diye kestiğimiz ağaçla da, sırf eğlence olsun diye avladığımız hayvanlarla da. Zarar verdiğimiz her canlıda, aslında kendimize zarar veriyoruz, dünyamıza zarar veriyoruz. Kendi enerjimizi yok ediyoruz. Ve bunu fark edebildiğimiz ölçüde insan oluyoruz. Çevremizde olan biteni fark edebildiğimiz ölçüde büyüyoruz.

Oralarda bir yerlerde, bir şeyler oluyor. Hayvanlar bizim şehirlerimizde hapis ediliyor. Hayvanlar sokaklarımızda dayak yiyor, gözleri oyuluyor, tecavüze uğruyor. 12 yaşında bir çocuk sokağındaki köpeği yakıyor ve taşıyor. Birileri rahatsız oluyor da barınaklara konuyor, açlıktan, hastalıktan ya da parçalanarak ölüyor. Evet, bunlar oluyor, tüm bunları sadece bir avuç "hayvansever" denilen kişi biliyor.

Neden bu dünyadayım diye düşündünüz mü hiç? Neyi fark etmeliyim?

Hasta olmadan hastalığı fark etmezsiniz, hasta olanı anlamazsınız. Düşüp de ayağınızı incitmeden o acıyı bilmezsiniz, düşmüş birinin acısını anlayamazsınız. Para sıkıntısı çekmeden yokluk nedir anlamazsınız. Hep yaşadıkça fark edersiniz, fark ettikçe de tekamül edersiniz.

Şimdi sizlerden bir şey rica ediyorum. Bugünden itibaren sokağınızdaki ağacı, hayvanı fark edin. O ağaca bir su

vermeyi deneyin. Ya da hayvana artık yemeklerinizi, 1 kap su verin. Balkonunuza konan kuşu fark edin. Bayat ekmeklerinizi onunla paylaşın. Yerkenki o telaşını görün. Sonra siz her balkona çıktığınızda nasıl da hemen geldiğini, sizi oralarda bir yerlerde beklediğini. Yolda giderken uyuzdan acı içinde kıvranan hayvanları fark edin. Alıp tedavi ettirmeyi deneyin. Gözlerine bakmayı deneyin, size ne anlatıyorlar, hikayeleri ne, görmeye çalışın.

Lütfen bugünden itibaren onları fark edin. Hayvanları fark edin, onlara yardım edin. Onlar biz insanlar için yaratılmış birer "sebze" değil. Onlar da acı çekiyor, onlar da bizim gibi iletişim kuruyor, onlar da duygulanıyor, onlar da üzüntüden intihar ediyor, onlar da kanser oluyor. Onlar bize unuttuğumuz bir yanımızı hatırlatmaya çalışıyor: "sevgi, koşulsuz sevgi, beklentisiz, çıkarsız...sevmek bir başka canlıyı, canını verme pahasına, hiç düşünmeden, kalpten..."

Bir deneyin, sonra da deneyimleyin: "huzuru, mutluluğu, bir'liği..."

Onlar ya da biz yok aslında, hepimiz bir'iz Tanrısal planda: "doğa, insanlar, hayvanlar, dünya, evren..."

Kristal

Zamanlardan bir zaman biraz bir şeyler öğrendim ben. Öğrendim ki her birimiz bir kristal parçasıyız, birçok yüzü olan, birçok yüzeyi olan. Biz, her birimiz bir kristal, bu dünyada yüzeylerimizi parlatıyoruz, törpülüyoruz, parladıkça ışık oluyoruz.

Bu yüzeyler aslında o kadar çok ki, her birinin üzerinde kişisel hırslarımız, sevgilerimiz, kavgalarımız. Öğrendim

◀ Sıra İtlere Geldi

ki her bir yüzey için çalışmalı insan, törpülemeli kendini, egosantrik yanlarını.

Sonra hayvanlarla daha yakın oldum ben. Baktım onlara ve sanki gördüm bizi. Bu dünya sahnesi bizim her bir kristal yüzeyimizin onlarda yansımaları sanki.

Tilkinin kurnazlığı, köpeğin sevgisi, kedinin bağımsızlığı, balinaların müşfikliği, angutun eşine olan sadakati, karıncanın çalışkanlığı, karganın şakacılığı, maymunun zekası ve çevikliği, kurdun zekası ve daha niceleri. Baktıkça bizi gördüm ben onlarda. Tek görmediğim yüzey ise bize ait o korkunç "işkence" yüzeyiydi, bu yüzey yoktu onlarda.

Dünya üzerinde insan dışında hiçbir canlı yoktu ki kendinden aciz bir canlıya işkence etsin, keyif için öldürsün. Moda diye başka bir canlının derisini canlı canlı yüzüp üzerine giysin, sırtarak poz versin.

Bugün her gördüğüm yeni yüzeyde biraz daha büyük bir şaşkınlık, biraz daha büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum.

Topluca tornaya mı girmeli diye kendi kendime sorup duruyorum.

Topluca bir tornaya girmeli, tek tip olmalı, tüm yüzeylerimizi sağlamca törpülemeli.

Yoksa bu dünya denen hayat okulunda ya da başka bir deyişle tekamül planında ne kadar gidip gelsek de sanki hiç büyümeyeceğiz, sanki hep sayacağız aynı noktada.

Ya da zamanlar bitecek, bizler hapis kalacağız bu dünya dene tekamül planında.

Bir türlü parlatamadığımız karanlık yüzlerimizi birbirimize yansıtarak debelenip duracağız kendi karanlığımızda.

KİM DAHA ÇOK SEVER?

Tanrı Rolü

Ataşehir barınak gönüllüsüyken bir dönem birlikte de gidip geldiğim can dostum Elif Ongan'la öğle yemeğinde buluşmuştuk. Kozyatağı Carrefour'a doğru dönerken bir anda önümüze karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir yavru köpek çıktı. En fazla 3 aylık, her tarafını uyuz sarmış bir bebektir.

Elif'le birbirimize baktık. Biliyorduk ki bırakırsak ölecek. Uyuz, tedavisi çok basit bir hastalıktır aslında ama tedavi edilmezse de acılar içinde öldürür.

"Alalım!" dedik aynı anda.

Apar topar indik arabadan. O zaman satışta çalışıyordum, bagajda numunelerim vardı. Bir koliyi boşalttım ve içine koyduk cüceyi.

Arabaya bindik ve yine birbirimize baktık.

"Barınağa mı, kliniğe mi?" dedik.

Ataşehir barınağı ile Ataşehir içindeki özel klinik aynı mesafedeydi. Ataşehir barınağı demek vicdanımızı rahatlatmak demekti, hiç para harcamadan üstelik. Ama biliyorduk ki barınağa giderse ya gençlik ya kanlı ishalden ölecek. "Güya" kurtarmış olacaktık. Sahte bir kurtuluş, sadece vicdan rahatlatış...

"Kliniğe! Paylaşırsınız masraflarını. Toparlayınca sahiplendiririz" dedik yine aynı anda. Ve bıraktık cüceyi.

Düşüncemiz bir hafta, on gün sonra alıp sahiplendirmekten aslında. Ama düşündüğümüz gibi olmadı. Elif tatile çıktı, orada annesini kaybetti, gelişi gecikti. Cücenin klinik macerası üç haftayı buldu.

İşyerim o zaman Kurtköy'deydi. Bahçeli evi olan bir iş arkadaşşımdan, Birol'dan geçici olarak evine almasını rica ettim. Foto çekip sahiplendirecektik. Kabul etti.

Cüceyi bulduğumuzun tam 21.günü Elif onu fabrikaya getirdi. Öğleden sonra saat 2 gibi. Genç güzel bir kıza dönüşmüştü. Aşırı utangaçtı. Ama tüyleri pırıl pırıldı. Laf aramızda biraz da çirkindi. Bir de dişi. Dedim ki Elif'e:

"İnşallah yuva buluruz buna!"

Güldük hatta.

Pazartesi günü ofise gittim ve hemen toplantılar için çıktım. Birol'u toplantı çıkışı aradım.

"Birolcum, sabah sormadan çıktım. Napıyor bizim kız?"

"Özgün hanım, sormayın, ben de sizi arayacaktım ama..."

"Noldu Birol? Kötü bir şey mi var?"

"Şey... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum"

Ben arka arkaya sormaya başladım:

"Birol noldu? Yoksa kaçtı mı? Araba mı çarptı? Noldu?"

"Özgün hn, siz cumartesi çıktıktan sonra onu bizim diğer köpeklerin yanına bağlamak istemedim. Büyükler, zarar verirler diye. Dört'te de vardiyam bitiyordu. 2 saat bir şey kalmıştı. Deponun kapısına bağladım. Biliyorsunuz yağmur vardı. Bizim fabrikanın yanındaki elektrik direğine yıldırım düştü. Direkt devrildi. Kablolar kopmuş. Ben iş bitiminde deponun kapısına çıktığımda onu simsiyah kö-

mür olmuş buldum. Patilerinin altı patlamıştı. Kablolar onun olduğu yere gelmiş sadece... Çok üzgünüm Özgün hn”

Şoktaydım.

21.gün...

Bilirsiniz tüm öğretilerde geçer bu 21 gün. Hatta NLP’de bile.

Ve güzel, utangaç kızımız gitmişti...

Birden anladım. Bizler sadece “vesile”ydik bizden daha öte bir plana.

Anladım ki biz “Tanrı” değildik.

Anladım ki o ne isterse o oluyordu.

Anladım ki kurtara kurtara barınağa gide gele “Tanrı” rolü biçmiştim kendime içten içe.

Anladım ki egom şişmişti fark ettirmeden bana bile.

Anladım ki kendime gelmeliydim, kimseyi “barınağa gelmiyor” diye eleştirmemeli, kendimi “barınak gönüllüsü” olduğum için kimseden üstün görmemeliydim.

Barınak gönüllüsü demek onlarla göz göze gelen demektir.

Barınak gönüllüsü demek acılarına şahit olan, çare olmaya çalışan demektir.

Barınak gönüllüsü demek devamlı didinmek, devamlı yeni çareler üretmek, çaresizliği yaşamak demektir.

Barınak gönüllüsü demek “hayat kurtarmak” ama bunu yaparken de “gözlerindeki teşekkürü görmek” demektir.

Bu kadar çok “kurtarıcı” olunca farkında olmadan “vesile olduğunu” unuttur insan...

Aslında sadece birer vesile olduğumuzu unuttuğumuzda ise Tanrı bizi öyle bir duvara toslatır ki...

Benim duvar hikayem de buydu...

Sonu gelmeyen kavgalar

Hayvanseverlerin adı çıkmış bir kere. Bu konuda en ufak bir söz söylediğinde seni dinlememeleri, bıyık altından gülmeleri, ciddiye almamaları. Ve sen istediğin kadar bu imajı değiştirmeye çalış, hayvanseverler kendilerini değiştirmedikten sonra ne fayda!

Hayvan hakları konu olduğunda, eğer karşınızdakinin sizi dinlemeye sabrı, sizin de amacınızı anlatmaya zamanınız varsa epeyce dil döktükten sonra bu ifadeyi değiştirebiliyorsunuz.

Çoğu kez de konuşma şöyle noktalanıyor:

-Tamam ama ötekiler senin gibi değiller...

Peki bu imajın sorumlusu kim? Bu imajın sorumlusu doğrudan hayvan severler. Çünkü, siz karşınızdakine kendinizi nasıl yansıtırsanız, öyle görünürsünüz.

Kastettiğim hayvansever - hayvansever(!) kavgaları, çok lazımmış gibi bunların bir de basına taşınması.

Anladık, birileri birilerinden daha çok hayvan seviyor.

Anladık, birileri birilerinin yaptıklarını yetersiz buluyor, asla memnun olmuyor.

Anladık, birileri birilerinin burada hayvan sevgisi kisvesi altında başka sebeplerle bulunduğundan emin.

Biz anlamaya anladık da bizim dışımızdaki insanlar bizi anlamadı... Hatta bazı insanlar, hayvan korumacı olduğumuzu öğrenince vebalından kaçır gibi kaçıyorlar.

Ve neden tüm bu karşılıklı amacını aşan yazışmalar , tartışmalar medyaya taşınıyor?

Sonu gelmeyen bu mailler bombardımanını kaç basın mensubu gerçekten okuyor?

Tüm bu gereksiz, anlamsız sürtüşmelerin, itişip kakışmanın sonunda olan kime oluyor?

Bizlere mi, bizlerden medet uman hayvanlara mı? Kendini savunma yetisi olmayan ve umudu bizler olan o canlara mı?

Gönüllülük sorumluluktur!

Herhangi bir sivil toplum örgütünde veya bireysel olarak gönüllülükten ne anlıyoruz? Bunu kendime sık sık sorar oldum. Bunca yıldır aktif bir hayvan korumacı, yani bir gönüllü olarak çalışıyorum. Ve gönüllülüğün tarafımızdan nasıl algılandığına takılıp kalıyorum.

Gönüllülük, TDK'daki anlamıyla: Bir işi yapmayı hiçbir yükümlülüğü yokken isteyerek üstlenen demek efendim. Yani boş zamanları değerlendireceğiniz bir sosyal aktivite değildir. Maalesef birçok gönüllü tarafından o boş zamanları daha iyi dolduracak herhangi bir aktivite bulunduğu, bir anda bırakıp gidilesi bir şey olarak algılanmaktadır. Kimsenin gitmesine sözümüz yok aslında. Ama giderken sorumluluklarını devretmeli insanlar ya da sorumluluklarını yerine getirdikten sonra çekip gitmeli. Diğer türlü yardım etmek bir yana, köstek oluyorlar yapılan çalışmalara.

Anlaşıldığı üzere bu dertten muzdaribim efendim. Sık sık eleştiriliyorum bu beklentim yüzünden:

"Gönüllü bir iş bu. İsteyen istediği kadar yapar, istediği

◀ Sıra İtlere Geldi

zaman gelir gider. Kimseden senin kadar zaman vermesini bekleyemezsin”

Viki sözlükte der ki: “Gönüllülük, bireylerin toplumsal sorumluluk anlayışıyla, çıkar gözetmeksizin bilgi, zaman, beceri, deneyim ve kaynaklarını kendi hür iradeleriyle bir amaç doğrultusunda kullanmasıdır” Yani kimseye silah zoruyla gönüllü ol demiyoruz. Kendileri özgür iradeleriyle geliyorlar. Kimseden tüm zamanını vermesini ya da çok iş yapmasını da beklemiyoruz. Ancak insanların sorumluluklarına “gönüllü iş” kılıfı uydurmamalarını rica ediyoruz. Ve aldıkları sorumlulukları zamanında yapmadıklarında işlerin aksamasına gıcık oluyoruz. Sonra bu işleri de yapmaya çalışırken geride kalan 1-2 kişi, bu yükün altında ezilmeleri bir yana bunun tüm zararının o gönül verdiğimiz canlılara olmasına kahroluyoruz!

Bir türlü anlatamadığım eğer bir yola girdiyseniz ve üstünüze bir takım sorumluluklar aldıysanız, onları her şartta yerine getirmek zorundasınız. Hayvanlar sizin boş zamanlarınıza göre ölmüyorlar, işkence görmüyorlar, tecavüze uğramıyorlar. Siz çeşitli bahanelerle ortadan bir anda kaybolduğunuzda onlar ölmeye ara vermiyorlar. Oradaki tüm acılar aynı hızla devam ediyor.

Gönüllülük adı üstünde gönülden verilen demektir. Gönüllülük teşekkür beklemeden ve isim peşine düşmeden gönülden iş yapabilmek demektir. Gönüllülük ekip çalışması yapabilmek, bu işe gerçek bir iş gibi bakabilmek demektir. Gönüllülük sosyalleşmeye gelmeyen, çevre edinme peşinde olmayan, özel veya iş hayatında isim olmaya çalışmayan demektir.

Uzun lafın kıyası: **Gönüllülük sorumluluk demektir...**

TOPLUMSAL İKİYÜZLÜLÜK...

Söylediklerimiz ve yaptıklarımız

Hayvanlar söz konusu olunca ikiyüzlü oluveriyoruz.

Söylediklerimizle yaptıklarımız birbirini tutmaz hale geliyor nedense..

“Ben de hayvan **severim** ama; evimde alıp beslemem, **evde hayvan olmaz!**”

“Yanlış anlamayın, ben hayvanlara **karşı değilim** ama; sokaklarda görmek **istemiyorum**”.

“Aslında hayvanlardan **nefret etmiyorum** ama; onların yeri şehirler değil. Yazık günah apartmanlara hapsediyorsunuz. **Doğalarına aykırı**”.

Hadi canım siz de!

Ne doğasından söz ediyorsunuz? Yüzyıllardır şehirlerde yaşamış hayvanı hangi akla hizmet ormana bırakalım diyorsunuz? **Evcilleşmiş ve evrimleşmiş** köpeklerin ormanda yaşamayı başarmasını nasıl bekliyorsunuz?

Üstelik de bunu hayvan sevgisi adı altında talep ediyorsunuz. **Pes dedirtiyorsunuz!**

Sokaklarda görmek istemiyorsunuz. Karşı değilsiniz ama; **topluca yok olsunlar** istiyorsunuz. Barınaklara tıklıp has-

talıkla, açlıkla ağır ağır ölsünler istiyorsunuz. Bunu da sevdiğiniz için istiyorsunuz. Pes!

Evde olur efendim, bal gibi olur, pek de güzel olur. Tadından yenmez. O sevgi bir kere tadıldı mı vazgeçilmez, bağımlılıktır. Olmadı mı ev boş gelir size, oturur ağlarsınız bile.

Gary L. Francione buna "ahlaki şizofreni" diyor. "Hayvanları ahlaken çıkarları olan varlıklar olarak gördüğümüzü iddia ediyor ama; onlara bu iddialarımızı yalanlayan biçimlerde muamele ediyoruz" diyor. Bence de Francione'ce! Bunun adı düpedüz ikiyüzlülük, toplumsal ikiyüzlülük.

Söylediklerimiz ve yaptıklarımız, aslında bizim aynamız...

Mevlana'nın dediği gibi: "Ya olduğun gibi görün ya göründüğün gibi ol!"

Hayvan hakları olmalı

En yaygın soru şudur: Hayvanların hakları olmalı mı? Cevap oldukça basit: Evet! Ahlaki felsefenin reformcu ve faydacı kurucusu Jeremy Bentham der ki; "varlık"ların haklarına karar verirken, sorulması gereken soru "Onlar düşünebiliyor mu ya da konuşabiliyor mu?" değil, "Onlar acı çekebiliyor mu?" olmalı...

Bütün hayvanlar aynı şekilde ve insanların hissettiği derecede acı çekme kapasitesine sahiptir. Onlar, ızdırabı, keyfi, korkuyu, hayal kırıklığını, yalnızlığı ve anne şefkatini hissedebilirler. Ve her canlı, insan ya da hayvan fark etmez, acı çekmeme hakkına sahiptir.

Hayvan hakları sadece bir felsefe değildir; insan olmayan hayvanların, insanlara fayda sağlamak için var olduğu gibi geleneksel bir düşünceye meydan okuyan toplumsal bir harekettir.

Ve aslında sadece kedi ve köpekleri kapsamaz, kapsamalıdır. Çocuklarımızı ödül gibi götürdüğümüz sirkler hiç de sanıldığı gibi harikalar diyarı değiller. Hayvanlar bisiklet kullanmak, kafalarının üzerinde durmak, topları çevirmek ya da ateş çemberlerinin içinden atlamak için can atmazlar. Ama maalesef, bu konuda seçim hakları yoktur. Antrenörleri onları performansla zorlamak için kamçılama, elektrik akımı verme gibi acımasız yöntemler kullanır.

Mobilya eşyası gibi kamyonlara yüklenerek oradan buraya taşınan bu hayvancıkların diğer hayvanlar gibi doğal ortamlarında kendi cinsleriyle birlikte yaşama hakları var. Ve sizlerin de en azından seçim şansı var. Gitmemeyi seçebilirsiniz.

Ya da "kürk hayır!" diyebilirsiniz. Kürk giyen kişiler üzerlerinde vizonların, rakunların, tilkilerin, kunduzların ve diğer hayvanların kanlarını taşırlar. Kürk çiftliklerindeki hayvanlar yaşamlarını küçücük kafeslerde geçirirler ve zamanı geldiğinde kalp krizi geçirmelerine neden olan elektrik akımı yöntemiyle öldürülürler. Bazılarının derisi henüz canlı iken yüzülür.

Çin'de eti için kesilen kedi ve köpeklerin derileri diğer ülkelere ihraç edilir. Hayvan derilerinin çoğu, hayvan hakları kanunlarının bulunmadığı ya da uygulanmadığı Çin veya Hindistan gibi gelişmekte olan ülkelerden gelir. Derisi için öldürülen milyonlarca hayvan aşırı izdiham ya da ağır kesici verilmeden hadım edilme gibi pek çok korkunç

muameleyle karşılaşılır. Çin malı ürünleri kullanmayarak bu vahşete kendi adınıza dur diyebilirsiniz.

Çoğu ev ve kozmetik ürünü test için hayvanların karınlarına pompalanıyor, derilerine sürülüyor, gözlerine püskürtülüyor; ve kobaylar yüzlerine sıkılan aerosol spreyleri teneffüs etmek zorunda bırakılıyor.

Ve biliyor musunuz, hayvan fizyolojisi insanlarınkinden önemli ölçüde farklı. Bilgisayar modellemeleri, hücre kültürleri ve insan çalışmaları gibi yöntemler çok daha güvenilir, ucuz ve insancıl. Hayvanlar üzerinde deney yapmayan firmaların ürünlerini alarak bu vahşete dur diyebilirsiniz.

Toplumsal ikiyüzlülük

Devletin yasama organları tarafından konulan ve uyulması gereken kurallar bütününe yasa diyorsak ve yasalar olayların gidişinde olağan dışına yer vermeyen, değişmezlik ve mecburiyet gösteren kurallar bütünüyse...

Herhangi bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı herhangi bir yasa ihlalinde çekince yaşarken, söz konusu hayvan hakları ihlali olduğunda neden bu kadar pervasızdır? Nasıl bu kadar rahat suç işler?

Savcılıklara yapılan suç duyuruları neden davaya dönüşmezler, hayvana yönelik suçlar neden davalık "değer" görmezler?

İsteyerek "kötü muamele" hayvana yönelik olduğunda yeterince "kötü" değil sanki.

İsteyerek "tecavüz etme" hayvana yapıldığında yeterince "saldırı" değil sanki.

İsteyerek "öldürme" hayvan söz konusu olunca yeterince "ölüm" değil sanki.

Bir suçun suç sayılması için bir başka canlıya bilerek, isteyerek, kasten şiddet uygulanıyor olması yeterli değil gibi.

Ya da sadece "ihmal" neden suçtan sayılmaz?

Sahtelikler silsilesi...

Herşey "gereksiz" acıyı yasaklıyor belki.

Ve bu tırnak işareti içindeki "gereksiz" sözcüğü tüm işkence ve eziyetleri, en çok da "kurumsallaşmış" olanlarını meşrulaştırıyor sanki.

Tuhaf bir dünya düzeni, meşrulaştırılmış suçlar ve sözüm ona hayvanları koruyan yasalar.

Aslında sadece toplumsal ikiyüzlülük hadisesi, hayvanları koruma yasası için laf salatası.

Önce insan diyorum ben

"Önce aç insanları doyurun. Kriz sizi vurmadı galiba? Krizin teğet geçtiklerindensiniz ki bu kadar kedi köpeklerle uğraşıyorsunuz" Bu ve bunun gibi sözleri her Allah'ın gününü duymaktan ve sabırla cevap vermekten bıkmadım, bıkmayacağım. Bir de toplu bir cevap olur belki diye, buraya da yazayım dedim.

Efendim, nedir bu öncelikler telaşı anlamak mümkün değil. Eğer biz insanlar, böyle bir önem sıralaması yaparsak, yani dünya üzerindeki tüm açları doyurmak, tüm ülkele-

rin ekonomisini düzeltmek, tüm sokak çocuklarını kurtarmak, tüm kişi başı milli geliri eşitlemek, vb, sanırım hayvanlar bu öncelikler sıralamasının en sonunda yer alacak ve tüm bu sorunlar asla çözülemeyeceği için hayvanlara asla sıra gelmeyecektir.

Ayrıca tüm öncelik kötü durumdaki insanlar ise; o zaman bu akıllı veren kişilerin de kendilerine mal mülk edinmek yerine önce ellerinde avuçlarındakini tüm açlara dağıtmaları gerekmez mi? Onca aç insan varken kendilerine lüks araba veya ev almaları çok ayıp değil mi?

Hayır, anlayamadığım şey şu; birileri sokak köpeklerine bir kap su koymayı, bir parça ekmek vermeyi kesince kriz sona mı erecek? Biz çöplerimizi sokak hayvanlarıyla paylaşmayı bıraktığımızda kişi başına düşen milli gelir yükselecek mi? Ya da işsizlik sona mı erecek?

Bu sorunların cevaplarını elbette onlar da benim kadar iyi biliyorlar. Ama asla vazgeçmiyorlar. Kendilerince bu bir güç gösterisi. Belki de ve alt ettiklerini sanıyorlar.

Ekonominin, krizin sorumlusu kimse, gidin onlara hesap sorun. Trafik canavarını sorgulayın. Artan kapkaç, hırsızlık olaylarının neden arttığını oturup bir düşünün. Muhtemelen sokak köpekleri yüzünden değildir. Sonra da gidin asıl sorumlularına gerçekten hesap sorun.

Bu şekilde bir sıralama yapmak, yani güçlü güçsüz ayırımı yapmak, zengin fakir ayırımı yapmak gibidir. Önce insan, yani güçlü olan, sonra hayvan, yani güçsüz olan. Kendi hakkını arama yetisi bile olmayan. O zaman önce güçlüler, yani zenginler, sonra fakirler gibi bir sıralama mu yapacağız insan sorunlarını ele alırken? Önce zenginlerin talepleri, sonra fakirlerin...

Uzun lafın kısıası, bu saçma sataşmalara kulaklarımız tıklalı. Çünkü biz, insan olmanın en doğal gereğini yerine getiriyoruz.

İnsan olmak, aynı zamanda kendinden aciz, kendini savunma yetisinden yoksun, ağız dili olmayan başka canlılara da sahip çıkmak, onların yaşam hakkını korumak sorumluluğu getirir bize. Bırakın da insanlığımızı yapalım!

Allah

Yaklaşık 2 sene önce TV'de izlemiştim; İzmir Hayvanat Bahçesi'nde "ALLAH" dediği söylenen aslanın görüntülerini.

Aslan, "Allah" diyormuş, diğer aslanlar da zikrediyormuş. Bizim insanlarımız da hayvanat bahçesine akın ediyorlarmuş. Aydın'dan geldim diyen mi ararsın, saatlerce put gibi aslana bakan mı, Allah'ın mucizesini görmeye geldiğini söyleyen mi...

Acaba biz insanlar, gönül gözümüzle bakmayı öğrendiğimiz gün, aslında hepsinin ALLAH'IN YARATTIĞI MUCİZELER olduğunu fark edebilecek miyiz? Allah demese de her canlıya sevgi gösterecek miyiz, sadece yaratıldığından ötürü?

Başlarına 5TL ödül koyup toplatmayacak mı devletin belediye başkanları?

Ya da gecenin en geç saatlerinde, el ayak çekilince, belediyeler arabalarıyla zehir saçmaktan vazgeçecek mi?

Acaba birileri sırf ALLAH yarattığı için, her biri Allah'ın bir mucizesi olduğu için tüm canlıların yaşam hakkına sahip çıkacak mı?

◀ Sıra İtlere Geldi

"Onca aç insan varken" deyip işin içinden çıktığını sanan onca insan, acaba "onca canlının çilesine" ses verecek mi?

Acaba diyorum, tüm sahipsiz hayvanlara da ALLAH demeyi öğretebilir miyiz?

Acaba onlar da ALLAH derse, yaşadıkları ve acı çektikleri fark edilir mi?

"ALLAH ALLAH!" sesleriyle dolaşsalar sokaklarda, bir de zikretseler kendi dillerince aslanlar gibi, İLGİ ÇEKMEYİ başarabilirler mi?

Biz insanlar sadece kendi dilimizde duyduğumuz ALLAH kelimesine mi saygı duyarız acaba?

ALLAH, HER CANLININ ALLAH DEDIĞİNİ BİLİR, HER CANLIYI DUYAR VE SEVER Mİ?

Yargılamadan, itip kakmadan, işkence etmeden, kendi yarattığı, can verdiği her canlıyı, insan ya da hayvan diye ayırt etmeden sever mi?

Keşke ve acaba

Ne çok keşkeler ve acabalar vardır hayatımızda... Keşke yapmasaydım, keşke gitmeseydim, keşke evlenmeseydim... Bitmek tükenmek bilmeyen bir keşkeler silsilesine dönüştü hayatlarımız. Sürekli geriye dönük keşkelerimizle ileriye yönelik acabalarımız arasında, dünümüzle yarınımız yan yana, bugünümüz araya sıkışmış durumda.

"Ya başıma şu gelirse, bu işimde yükselecek miyim, şu evim olacak mı, daha çok param kazanacak mıyım" acabalarıyla keşkeli geçmiş günler arasında yaşayıp gidiyoruz. Bugünü ise atlıyoruz. Ciddi ciddi bugünü yaşayama-

dan yaşıyoruz, yaşılanıyoruz. Bu arada en önemli ayrıntıyı tamamen gözden kaçıırıyoruz: **İnsan olmak.**

Biz bu keşkeler ve acabalar arasında kendimizle ilgili en önemli vasfı hangi rafa kaldırıyoruz? İnsan olamadan yaşlanıp bu dünyadan göçüp gidiyoruz.

İnsanlara insanca bakmadan, çevremizdeki muhtaç durumda olanların farkında olamadan, olsak da umursamadan...Hayvanlara insanca bakmadan, onların yalnızlığını hiç kafamıza takmadan, hiç farkında olmadan...

Doğamıza, dünyamıza, çevremize insanca bakmadan, ormanlar yanarken kalbimiz sızlamadan, ağaçlar kavrulurken içimiz kurumadan...

İnsan, doğa ya da hayvan ayırt etmeksizin, her canlıyı, her yaratılanı insanca, gönül gözüyle görmeden, her yaratılanı insanca duymadan, fark etmeden yaşıyoruz, yaşılanıyoruz.

Aslında kuruyup gidiyoruz. Tıpkı alev alev yanıp kül olan ağaçlar gibi, tıpkı susuzluktan ölen hayvanlar gibi, tıpkı sürekli hırpaladığımız dünyamız gibi. O dünya, o doğa ve o hayvanlar ki bilgece, sessizce yaşayan ve ölen...

SESSİZ KALMAK SUÇA ORTAK OLMAKTIR...

Sessiz kalma, suça ortak olma

Evet, sadece siz konuşursanız duyulurlar! Sadece sevmek ya da korumak da yetmiyor, haklarına sahip çıkmak da gerekiyor. Ağlamak sızlamaktan, üzülmekten bir fazlasını yapmak gerekiyor. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olarak haklarınız çerçevesinde onların haklarını aramak gerekiyor.

Çünkü sadece siz sorarsanız hakları var.

“Sessiz kalmak suça ortak olmaktır” dedim bir gün kendi kendime ve başladım hazırladığım görsellerde bu sloganı kullanmaya. Yaşam hakkına saygı'nın önceden gelişi gibi geldi www.sessizkalmasucaortakolma.com'da yüreğime... Önce slogan olarak kullandım, sonra online imza kampanyalarının yapıldığı bir siteye dönüştü.

Dört yılda 400'den fazla olaya tepki gösterdik.

Elbette birilerine dert oldu bizim dilekçe yazmamız .

Dediler ki:

“Tıklat, tıngırdat! Kendini eğle...”

Akılları sıra dalga geçtiler, yapılan işlerle.

Onlara neden dert olmuş bizim tıngırtılarımız bilmem ama anlatalım bakalım nedir bu www.sessizkalmasucaortakolma.com hadisesi.

1. Hayvan korumacılara haklarını hatırlatmak, yasalar çerçevesinde üzülmekten bir adım fazlasını yapmalarını sağlamak.
2. İlgili makamlar üzerinde toplum baskısı oluşturmak. Birilerine de "Sokaktakileri önemsiyorum. " dedirtebilmek.
3. Kamuoyu oluşturmak, farkındalık yaratmak, bu konuyu "en hayvansever" gruplardan sokaktaki insana da taşımak, onları da içine katmak.

Bunların her biri de çok değerli amaçlardır baylar, bayanlar. Günü kurtaran, ajitasyon yapan değil ama sahip çıkan, uzun soluklu sonuçları olan, takip edilen...

Bizler kendimize yaşam hakkı savunucusu deriz ve bundan da gurur duyuyoruz. Bizler kendimizden aciz olana dalga geçilme pahasına sahip çıkarız.

Her gün her bir dilekçeye mesai veririz, evet, ne yazık ki makine başında. Başka türlü yollamak mümkün olsaydı telepati vb kullanmayı tercih ederdik tabii ki...

Her gün her olay için dilekçe yazmadan önce kanıt toplarız, yasa çerçevesinde nereden nasıl şikayet edilebilir, nasıl daha çok ceza verdirilir araştırırız. Onlarca telefon konuşması, mailleşme demektir bu, ciddi bir mesaidir. Chat met yapmaya zaman bırakmayan bir iştir, bir barınağa haftada iki üç saat gönüllülük yapmaktan çok daha ağırdır. Aslında elimiz sokağımızdakilere, barınaktakilere de değer ama biz sevmeyiz boy boy resimlerle ajitasyon yapıp baktığımız hayvanların reklamını yapmayı.

◀ Sıra İtlere Geldi

Tek savaşımız, yarışımız kendimizledir, daha iyisini, daha çözüme yönelik yapabilmek adına.

Bugün bu vesileyle bu ciddi mesai verdiğimiz www.ses-sizkalmasucaortakolma.com çalışmamıza dokunduranlara çağırımıdır:

Tıngırdamayın, siz de tıklayın!

Suçta ortak olmak...

Kaldığımız yerden devam şiddet konusuna. Hayvan sevmeyen de sevmeyen de onlara uygulanan şiddet aslında sizin en kıymetlilerinize yönelecek şiddetin alıştırmalarıdır. Bunu kavradığımız zaman "onca sorun varken hayvanlara mı sıra geldi?" demek yerine sorunları çözmek için kolları sıvayacağız demektir.

Bir çok çocuk dünyayı tanıma safhasında "bilinçsiz eziyet" aşamasında böcekleri ve diğer küçük canlıları istemeden incitebilir. Fakat bu aşama atlatılmaz ve çocuk kedi, köpek, kuş, tavşan ve diğer canlıları incitmeyi ve zarar vermeye devam ederse, bu çocuğu risk olarak değerlendirilmelidir.

Evet, biz yüce insanlar sadece "insan"a uygulanan şiddeti önemseriz ya, aslında bilmeliyiz ki insana yöneltilen şiddetle hayvana yapılan eziyet aynı sebeptir. Bazıları hayvanla yetinmekte, fakat ciddi sayıda insan da bir süre sonra hayvanla yetinmemekte ve insana geçmektedir.

FBI, 1970'li yıllardan beri, seri katillerin hayatlarını araştırdığında çoğunun çocukken bir hayvanı öldürdüğü veya eziyet ettiği bağlantısını kurmuştur. Diğer bir araştırma, şiddetin ana beş formu arasında yer alan, çocuğa eziyet,

eşe eziyet ve yaşlıya eziyet gibi şiddet arasında hayvana eziyeti de göstermiştir.

Postanede 14 arkadaşını öldüren ve ardında kendini vuran Patrick Sherrill, geçmişte evcil hayvan çalmış ve kendi köpeğine onları öldürtmüştür.

Brenda Spencer, 2 çocuğu öldürmüş ve diğer dokuzunu yaralamıştır. Geçmişte kedi ve köpeğe eziyet etmiş ve onların kuyruklarını ateşe vermiştir.

Carroll Edward Cole, itham edildiği 35 cinayetin 5 tanesi dolayısıyla infaz edilmiştir. Çocukken bir yavru köpeği boğazlayarak şiddet uygulamaya başlamıştır.

1987 yılında, 3 Missouri lise öğrencisi, ölmüş arkadaşlarını dövmekten dolayı tutuklanmışlardır. Hepsinin geçmişlerinde, birkaç yıl evvelden başlayarak birçok kere hayvanları sakat bırakma olayları vardır. Bir tanesi sayamadığı kadar çok kediyi öldürdüğünü itiraf etmiştir.

Hayvana şiddet, bir insanın, kendini koruyamayacak olduğunu bildiği bir kurbanına işkence ederek, güç, zevk, tatmin gücünü bulmasıdır.

Hayvana şiddetin bir adım sonrası insana şiddettir. Sadece "insan" diyorsanız bile sırf bu sebeplerle "hayvana" yönelik şiddeti önemsemeli ve önlemelisiniz.

Bu sebeple 5199 sayılı yasanın hayvana şiddet ve tecavüzle ilgili maddeleri değiştirilmeli, cezalar ağırlaştırılmalı, caydırıcılığı olmalıdır.

Unutmayın, sessiz kalmak suça ortak olmaktır! "

Ötekiler Meclis gündeminde!

Bizler için hayvana şiddet ve eziyet akıllara ziyan, insanı çıldırtan bir hadisedir. Dünyanın geri kalanı içinse sıradan bir olaydır, altı üstü bir kedidir. Onlar için önemli olan "insan"dır.

Hayvana eziyetin sebebi şiddet kültürümüzdür diyor Çocuk Psikoloğu Hildegard George. Şiddet kültürü bizi şiddete karşı koşullandırır ve bizden farklı olan insanlara ve hayvanlara ayrımcılık yapmayı öğretir. Ve çok tehlikelidir. Ayrımcılık bahane olur. Şiddete bahane, öldürmeye bahane!

Sıradaki siz olabilirsiniz desem? Ben demiyorum araştırmalar diyor:

"Hayvanları istismar edenler için sıradaki kurban insanlardır. Hayvana yönelik şiddet, psikolojik bir rahatsızlığın göstergesidir ve acilen tedavi edilmelidir."

Tıpkı siyah beyaz ayrımcılığı gibi. Tıpkı 2. Dünya Savaşı'ndaki Yahudi ayrımcılığı gibi. Tıpkı kadın erkek ayrımcılığı gibi, bu da üstün(!) insan ırkı- hayvan ayrımcılığıdır.

"Jeffery Dahmer, okul yıllarından itibaren hayvanları parçalara ayırmayı seviyordu. Daha sonra erkek çocukları parçalara ayırarak buzdolabında sakladı. Toplam 17 adam öldürdü."

"Albert De Salvo, bir kedi ve bir köpeği içinde bölme bulunan bir kafesin içine yerleştirdi. Hayvanları günlerce aç bıraktıktan sonra, aradaki bölmeyi kaldırarak hayvanların birbirini parçalamasını seyretti. Daha sonra 13 kadına tecavüz edip boğarak öldürdü."

"Edward Kemperer 2 kediyi kesti. Daha sonra büyükanne ve büyükbabasını, annesini ve 7 kadını öldürdü."

"Peter Kurten, nam- ı diğer Düsseldorf Canavarı, köpeklerle işkence ve tecavüz ederek öldürdü. Aralarında çocukların da bulunduğu 50'den fazla insanın ölümüne neden oldu."

"Richard Speck bir kuşu vantilatöre atarak parçalanmasına neden oldu. 8 kadını öldürdü."

İşte böyle... Türkiye'de henüz araştırmalar tamamlanmadığından yabancı kaynaklardan bilgi paylaşıyorum sizlerle. "Ötekileri" de ciddiye alın diye.

Ciddiye alanlar sayesinde bir şey başardık ülkemde de. İzmir'de tekmelenerek başı ezilerek öldürülen kediye uygulanan şiddeti ciddiye alan ve dilekçemize imza veren 27.000 kişi sayesinde CHP Kırklareli Milletvekili Turgut Dibek, TBMM'ne bir soru önergesi verdi. Hem de bizim imzalarımızı referans göstererek. Hayvanlara karşı işlenen suçların 5199 sayılı 'Hayvanları Koruma Yasası'nda değişiklik yapılarak, 'Kabahatler Yasası'ndan çıkarılıp, 'Türk Ceza Yasası'na konması için verilen soru önergesi artık mecliste de Bundan sonra hep beraber önergenin kabul edilip yaşama geçirilmesinde.

Canlı Mahkemeleri

"İleride canlı mahkemeleri kurulacak. Ancak o zaman insan ırkının diğer canlılar üzerindeki faşizan baskısı sona erecek. Tıpkı insan hakları mahkemeleri gibi." diyor.

Şaşıyorum:

◀ Sıra İtlere Geldi

“Hayvanların da hakları olacak değil mi? Yani sadece insanların hakları değil?”

“Tüm canlıların. Sadece insan ya da hayvan değil. Sen kimsin ki beş dönüm araziye çevirip ağaçları kesip ev konduruyorsun? Kendinde nasıl böyle bir hak buluyorsun? Bu dünyadaki tek canlı sen misin?”

Büyüleniyorum elbette. Konuşmasını sürdürüyor:

“Ben parçaları sorgularım. Sana bir şey söylenir. Bu doğrudur, denir. Sen de onu doğru kabul edersen bu çok büyük hatadır. Sen o konuyu öğrenmeden ve emin olmadan doğru olduğunu bilemezsin ki. O zaman sadece koyun olursun. Soruyorum adama:

“Tanrı var mıdır? Ben eminim olduğuna ama çok araştırdım. Bir yaratan olduğunu biliyorum. Adam bana diyor ki:

“Vardır. Doğru.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben de öyle. Okudum, araştırdım, öğrendim ve inandım. Başkaları dediği için bir şeyin doğru olduğunu kabul etmek koyun olmaktır sadece.”

“Çok haklısınız. Tıpkı bizim hayvan korumacılar gibi. İki tane fotoğrafla ajite edebilirsiniz, kitleleri peşinizden sürüklersiniz. Kimse sorgulamıyor acaba bu fotoğraflarla anlatılanlar doğru mudur? Arkasında başka bir niyet var mıdır?”

Bu esnada “Tecavüz Acıtır” broşürlerimizden uzatıyorum. Hayvana şiddet ve tecavüz hakkında kısaca bilgi veriyorum. Diyor ki:

“Bu tamamen cahillikten. Cahil, geri kalmış toplumlarda olur bunlar. İnsanlar birbirine dokunamıyor. Adam ya da kadın otuz yaşına gelmiş, hala karşı cinsin elini bile tutmamış. Seks korkunç bir şey gibi gösteriliyor. Sonra da böyle sapık olunuyor. Seks doğal bir şeydir. Bunu bir anlasak. O kadar korkutuluyor o kadar baskı altında yetiştiriyoruz ki. Asıl sapıklık hayvana tecavüzdür. Normali insanın insanla ilişki kurmasıdır. Ama bu anlatılmıyor.”

O, ilkokul mezunu bir taksiciydi. Sürüdekilerden tek farkı, parçaları incelemesi, araştırması, bıkmadan usanmadan okuması, sorgulaması ve birleştirerek sonuca varabilmesiydi.

Ne dersiniz? Herkes örnek almalı mı?

Mutlu pazarlar efendim!

Kırık Cam Teorisi

1994 yılında Rudolf Giuliani belediye başkanlığına seçildiğinde, New York kentinde suç oranı zirveye ulaşmıştı. Sadece turistler, yabancılar değil, New York halkı da can güvenliğinden şikâyetçiydi.

Giuliani sekiz yıllık belediye başkanlığı sırasında kentteki adi suç oranını çok büyük oranda azalttı. Giuliani “*Suçlarla mücadeleyi nasıl başardın?*” sorusuna son derece basit açıklamalar yapıyordu:

“*Önce küçük konulardan başladım. Terk edilmiş bile olsa, bir binada bir cam kırıldığında hemen tamir ettirdim. Bir binanın köşesine biri, bir torba çöp bıraksın bir süre sonar her geçen çöpünü oraya bırakır ve çok kısa bir sürede dağlar gibi çöp birikir. Ben ilk bırakılan çöp torbasını kaldırttım.*” cevabını verdi.

Bir sokağın suç bölgesine dönüşme süreci önce tek bir pencere camının kırılmasıyla başlıyor. Çevreden tepki gelmez ve cam hemen tamir edilmezse, oradan geçenler o bölgede düzeni sağlayan bir otorite olmadığını düşünüyor, diğer camları da kırıyor. **Ardından daha büyük suçlar geliyor; bir süre sonra o sokak, polislin giremediği bir mahalleye dönüşüyor.**

'Kırık Cam Teorisi' ABD'li suç psikologu Philip Zimbardo'nun 1969'da yaptığı bir deneyden ilham alarak geliştirilmişti. Zimbardo, suç oranının yüksek olduğu, yoksul Bronx ve daha yüksek yaşam standardına sahip Palo Alto bölgelerine birer "1959 model Oldsmobile" bıraktı.

Araçların plakası yoktu, kaputları aralıktı. Olup bitenleri gizli kamerayla izledi. Bronx'taki otomobil üç gün içinde baştan aşağıya yağmalandı. Diğerine ise bir hafta boyunca kimse dokunmadı. Ardından Zimbardo ile iki öğrencisi 'sağ kalan' otomobilin yanına gidip çekiçle kelebek camını kırdı. Daha ilk darbe indirilmişti ki çevredeki insanlar (zengin beyazlar) da olaya dâhil oldu. Birkaç dakika sonra o otomobil de kullanılmaz hale gelmişti.

"Demek ki" diyordu Zimbardo, "ilk camın kırılmasına ya da çevreyi kirleten ilk çöp torbasına izin vermemek gerek. Aksi halde kötü gidişatı engelleyemeyiz."

"Hayvanlarla ilgili şikayetlerinizi gidin Çevre Müdürlüğü'ne yapın. İşin peşini de sakın bırakmayın. Bizim işimiz değil" diyen savcılarımıza ve "kedi köpek işte" diye hayvana şiddeti görmezden gelen, anlatılanlara gülüp geçen, önemsemeyen sadece insanseverlere ithafen...

At bir çizik!

Vakti zamanında bir veteriner hekim dostum anlatmıştı. Fakültede okurken derste kuduz anlatılıyormuş. Tahtada kocaman bir insan - köpek - yaban hayat döngüsü. Kuduz yaban hayattan gelir, köpekler alır ve insana taşır denir. Dünya çözmüş bunu, yaban hayatı havadan atılan aşılarla, sokak hayvanlarını da aşılıyarak kazınmış kökünü. Bizim hoca da çözmüş, döngüdeki köpek resminin üzerine kocaman bir çarpı atmış, kuduzu ortadan kaldırmış.

Çözüm üretmekte üzerimize yok ya, bir yenisi daha eklendi tahtaya. Köpek dövüşleriyle başa çıkamayan büyüklerimiz, şimdi de saldırgan oldukları gerekçesiyle pitbulların üzerine bir çarpı atıyorlar. Tüm pitbullar gerekirse polis zoruyla toplatılsın buyuruyorlar. Halkı paniğe sürüklüyorlar. Hayvan sahiplerini çıldırtıyorlar. Bulduğunuza ceza da kesin diyorlar. Bu korkuyla bazıları hayvanlarını sokağa atıyor. Ve tabiri caizse halt ediyorlar.

Hiçbir köpek ırkı dövüşçü değildir efendim. Dövüş için eğitilir, bunu da insanlar yapar. Köpekler kendi başlarına "Ben gideyim daha iyi karate öğreneyim, biraz da kick boks bileyim." diye niyet etmezler, bizler gibi kurslara gitmezler. Sadece sahiplerini dinlerler, sahipleri ne derse onu yaparlar. Hele konu dövüşse canları yana yana, şiddetle şiddet uygulamaya zorlanırlar.

Aslında birer mağdurdur onlar. Şiddet mağdurları zavalıdır.

Sokakta insanlara saldıran köpekleri yetiştirenler insanlar.

Köpekleri bu insanların ellerinden alacaksın, köpekleri rehabilite edip yaşatacağsın. Sahiplerini ise tedavi edeceksin. Akıl sağlığı bozuk bu insanları toplumda serbest do-

◀ Sıra İtlere Geldi

laştırmayacaksın. Bileceksin ki köpeğini alsan da o başka bir yolla şiddet duygusunu tatmin edecek.

Evlerde kedi gibi bakılan, evin çocuğuyla koyun koyuna yatan masumlara el uzatmayacaksın. Suç işlemeyeceksin. Türk Ceza Kanunu'nun 151/1 ve 151/2 maddelerine göre hapis cezası olan bir suçu polise işletmeyeceksin. Böylesine komik duruma düşmeyeceksin.

Polisi de hırsız da yetiştiren insandır. Şiddeti çözmek için şiddet aracına çizik atmak şiddeti durdurmaz, aksine gizli olarak devam etmesine ve hatta insana yönelmesine sebep olur.

Sayın bakanlar, şiddeti önlemek için önce bu genelgeye bir çizik atın, geri çekin. Sonra gerçek bir çözüm planı yapın, sadece agresif, saldırgan hayvanların iyileştirilmesi ama asıl bunların sahiplerine ceza verilip tedavi ettirilmesine yönelik yeni bir karar alın.

Son söz pitbull sahiplerine, evdeki sahipli hayvanınızı saldırgan değilse durduk yere kimse sizden alamaz. Sakın vermeyin. O sizin malınız! Ben demiyorum TCK diyor!

NOT: Bu yazıyı yazdıktan sonra sayın bakan yanlış anlaşıldıklarına dair bir açıklama yaptı. Sadece başıboş pitbullar toplanacak dedi. Sayın bakanım, hadi biz yanlış anladık, polis de mi yanlış anladı? Zira sizin açıklamanızdan sonra da toplamaya devam ediyor. Ayrıca siz daha iyi bilirsiniz, yanlış anlamayı düzeltmek için de genelge yayınlamak gerekir. 4.500 arkadaşım ve ben yeni genelgenizi bekliyoruz

Tıngırdama Tıkla!

Yıllardır imza kampanyaları yapıyoruz. Her olaya anında reaksiyon gösteriyoruz. Geçtiğimiz hafta tüm Türkiye'yi şoka uğratan başı ezilen kedi için başlattığımız imza kampanyasına 3 günde 27.000 kişi imza koydu. İlk defa bu kadar kısa sürede bu kadar büyük tepki aldık. İşin daha da mutluluk verici kısmı ilk defa bir dilekçemiz bu kadar kısa sürede geri dönüş aldı.

Aynen Sesonline'ın yazdığı gibi aktarıyorum efendim: "Yaşam Hakkına Saygı Derneği tarafından toplanan imzalar TBMM'de gündem oluşturdu. CHP Kırklareli Milletvekili Turgut Dibek, İzmir Bornova'da bir kedinin kafası ezilerek vahşice öldürülmesini Meclis gündemine taşıdı. CHP Kırklareli Milletvekili Turgut Dibek, TBMM Başkanlığı'na soru önergesi verdi."

Bugün hayvana, yarın insana!

*Her kim ki
bir köpeği tekmelerse,
aynı zamanda kendi ruhunu
cehenneme doğru tekmelemiş olur.
(Will Judy)*

Kayseri görüntülerini kendisiyle paylaştım. Ben demiyorum Adli Tıp Uzmanı Prof. Dr. Sevil Atasoy diyor:

"Suçlu, muhtemelen genç biri. 14-16 yaşlarında olabilir. Muhtemelen bu ilk değıldir. Daha önce de hayvanlar üzerinde şiddet uygulamıştır. Yakın bir yerde oturuyor olabilir. Çevrede yapılacak soruşturmada daha önce de hayvana şiddet uygulamış genç erkek araştırması yapılabilir.

Olay, insana yönelik bir suç gibi ele alınmadığı takdirde sonuç alınması mümkün değildir. **Bu suçu işleyen kişi ileride de insana şiddet uygulamaya yönelebilir."**

Sabah Web TV'deki görüntüler kanımızı dondurdu. Hamile bir köpeğin karnını yarmışlar ama öldürmemişler. Organlar ve bebekler dışarıda, bebeklerden biri kesesinden çıkmış avaz avaz ağlıyor. Anne can çekişiyor, belli ki şoka girmiş. Gözler donmuş kalmış. Bebeğin sesi, ağlaması yüreğinizi delip geçiyor.

Bu konuda başlattığımız imza kampanyasına katılan 4.000'den fazla arkadaşım adına savcılığa dilekçe verdik, suçlunun bulunmasını istedik. Tıpkı bir insana yapılmış çasına soruşturulmasını talep ettik. Bekleyeceğiz.

Sizler ise ciddiye almalısınız. Bugün hamile bir köpeğe, yarın hamile karınıza, kızına, çocuğunuza. Unutmayın. Ben demiyorum; araştırmacılar, profesörler diyor.

Yanlış anlama resmen açıklanmadı

Geçtiğimiz hafta demiştik ya, sayın bakanlar "at bir çizik" uygulaması yapıyorlar pitbullara. Sonra bakanımız açıklamıştı TV'lerden hatta:

"Yanlış anlaşıldı. Biz sadece başiboş, sahipsiz pitbulları toplayacağız."

Hayır efendim, yanlış anlaşılmadı. Zira açıklamanızdan sonra da polisler onlarca günahsız, sakın hayvanı evlerinden toplamaya devam etti. Ve siz hala ilgili kurumlara yanlışlığı düzelterek resmi bir genelge yollamadınız.

"Türkiye'de yasalar değiştiyse ve söz yazı yerine geçiyorsa, bundan bizim haberimiz yoksa?" diyeceğim ama de-

miyorum. Çünkü polislerin ve ilgili yerel yönetimlerin de haberi yok. Henüz sözünüz yasa ya da genelge yerine geçmiyor sayın bakanım.

Siz iyisi mi bizleri sakinleştirip susturduğunuzu sanmayın, resmi bir açıklama yapın. Ve asıl mücadele etmeniz gerekenlerle, yani dövüşçülerle ve bahisçilerle mücadele edin. Halk sağlığı için baştan savma işler yapmayın, gerçekten bir şeyler yapın.

"İnsan" problemi

Ben demiyorum elin Amerikalısı diyor. Önümüze istatistikleri koyuyor, bu da bize "kapak" oluyor. Hayvana şiddeti önemsemeyen her birimize!

*Kadın sığınma evlerine sığınan evcil hayvan sahibi kadınların %71'i, kendilerini döven kişinin intikam almak için evdeki evcil hayvanı da yaraladığını veya öldürdüğünü söylemiştir. Bu kadınların %32'si çocuklarının evde besledikleri hayvanlarına zarar verdiğini ya da onu öldürdüğünü söylemiştir.

Şiddet gören kadınların %68'i evde evcil hayvanlarına şiddet uygulandığını bildirmiştir. Şiddet olaylarının %87'si kadınlar, %75'i ise çocukların yanında gerçekleştirilmiştir. Şiddet uygulayanın amacı kadın veya çocuk kurbanını tehdit etmek veya korkutmaktır.

Kasıtlı hayvan istismarı vakalarının %13'ü ailevi şiddet de içermektedir.

Şiddet gören kadınların %25'i ila %40'ı evcil hayvanın akıbetinden endişelendikleri için istismar durumundan kaçamamaktadırlar.

◀ Sıra İtlere Geldi

Evdeki petler, istismarcının yüzünden açıklanamayan hastalıklar, yaralanmalar veya sakatlıklara maruz kalabilir veya evden kaçabilirler.

Yapılan bir araştırma ortaya koymaktadır ki; hayvan istismarcılarının %70'inin başka suçları da bulunmaktadır. Hayvanları istismar edilen aile içi şiddet mağdurları, hayvan istismarının kendilerinin baskı altına alınmak için yapıldığını söylemektedir.

Daha beteri de var, sıkı durun:

İstismarcılar, çocukları cinsel istismara zorlamak ya da istismar konusunda sessiz kalmalarını sağlamak için evcil hayvanlarına zarar vermekte ya da onları bunu yapmakla tehdit etmektedirler. İstismara maruz kalan çocuklar ebeveynlerini taklit etmek ya da şiddetin yönünü değiştirmek için petlerine zarar vermektedirler.

Bilmem anlatabildim mi? Hayvan şiddeti problemi aslında "insan" problemidir. Hayvanlar istismar edildiğinde, insanlar da risk altındadır.

Tecavüzün ayak sesleri

Şehirlerimizde hayvana tecavüzün ayak sesleri yankılanıyor. Gün geçmiyor ki büyük şehirlerden birinden bir köpeğe tecavüz haberi gelmesin. Ve hala hayvana tecavüz ihtiyaç sayılıyor. Abesle iştigal bu yaklaşım, hukuk adamlarını da etkisi altına alıyor.

Siz ciddiye alsanız da almasanız da hayvana tecavüz 1997'den beri cinsel saldırı olarak kabul ediliyor. Çünkü insan-hayvan cinsel ilişkisi her zaman **zorlamayla** oluyor. Her zaman **can acıtıyor** ve bazen iç organları parçalanarak **ölümle** sonuçlanıyor.

Araştırmalar bu tecavüzlerin neden ciddiye alınması gerektiğini net olarak anlatıyor:

1986, Ressler, 36 cinsel motifli katil:

%43'ü, çocukluğunda cinsel tacize uğramış.

%32'si, ergenlikte cinsel tacize uğramış ve çocukluğunda cinsel tacize uğrayanların da çocukluklarında aktif olarak hayvanlara zulüm uyguladıkları tespit edilmiş.

2003, 880 çocuk ve 276 cinsel taciz görmüş çocuk:

%34 ile %3 gibi birbirinden çok açıkça farklı yüzdelerle, taciz görmüş çocuklar arasında hayvana taciz oranının da çok yüksek olduğu görülmüş

1998, 153 kasıtlı hayvan zulmü suçu sabıkasına işlenmiş kişiler:

%70'inin, diğer, uyuşturucu, mülkiyet, kamusal davranış bozukluğu ve şiddet içeren diğer suçlarda da sabıkalı var. Ve bu grup, hayvan tacizi ile ilgili sabıkası olmayan grupla karşılaştırıldığında, hayvan tacizcilerinin, insanlara karşı işlenen şiddet içerikli suçlara 5 kat daha fazla karıştıkları ortaya çıkmıştır.

1986, Ressler raporu:

Cinsel katillerin %23'ünde hayvanlarla cinsel ilişki merakı olduğu rapor edilmiştir.

Toplum olarak yanılığa düşsek de yargıçlarımızın yanılma lüksü yoktur: "Hayvanlara karşı yapılan fiillerin, esasında insana karşı işlenecek hukuka aykırı fiillerin ilk basamağıdır ve asla sonuncusu değildir".

Beyler bayanlar, hayvana tecavüz sapıklıktır. "Cinsel ihtiyaç" deme gafletinde bulunarak çocuğunuzun ırzına

geçilmesine vesile olmayın. Unutmayın bir sonraki adım onlardır. Belki de çocuk pornosunda dünyada ilk onda olmamız bundandır.¹

İkiyüzlü Namus

Daha önce de dedim, hakimler ve savcılar tarafından dik-kate alınana kadar da demeye devam edeceğim. Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yok. FBI araştırmış ve tüm suçluların çocukluğunda hayvana şiddetle sabıkalarına başladıklarını ispatlamış. Bir diğer bakış açısıyla çocukların ve yetişkinlerin hayvana şiddetini önlediğinizde çocuklara ve yetişkinlere işlenecek suçları da engellemiş olursunuz aslında.

Geçen hafta da faydalandığım çarpıcı araştırmasından bir bölümle sözü sevgili dostum İstanbul Barosu Hayvan Hakları Komisyonu Başkan Yardımcısı Avukat Deniz Tavşancıl Kalafatoğlu'na bırakıyorum:

“Size çocuk ve hayvan tacizinin, esasında bir biri içine geçmiş ruhsal rahatsızlık olduğunu bilimsel verilerle anlatmak istiyorum.

Zoofili: Hayvan seviciliğini,

Bestialite: Zoofilinın ötesinde hayvanlarla cinsel ilişkide bulunmayı,

Pedofili ise: Yetişkin bir bireyin ergenlik öncesi yaştaki çocuklarla cinsel eylemler içine girmesini ifade eder ki bir tür sapkınlıktır.

¹ İstanbul Barosu Hayvan Hakları Komisyonu Başkan Yardımcısı Avukat Deniz Tavşancıl Kalafatoğlu'nun araştırmalarından yararlanılmıştır.

Kabul edilen gerçek; hayvana karşı yapılan eziyet ve işkencenin, şiddet ve anti sosyal hareketlerle ilişkili olduğudur. Hayvana karşı yapılan eziyet, genelde saldırı, uyuşturucu bağlamlı suçlar, tecavüz, seks suçları, hırsızlık ve kundakçılık dahil gayri yasal davranışlarla birlikte meydana gelir.

Hayvana eziyette özellikle de evcil hayvana karşı eziyet, yakın eşe karşı, aile içi şiddet bağlamında da oransızca meydana gelme eğilimindedir.

Özellikle şiddet gören bir ailede yetişen çocuk, ebeveyni model alacak ve bu gücü hayvanlar üzerinde deneyecektir. Hayvanların, insanlar tarafından cinsel amaçlı kullanımları, binlerce yıllık bir geçmişe sahiptir. Bu davranışlar, insanlar tarafından çeşitli nedenlerle kınanmıştır: genellikle dinsel nedenlerle veya ahlaki açıdan ama aynı zamanda basitçe insanların kafasında hayvanlara karşı cinsel ilgi duyan insanlar geldiğinde, tiksindirici bulunmuştur.

Her nedense, günümüz modern zamanında birçok şey açıkça konuşulabiliyorken, hayvan tecavüzü-tacizi, son kalan tabu olarak yerini korumaktadır.

İster pedofili olsun ister bestiyalite; sağlıklı bir beynin ve sağlıklı bir ruhun kabul etmek istemeyeceği gerçekleri içerir. Özellikle ülkemizde uzun yıllardır, üzerleri farklı nedenlerle örtülmekte, bu nedenle de, işlenen suçlar, korkunç rakamlara ulaşmıştır. Biri, cinsel ihtiyaç adı altında kanıksatılmaya çalışılmakta diğerinde ise aile içi durumun saklanması gerekliliği inancı ile hasıraltı edilmektedir. Toplumumuzun tuhaf adlandırılabilir ikiyüzlü bir namus ve ayıp anlayışı vardır. Başkaları duymadığı ve bilmediği müddetçe, yapılan hiçbir şey ayıp olarak kabul edilmez." Nokta.

Haddinizi bilin artık!

Bu koca dünya dar geliyor hepimize. Biz insanoğlu maa-
lesef sığamıyoruz kocaman şehirlerimize. Ormanları yok
ettiğimiz yetmiyor, büyüdükçe büyüyen şehirlerimiz bü-
yüyen kalpsizliğimize dar geliyor!

Bir köpek ısıyor içimizden birini, hem de nerede? Şehir-
de mi? Hayır efendim, şehrin göbeğinde değil, ormanın
ortasında, ODTÜ ormanlarında. Isırılan kişi bir milletveki-
li, köpek konusunda bilirkişi kendisi. "İçerilerde durum
daha da kötüdür" diye buyuruyor. Ve kimse de çıkıp "Sa-
yın vekilim, orası adı üzerinde orman, orası adı üzerinde
ağaçlarla örtülü alan, şehir değil, sokak değil, elbette için-
de hayvanlar olacak, insan değil" demiyor.

Şimdi köpeklerin çoğaldığı tartışılıyor, yine, yeniden, bir
kez daha "Vurun kahpeye!" filmi oynanıyor. Bu kez baş-
rolde mühim bir kişi var hem de, milletin vekili. Ormanın
anlamını kavrayamasa da o bizi temsil etmeye yetkili!

Hanımlar beyler, bu hayvanları 10.000 yıl önce sizler ev-
cilleştirdiniz, sizler şehirlerinize getirdiniz. Sizi korudular,
pek sevdiniz. İşiniz bitti, gitsinler, yok olsunlar, hiç var
olmamış olsunlar istediniz. Onlarınsa tek derdi bir lokma
ekmek ve başlarının okşanmasıydı.

Sokaklar zordü onlar için. Tecavüz, işkence, dayak, bu in-
sani hadiselerden nasiplerini almazlarsa trafik, açlık, so-
ğuk, yazın susuzluk... Yetmedi bu biz insanlara, onları
tekrar "doğal ortamları" dediğimiz ormanlara sürdü bazı
yerel yönetim ve taşeron firmalar işbirliğiyle! Tüm ihaleler
usulüne uygundu hem de, kimseler duymadı, kimseler
görmedi, kimseler her ne hikmetse hiç ses etmedi. Sürül-
düler şehir dışına, sürüldüler yaşamayı hiç bilmedikleri

ormanlara. Onlar evcilleşmişlerdi oysa. Kime ne... Kimin umurunda...

Şimdi ormanlar da dar geliyor onlara. Sebep canı ormanda yürüyüş yapmak istemiş olan sayın vekilimiz... Hatırı sayılır kişimiz. Milleti temsil edenimiz...

Bu dünya hepimizin... İnsan denen üstün ırk, hayvanlar ve doğa... Haddinizi bilin artık. İnsan olmak akıllı olmak, duyarlı olmak, merhametli olmak demektir. İnsan olmak kendinden aciz olana sahip çıkmak demektir. Hatırlayın... Kim bilir belki de o köpek, sayın milletvekilimizi ısırtırken bunları düşünmüştür.

Siz...

Sessiz kalmayın diye diye içinizi baydım ya, kısaca görüşmediğimiz bir haftanın özetini yapayım burada. Kaç kişi dilekçelere imza verdi, sessiz kalmadı bakalım.

Facebook'ta bir video düştü gündeme. Mersin Üniversitesi öğrencisi birkaç genç bir kediyi havada top gibi çevirip eziyet ediyor, kahkakalarla eğleniyorlardı. 926 kişi ses verdi.

Hatay'da hayvan pazarında bir danayı evire çevire sopayla dövüyordu sahibi. Hangisi dana anlamak mümkün değildi ama 364 kişi ses verdi.

Ankara'da iki pitbull cinsi köpeği zavallı bir sokak köpeğinin üzerine saldı sahipleri. Kendi kudurmuş egolarını zavallı bir canlının üzerinde tatmin etmeleri köpeklerin çevre halkı tarafından üzerlerine sıcak su dökülmesi ve sopalarla dövülmesi ile neticelendi. Sokak köpeğinin hali ise içler acısıydı. 699 kişi ses verdi.

Haftanın beter haberi Niğde'den geldi. Yuvanın sahiplendiği dokuz yavrulu sokak köpeği komşu evin sahibi tarafından delik deşik edildi. Gözünden, boynundan ve vücudundan aldığı yaralarla giderken geride dokuz bebek bıraktı. Komşunun gerekçesi "ya tavuklarımı yerse" idi. Ya yerse hesabı masum bir canlıyı katletmişti. Henüz dilekçesi siteye yüklenmedi.

Biz bunları her hafta yaşıyoruz. İçinizi baymam bu sebepten. Şirin kedicik, köpekçik hikayeleri anlatamamam Alice Harikalar Diyarı'nda kıvamında bir resmi paylaşamam. Beni affedin.

O cerrah olmak istiyor aslında!

*Bir çocuğun
başına gelebilecek
en tehlikeli şeylerden biri,
bir hayvan öldürmesi
veya işkence etmesi
ve bu suçtan kurtulmasıdır.
(Antropolog Margaret Mead)*

"Bizim yeğenimiz cerrah olmak istiyor aslında" diyor amcaları.

O kediye aslında araba çarpmış, o kızcağız da yaralı kediyi almış, üzerinde deney yapası tutmuş. Yeğenleri aslında cerrah olmak istiyormuş. Ve görüntüler önümde

Görüntülerde ortadan ikiye ayrılmış bir kedi, kedinin çıkartılmış tüm organları, kalbi, bağırsakları, kanlı bıçak ve elindeki ameliyat eldivenleri. Görüntüler kızın kendi çektiği fotoğraflardan oluşuyor. Poz verdiği, yerde kocaman

bir pentagramın ortasına koyduğu kedinin fotoğrafları, elinde kedinin kanlı kalbiyle kameraya bakıyor.

Kedi kanlar içinde, kedi bakıyor sadece. Son bakışı öylesine konuşuyor ki bizlerle, taş olsa çatlar acıdan ve öfkeden.

Ama çatlamıyor amcaları, çatlamıyor anlı şanlı sunucu bir hanımefendi.

Çıkıyor amcaları Türkiye'nin ulusal kanalına, gerine gerine, "Yeğenimiz cerrah olmak istiyordu aslında. Kamyon çarpmış kediyi görünce almış deney yapmış üzerinde" diyor ve kimse müdahale etmiyor.

Kimse "Bu resimler deneycilik ya da doktorculuğa hiç de benzemiyor, siz kimi kandırıyorsunuz Allah aşkına?" demiyor.

Psikopatlık adeta ödüllendiriliyor ve üstü örtülüyor, el birliğiyle...

Ve anlı şanlı hanımefendi programa bağlanan bir hayvansever telefonu kapatınca sadece şu yorumu yapıyor: "Bu hayvanseverim demek de ne oluyor anlamıyorum. İnsanseverim diyor muyuz biz?"

Ben de sizi anlamıyorum sayın anlı şanlı hanımefendi. Sadece bir sokak kedisi olduğu için böylesine saçma sapan bir savunmayı kabulleniyorsunuz ve programınızla bu suçlu adeta örtbas ediyorsunuz? Sorgulamanız gereken "hayvansever" denmesi midir, yoksa "bunun bir sonraki aşamasının insana şiddet olacağı" mıdır?

"İnanseveriz" deyin ama bu yaptığınız aslında insanseverlik de değil. Bugün hayvanlara eziyet edenler biliniz ki yarın da insanlara zarar verecekler. Bilimsel araştırmalarla kanıtlanmıştır.

Kediyi öldüren çocuklara hapis cezası

Geçtiğimiz mayıs ayında Türkiye'de bir ilk gerçekleştirildi. İstanbul Barosu Hayvan Hakları Komisyonu "Şiddet Mağdurları" paneliydi bu ilk. İlkti, çünkü kadına, çocuğa ve hayvana şiddeti irdeliyordu, çok değerli isimleri bir araya getiriyordu ve şiddetin sebebi enine boyuna sorgulanıyordu.

Katılımcılardan biri de Prof. Dr. Sevil Atasoy'du ve verdiği bilgiler hayvanlara uygulanan şiddeti dikkate almamız adına çok önemliydi. Atasoy'un örneklerinden en önemlisi bundan birkaç yıl önce Amerika'da bir kediyi öldüren iki çocuğa verilen cezaydı. Biri on beş, diğeri on altı yaşında olan bu iki çocuk birer yetişkin gibi yargılanmışlar ve on yıl hapis cezasına çarptırılmışlar. Neden dersiniz? Bir kediyi önce üzerine benzin döküp yakmaya çalışmışlar, istedikleri başarıyı elde edemeyince de evdeki fırında yakmışlar. Evet, aynen böylesine aşama aşama şiddet uygulamışlar.

Peki biz ne yapıyoruz? Hatırlayın, geçtiğimiz günlerde satanist olması kuvvetle muhtemel bir kız çocuğu daha beterini bir kediye uyguladı. Köşemi takip edenler hatırlayacaklar. Kediyi keserken, organlarını elinde tutarken gülümseyerek poz vermiş, bunun bir de klibini yapıp internette yayınlamıştı. Anlı şanlı bir tv programında da ailesine yer verildi ve kızın sadece "cerrah olmak" istediği söylendi. Anlı şanlı tv sunucumuz bu olayın böylesine basit bir şekilde geçirtilmesine çanak tuttu.

İşte aradaki kocaman fark!

Anlı şanlı hanımefendi duyar mı beni bilmem ama gelişmiş ülkelerde sizin basit bir çocukça oyun olarak gördü-

ğünüz bu hadise fazlaca ciddiye alınıyor. Öylesine ciddiye alınıyor ki çocuklara hapis cezası veriliyor.

Çünkü biliyorlar ki bugün hayvana bu denli acımasızca eziyet eden bu çocuklar yarın büyüdüklerinde büyük olasılıkla birer katil olacaklar. Şu an "hayvan" katili olan bu çocuklar yetişkinliklerinde birer "insan" katili olarak karşımıza çıkacaklar.

Yukarıda sözünü ettiğim panelin bir de kitapçığı çıktı. Sevgili dostum İstanbul Barosu Hayvan Hakları Komisyonu Başkanı Avukat Hülya Yalçın'a bu örnek çalışma için teşekkür ediyorum. Kendisi az laf çok iş felsefesini ilke edinmiş, kendi reklamından ziyade iş yapan çok değerli bir hayvan korumacı. Hatta ben hep diyorum ki biraz da kendi reklamını yapsa, biraz daha kendini ve komisyonun çalışmalarını anlatsa... Meydanı sadece laf ebeliği yapanlara bırakmasa...

Ailelere ve Eğitimcilere²

Belgelerle kanıtlanmıştır ki; hayvanlara yönelik şiddet uygulaması, psikolojik bir bozukluğun çok ciddi bir göstergesidir. Bu genellikle şunu gösterir; ya çocuk kendisi şiddete maruz kalmakta ve gördüğü şiddeti hayvana yöneltmektedir ya da insanlara karşı şiddet uygulamaya ciddi bir eğilim göstermektedir.

Psikolojik, kriminolojik ve sosyolojik pek çalışma göstermektedir ki; şiddet uygulayıcıları, bu tür davranışlara çocukluk ve gençlik dönemlerinde hayvanlara eziyet ederek

² Bir eğitimcinin istismar ile ilgili raporu ve risk altındaki çocuk ve aileler adına müdahalesi, Humane Society

başlamışlardır. 1970'li yıllarda, FBI'nın seri katiller üzerinde yaptığı bir araştırma ortaya koymuştur ki; seri katillerin çoğu, şiddet içeren davranışlarını küçük yaşlarda hayvanlar üzerinde denemişler; onlara işkence etmiş ya da onları öldürmüşlerdir.

Eğitmciler fark etmelidirler ki; hayvan istismarında bulunan çocukların acilen psikolojik yardım almaları gerekmektedir. Çocukların çoğu böceklere ya da bunun gibi küçük hayvanlara zarar verebilecekleri bir keşif döneminden geçerler. Öğretmenlerinin ve ebeveynlerinin rehberliğiyle beraber hayvanlar için empati kurmayı öğrenirler ve onların da tıpkı insanlar gibi zulüm karşısında acı çektiklerini kavrarlar. Keşif dönemi sonrasında bazı çocuklar hayvanlara zarar vermek ve işkence etmek konusunda ısrarcı davranabilirler.

Bu davranış genellikle dört yaşından sonra ve daha ziyade erkek çocuklarında görülür. Eğer bu dönemde gerekli müdahale yapılmazsa, şiddet içerikli bu davranış biçimi çocuğun tüm hayatında etkisini sürdürebilir. Zarar vermeye yönelik bu davranışlar, büyük olasılıkla çocuğun psikolojik bir problem yaşadığına işaret etmektedir.

Evde ya da etrafında meydana gelen bir hayvan istismarına tanık olan çocuk bunu anlatabilir. İstismar edilen bazı çocuklar ise yaşadıkları deneyimi anlatmayabilir ancak başlarına gelenlerle ilgili çeşitli sinyaller verebilirler. İstismara uğrayan çocukların bir kısmı yaşadıkları deneyimi hayvanlar üzerinde denerler, korku ve hayal kırıklıklarını hayvanlara zarar vererek ortaya koyarlar. Hayvanlara zulmeden bir çocuk bazen bununla ilgili övünebilir.

Hayvan istismarında bulunan çocukların çoğu istismara uğramış çocuklardır bir kısmı ise yakın çevrelerinde is-

tismara ve şiddete şahit olan çocuklardır. Eğer çocuk istismarı veya ihmalkarlığından şüpheleniyorsanız bunu muhakkak gerekli yerlere ihbar edin. Böyle durumlarda tanıklık etmekten ve kanıt vermekten çekinmeyin.

Problemleri olan bir çocuğun yaşadıklarını ortaya çıkarabilmek için hikaye anlatımı, yaratıcı yazı yazma, oyun oynama ya da resim çizme gibi yöntemlere başvurulabilir. Hayvanlara kasıtlı olarak zarar veren çocukların genellikle okul notları zayıftır ve çoğunlukla bu çocuklar barbarlık, kabadayılık gibi davranışlar sergilerler.

Eğitimciler fark etmelidirler ki; hayvan istismarında bulunan çocukların acilen psikolojik yardım almaları gerekmektedir.

NEREDESİN AZİZ NESİN?

Hökümet işleri

Minibüsteyim. İki yaşlı amca biniyor, en yüksek sesleriyle konuşuyorlar. Belli ki çok dolmuşlar.

"Ya kardeşim bu nasıl iştir? Ben bir sene önce aynı evrakları verdim kendilerine. Kaydettik diyorlar. Nasıl memleket bu, anlamıyorum ki"

Sakallısı hemen tecrübesini aktarıyor:

"Hökümet işleri böyle. Birinin olur dediğine diğeri olmaz der. Aıştık artık."

Diğeri dertli, derdi sadece aynı evrakları tekrar hazırlamak zorunda olması belki de ama yine de ağlamaklı:

"Ama ben geçen yaz verdim bu belgeleri. Şimdi kaybettik diyorlar. Bu nasıl iş? Tekrar aynı evrakları istiyorlar benden."

Dinlerken gülümsedim. Gülümserken de düşündüm.

Biz hayvan korumacılar her Allah'ın günü o **HÖKÜMET MAKAMLARINA** dünyanın dilekçesini yolluyor ve bilgi edinme kanunu çerçevesinde sorularımıza cevap istiyoruz.

fazla imzayla soru sormuşuz. Türkiye'de bu kadar çok olay takip eden ve hesap soran herhangi bir başka STK olduğundan emin değilim.

Allah için cevap da alıyoruz. Ama genelde her biri bir Aziz Nesin öyküsü niteliğinde aslında sorduğumuz soruyla uzaktan yakından ilgisi olmayan cevaplar. "**Aziz Nesin neredesin?**" dedirten cinsten resmi yanıtlar.

Bir de diyorum ki kendi kendime, hani hiçbir şey olmamış, herşey yolundaymış gibi yazınca, öyle olduğuna gerçekten inanıyorlar mı kendileri?

Yoksa bu 2 yaşlı amca gibi halkın %90'i sadece söylenip, ama sorgulamadığı için çok mu rahat birileri? İnanıyorlar ve sanıyorlar ki bu düzen bir şekilde böyle gitmeli.

Mi?...

Vallaha politika bilmem ben. Sadece hayvanların derdi beni gerçekten gerdi!

Bu iflah olmaz gergin ben, henüz anlayamıyor hayvana işkence, tecavüz neden!

Kara cuma

İstanbul ve çevresinde sel haberleri hepimizin yüreğine oturdu. Görüntüler korkunçtu, bir film karesi değildi, animasyon da değildi, hepsi fazlasıyla gerçektir. Yakınlarını kaybeden tüm vatandaşlarımızla birlikte bizim de yüreğimiz yandı.

Bu haberlerin içinde bir çığlık da Çarşamba gece yarısı Bahçeşehir'den geldi. Barınağın gönüllüsü "imdat" diyordu, "barınak sular altında, hayvan ölümleri önümden geçi-

◀ Sıra İtlere Geldi

yor, hayvanların ıgıllıkları dinmiyor, kapılar kilitli içeri girilemiyor..."

Ve belediye ise tam aksini syliyordu "Herşey kontrol altında..."

Perşembe günü barınağa gidip kendi gözümle olanları görmeye karar verdim. Bir grup gönüllü arkadaşımızla birlikte yaklaşık 2.5 saat süren bir yolculuktan sonra araçların girebildiği yere ulaşabildik. Ardından 500 metrelik bir balık, çamur içinde bata çıka yürüyüşle barınağa ulaştık.

Barınak kapıları ardına kadar açılmıştı ama heryer çamur, hayvanlar çamur, sağ kalanlar perişandı. Ve Cuma gününe daha da büyük bir yağış ve fırtına bekleniyordu. "Kara Cuma" deniyordu.

Yaklaşık 10 gönüllü onları çıkartmamız gerektiğine karar verdik.

Lütfen bir düşünün nasıl bir iş; Barınak zifiri karanlık, hayvanlar korkmuş ve şok içinde, tanımadıkları insanlar ellerinde zincirler üstlerine geliyor. Hayvanlar korkuyor. Bazıları agresif hırlıyor. Bir kısmı ağlıyor ama yanına gidince kaçıyor. Zar zor bir tanesine zincir geçiriyorsunuz, o da kendini yerden yere atıp ağlamaya başlıyor.

En sonunda yürümeye ikna ettikleriniz ise 2 adım sonra saplanılan balçıktan rkyor, yrmemekte direniyor. Siz dizine kadar çamurun içinde, karanlıkta, bazen tamamen kıpırdayamaz halde hayvanla konuşup yürütmeye çalışıyorsunuz. Arkadaşlarınız geliyor bacaklarınızı onlar çekiyor balçıktan karıyor.

500 metrelik o yolu bu mücadeleyle yürüyüp kamyonu ulaşmayı başardığınızda ise hayvanlar araca binmek istemiyor, binenler geri atlamaya alışıyor.

Bir deli mücadele...

150'ye yakın hayvanı 10 kişi bu şekilde tek tek ne kadar sürede taşıyabilir sizce?

Sadece hayvan oldukları için bu dünyada yaşama hakları yok sayılıyor?

Söyler misiniz bana bu dünyada neler oluyor? Neden bu kadar duyarsız, neden bu kadar sevgisiziz?

Evimdeyim. Sıcak bir yerdeyim. Hala üşümem geçmedi.

İçine girdiğimiz sular kimyasal atıkmış, zehirli atık dolmuş. Tüm gönüllüler için zehirlenme riski var, önümüzdeki birkaç gün bu risk devam edecekmış.

Ve hala hiçbir yetkiliden tık yok.

Aklımı yitiresim, buralardan gidesim var. Bu yazıyı bitiremiyorum, son sözü söyleyemiyorum. Çünkü yüreğimden taşan sözler bitmiyor.

Sağlıcakla, sevdiklerinizle sağlıklı kalın.

İnsanlığınız hangi torbaya girdi?

Suçlu: Bir insan, o bir anne.

Suç: Kendinden aciz canlılara sahip çıkmak, lokmasını onlarla paylaşmak.

Cezası: Ortaçağ kıvamında dayak, taciz, iftira, yıldırma.

Suçlu: Bir köpek.

Suç: Bu dünyaya köpek olarak gelmek.

Cezası: Vurularak suratının yarısını ve bir gözünü kaybetmek.

Suçlu: Bir eşek.

Suçu: Bu dünyaya eşek olarak gelmek.

Cezası: İnsanlar tarafından tecavüz, gözünün kör edilmesi, işkence.

Suçlu: Bir yavrulu anne köpek.

Suçu: Bu dünyaya köpek olarak gelmek.

Cezası: İnsanlar tarafından tecavüz, dayak ve yavrularının yakılması.

Tüm bunlar başka bir gezegende olmuyor. Tüm bunlar farklı şehirlerde de olmuyor. Tüm bunlar iki yıldır Torbalı Yazıbaşı'nda oluyor. Ş.Ç. tüm bu işkencenin mağduru. Ne yaparsa yapsın bu tacizlerden, dayaktan ve kendisini bezdirme amaçlı baktığı canlılara yönelik saldırılardan kurtulamıyor.

Beldedeki her şeyin kendilerinden sorulduğunu sanan bir aile ise bir süredir hem Ş. hanım'a, hem onun baktığı hayvanlara, hem de sokaktaki hayvanlara her türlü işkenceyi yapıyor. Çünkü onun kendi hükümdarlıklarında yaşama hakkı olmadığını düşünüyorlar. Ve bu yolda her türlü şiddeti yapmayı hak sayıyorlar.

"Onu dayakla, hakaretle sindiremedik mi, buradan gönderemedik mi, biz de can verdiği canlıların canını yakarız" diyorlar. Bunları çok rahat yapıyorlar. Çünkü Ş. hanım'ın bu dünyada tek başına olduğunu sanıyorlar. Bence çok yanılıyorlar.

Ramazan ayını yaşadığımız şu günlerde din dersi verecek değilsem de bu insanlara belki Allah korkusu taşıyorlardır diye minik bir paylaşım...

Hız. Muhammed (S.A.V.) şöyle buyurdu: "Bir gün bir adam yolda yürürken şiddetle susamıştı, nihayet bir kuyu buldu oraya indi, su içip çıktı. O sırada bir köpek dilini çıkarıp soluyor ve susuzluktan nemli toprağı yalıyordu. Bunun üzerine o adam; "Bu köpek tıpkı benim gibi susamış." dedi ve hemen kuyuya indi. Su kabı olmadığından ayakkabısına su doldurdu ve onu ağzı ile tutarak kuyudan çıktı. Köpeğe su içirdi. Bundan dolayı Allah ondan razı oldu ve onun günahlarını bağışladı."

Sahabeler: "Ya Resulullah; hayvanlarda da bizim için sevap var mı?" diye sordular.

Peygamberimiz: "Her canlı yüzünden sevap vardır." buyurdular. (Buhari) Ş. Hanımın durumundan Dohayder İletişim Sorumlusu Esin Önder aracılığıyla haberdar olduk. Kendisinin yalnız olmadığını şehir eşkiyelerine göstermek, yetkilileri göreve davet etmek ve Ş. hanım'a güç vermek için: www.sessizkalmasucaortakolma.com'da bir imza kampanyası başlattık.

Siz de kendinden başka canlılara canı pahasına sahip çıkan bu kadına destek olmak istiyorsanız sadece 1 dakikanızı ayırarak online imza atabilirsiniz. Torbalı'da alaca karanlık kuşağı kıvamında yaşanan ve "İnsanlığımız torbaya mı girdi?" dedirten bu vahşetin sona ermesi için lütfen ses verin. Unutmayın:

"SESSİZ KALMAK SUÇA ORTAK OLMAKTIR!"

Çandarlı Hesap Ver!

Bu hafta gündeme düşen onlarca haberin içinde çocukluğumun Dikili'sinin kapı komşusu Çandarlı en fenasıydı. Hatıralarımdaki bu sempatik kıyı kasabası bugün bir cadı kazanı!

Önce Bimeyko Sitesi ve çevresinde bayram temizliği(!) yaşandı. Ardından bu titizlik(!) Çandarlı sokaklarına taşı. Onlarca köpek zehirlendi.

Onlarca can ey okuyucu!

İç organlarınız parçalanarak; ama bilinciniz tamamen açık öldünüz mü hiç?

Nasıl bir şeydir bilir misiniz? Diazem ya da başka bir ilaç kar etmez!

Avaz avaz ağlar o can, göz bebekleri büyür, vücudu kasılır, inler de inler. Ve ölemez. Saatlerce ölemez. Saatlerce her bir organının içinden kopup içinde kalışını, parçalanışını yaşar. Saatlerce...

Yüz yıl önce Hayırsız Ada'ya atılan köpeklerin açlık ve susuzluktan ağlamalarını insanlar, taaa İstanbul'dan duymuşlar ve utanmışlar.

Çandarlılılar acaba bu katliamlar karşısında ne yapar? Daha da önemlisi Çandarlı Belediyesi ne yapar?

Sizin sokaklarınızda böylesine rahatça zehir saçılabilir mi sayın Belediye Başkanı?

Bir gün değil, birkaç gün süren itlaflar zinciri sizce sıradan bir vatandaşın yapabileceği bir şey midir?

Ve bu sıradan vatandaş, elinde zehir sokak sokak dolaşırken belediyeniz ne yapıyordu?

Bu olayın faillerini(!) arıyormuş jandarma. Haydi canım oradan! Ancak Aziz Nesin'lik bir öykü çıkar bundan.

Ve biz Aziz Nesin'in geri zekalı olarak saydığı %60'lık dilimde değiliz; bu nedenle kolay kanmayız. Pıspışlanmayız! Çünkü o her bir köpeğin ızdırabını bilir, onlara sahip çıkamazsak insanlığımızdan utanırız. Hatırlatınız: Bu işi yapanları bulacağız!

Siz kimden esinlendiniz?

Genç bir kız. 37 yerinden bıçaklanmış.

Kim bıçaklamış? Sevgilisi.

Çünkü cep telefonunda başka erkeklerden mesajlar bulmuş. Belli ki cinnet geçirmiş, kafayı yemiş.

Peki o cinnet geçirmiş de spiker neden kafayı yemiş?

Spiker soruyor adama:

“Filmden mi esinlendiniz?”

Hayır, yanlış duymadınız, aynen bunu soruyor. Ve ekliyor:

“Testere filminden mi esinlendiniz/etkilendiniz?” (Bu 2 kelimedenden birini kullanıyor ama yaşadığım şaşkınlık nedeniyle dinleyemiyorum bile.)

Şaka mıdır bu? Gece haberlerinde bir insanın başka bir insanı kendine göre bir sebeple nasıl doğradığının haberi yapılıyor.

Ve spiker soruyor:

“Filmden mi esinlendiniz?”

Pardon ama adam sanat mı yapıyor? Biz farkında değiliz de insan doğramak sanat eserinden mi sayılıyor? Bir cinayetten nasıl esinlenilir? Oturup farklı filmler seyredilir de içinden biri mi seçilir?

“Ben bu şekilde öldüreyim. Yok yok diğerindeki suda boğma daha bir esin verdi bana. Hay Allah, karar veremiyorum, acaba silahla mı halletsem?”

Ya da filmleri önüne koyup kura mı çekmiştir? Kurada da esinlenecek film testere mi çıkmıştır?

Neden böylesine bir cümle sarf edilir? Bir spiker bunu söylemek için nasıl bir eğitimden geçirilir?

Bizlere neler oluyorsa oluyor, ama bir şeyler oluyor. Bizler kimlerden ESINLENİYORSAK esinleniyoruz ve gittikçe daha çok SACMALIYORUZ.

Spiker hanıma sormak istiyorum:

“Böylesine saçma, yersiz bir soru için siz hangi filmden esinlendiniz?

Orada doğranmış bir insan yatarken siz nasıl bir esin içindediniz? ”

SADECE KEDİ KÖPEK HADİSESİ Mİ?

Arabanız mı, bifteğiniz mi?

Küresel ısınma tabağınızda! Evet efendim, yanlış duydunuz.

Ampuller ve arabalar günah keçisi ilan edildi, herkes bir tasarruftur diye tutturdu. Oysa en büyük suçlu şimdi ortaya çıktı: Endüstriyel hayvan üretimi, yani çiftlik hayvanları, geniş getiren hayvanların neden oldukları metan gazları.

Küresel ısınmanın en büyük nedeni afiyetle mideye indirdiğiniz biftekleriniz:

Yüzde onsekiz!

Bir ineğin çıkardığı yıllık gaz miktarı, dört buçuk arabanın yaydığı miktar kadar. Ya da bir arabanın yetmiş bin km kat ederek yaydığı gaz kadar.

Hollandalı araştırmış, bir de belgesel yapmış: "Et Gerçeği!" Hesap etmişler, haftada bir gün et yenmese, tüm geleneksel ampulleri düşük enerjili ampullerle değiştirilmiş gibi sonuç alınıyormuş.

Haftada altı etsiz gün = Hiç araçsız bir dünya!

Şaka gibi ama değil. Şaka gibi olanı çevreyi korumak(!) için düşük enerjili ampullerin kullanımına teşvik edilme-

◀ Sıra İtlere Geldi

miz ama et tüketimine kimsenin değinmemesi. Kimsenin bunu bizlere anlatmaması. Büyüklerimiz biliyordur herhalde?

Et tüketimi azalsa ormanlar yok edilmeyecek, su kıtlığı olmayacak mesela. Bir kilo kırmızı et üretimi için yüzbin litre su harcadığını bilince, bunun da bir insanın iki sene boyunca duş alırken harcadığı su miktarı olduğu öğrenince su kıtlığının sebebini anlayacaksınız aslında.

Sorarım şimdi size: Arabanız mı, bifteğiniz mi?

Nicolaas G. Pierson Foundation tarafından hazırlanan Et Gerçeği belgeselinin lansmanı Hollanda Hayvanlar Partisi ve Yaşam Hakkına Saygı Derneği(YHS) işbirliğiyle önümüzdeki hafta İstanbul'da. www.etgercegi.com sitesinden Türkçe çevirisi, seslendirmesi YHS tarafından üstlenilen filmin DVD'sini talep edip okullarda, toplantılarda izletebilirsiniz.

İzmir, Aydın, Balıkesir lansmanları için de gönüllüler sitedeki adrese başvurabilirler.

Biz tıkınıyoruz, yoksullar aç kalıyor

"Küresel ısınma tabağınızda" dedik ya geçen hafta. Amerika'yı yeniden keşfediyoruz aslında. Türkiye'deki lansmanını birkaç gün önce yaptığımız Et Gerçeği belgeseli bizlerle yeni buluşsa da George Monbiot bunu 2002'de The Guardian'da yazmış aslında.

"Biz tıkınıyoruz, yoksullar aç kalıyor..." diyor Monbiot. Ve devam ediyor; Kış gündönümü kutlamalarını Hıristiyanlar paganlardan çaldı, kapitalizm de Hıristiyanlardan.

Ama kutlamalarda hiç değişmeyen bir unsur var: Bol miktarda et tüketimi.

Vaktiyle bu uygulamanın bir gerekçesi vardı: Sonbaharda, otlar tükenmeden kesilen hayvanlar aralık ayında yenmezse bozulurdu ve yeterince yağ alamayan insanlar sonraki üç soğuk ayı sağ salim atlatamazdı. Bugün tam tersi söz konusu; Sonraki üç ayı, aldığımız yağları eritmeye çalışmakla geçiriyoruz.

Mevsimsel aşırılıklarımız tamamen sürdürülebilir olabilirdi, şayet bunu yılın bütün haftalarında yapmıyor olsaydık.

Zenginler et tüketimini azaltmazlarsa, nüfus arttıkça dünya çapında yapısal bir kıtlık baş gösterecek. 1950'den bu yana dünyadaki çiftlik hayvanlarının sayısı beş kat arttı: Çiftlik hayvanlarının sayısı insan nüfusunun üç katı.

Hayvan sürüleri dünya tahılının yarısını tüketiyor ve sayıları katlanarak artıyor. On yıl gibi kısa bir süre içinde, dünya basit bir tercihle yüz yüze kalacak: Ekilebilir topraklardan elde edilen ürünlerle ya hayvanların karnını doyuracak ya da insanların. İkisi birden mümkün değil.

Dünyayı bekleyen kriz, ürün yetiştirmede kullanılan fosfat gübrenin ve su kaynaklarının tüketilmesiyle daha da ivme kazanacak. Ziraat uzmanları David Pimental ile Robert Goodland'in araştırmasına göre, tükettiğimiz sığır etinin üretiminde kilo başına yaklaşık 100 bin litre su harcıyor. Dünyanın dört bir yanındaki yeraltı su kaynakları büyük ölçüde hayvancılığın kullanımından ötürü kuruyor.

Yazının tamamını kaynağı www.sesonline.netde okumanızı öneririm.

Et gerçeği Türkiye'de

Et Gerçeği belgeseli lansmanı değerli sanatçı ve yazarların katılımıyla gerçekleştirildi. Belgesel birkaç gün içinde www.etgercegi.com üzerinden online izlenebilecek. Toplu gösterimler için: etgercegi@yasamhakkinasaygi.com adresine başvurabilirsiniz.

Yaban Hayatını Korumak

Yaban hayat dediğimizde "Orda bir köy var uzakta.." misali bir hayat canlanıyor gözümüzde. Ama gerçek hiç de böyle değil.

Ne o köy düşündüğümüz kadar uzak, ne de onlar düşündüğümüz kadar vahşi ve güçlü.

Kartallar cami minaresine yuva yapıp, yavrularını ezan sesiyle büyütüyorlar.

Ormanlardaki patikaları Beyoğlu sokaklarında arayan sansarlar, sokak aralarında, cami avlularında yavruluyorlar. Biz insanlardan tek farkları, yavrularını sepetle cami kapısına bırakmamaları.

Leylekler yorgunluklarını apartmanların çatılarında gideyorlar, Çamlıca'da mola veriyorlar. Belki de Sultan 2.Mahmut'un şarkısındaki gibi, "Yarın gidelim Çamlıca'ya cânım efendim." diyorlar.

Kirpiler bahçelerimize yavruluyor, çim biçme makinaları onların Azrailleri oluyor. Yol kenarlarındaki otları yakarken kirpi ailelerini yok ediveriyoruz.

Kim dağdan geldi, kim bağdakini kovdu çok belli aslında. Biz sözümona üstün insan ırkı, önümüze gelen yeşili yok

ediyoruz hoyratça. Yaban hayatın ortasına yerleşiveriyoruz rahatça.

Şimdi onların da ses verme zamanı dedik ve www.yaban-hayatinikoru.com doğdu.

Yaban Hayatı Veteriner Hekimi Nilay Tezşay moderatörlüğünde yürütülen site farkında olmadığımız hayatları fark ettiriyor bizlere. Bunlar onun anlattıkları aslında...

Ve bu seslere kulak kabarttığımızda, asıl "yaban" olanın biz insanlar olduğu çıkacak ortaya...

Tutsak Yunuslar

Dünya yunus gösteri merkezlerini kapatıyormuş, kimin umurunda.

Türkiye'de yunus avı yasak olduğundan yunuslar göç yollarında haince yakalanıyormuş, kimin umurunda.

Japon balıkçılar denize indirdikleri dev çubuklarla ses duvarı oluşturup yunusları karaya sürüyormuş ve üzerlerine ağı atıveriyormuş. Kenarda bekleyen yunus merkezleri sahipleri ve eğitmenler suya girip kölelerini seçiyormuş. Bu üstün insan evlatları onları seçerken sürekli fikir değiştirdiklerinden onlar ağlarda çırpınıyormuş, kendini ve diğerlerini yaralıyormuş, acı çekişiyormuş, kimin umurunda.

Sudan çıkarıldıktan sonra taşınmaları, bekletilmeleri, çoğunun bu yolculukta can vermesi, hayatta kalanların çilesi kimin umurunda.

Yu yu yu, nus nus nus, bastır bastır yunusarium!

◀ Sıra İtlere Geldi

Bastır parayı, kap istediğin yunusu. Neymiş, yunusla yüz-dümmüş. Ee, sonra?

İngiltere yıllar önce tüm yunus gösteri merkezlerini kapamış, adamlar yıllar önce yunusların pet olmadığını keşfetmiş. Kim farkında?

Koca Avrupa'da altmış yunus tesisi varken Avrupa'nın en çok tesisine sahip ülkeymişiz, başımız göğe ermiş, kimin umurunda?

Yunusların tutsaklığı bizden çok yabancı tur şirketlerini germiş, turizm baltalanıyormuş, kimin umurunda?

Bizim umurumuzda!

Aynaya baktıklarında kendilerini tanıyan, gelecek planları yapan bu canlıların da acı çekmeme hakkı var.

www.tutsakyunuslar.com'a bir göz atın. Bırakın bu büyüleyici canlılar denizlerinde özgür kalsın. Onları uzaktan sevin.

Herkes gider Mersin'e, biz...

Yoksa siz hala yunuslarla yüzüyor musunuz? Bunun adına eğlence diyor musunuz? Onların da eğlendiklerini falan mı sanıyorsunuz? Yoksa sizin hala dünyanın birçok ülkesinde yunus gösterilerinin kaldırıldığından haberiniz yok mu?

Dünyanın bu işe "eziyet" gözüyle baktığını da bilmiyor musunuz?

Onların insandan sonra en zeki canlı olduklarından da haberiniz yok mu?

Elin zooloğu araştırmış, araştırmakla kalmamış yunusla-

rın beyin haritasını çıkartmış. Bu balık deyip geçtiğiniz canlılar insanlardan sonra en parlak beyine sahiplermiş. Tüylerimi diken diken eden bu habere göre kendilerinin farkındalar, diğer canlılardan yeni davranış şekilleri öğreniyorlar ve gelecek hayalleri var! Yanlış duymadınız, gelecekleri için plan yapıyorlar. Gösteri merkezlerinde sizlerin üstüne binip birlikte yüzüp çok eğlendiklerini sandığınız bu esaret altındaki canlılar çıldırmanın eşiğine geldikleri ruh halleriyle acaba nasıl gelecek hayalleri kuruyorlar?

Dahası var. Uzmanlar yunuslara "insanlarla aynı statünün" verilmesini talep etmişler. Evet, yanlış okumadınız. Eğlence parklarında kullanılmalarının, etleri için öldürülmelerinin kabul edilemez olduğunu belirtmişler.

Ben demiyorum, uzmanlar diyor. Yunuslarla yüzmeyi bırakın da onların yaşam hakları için mücadeleye katılın. Böylesine özel bir canlı türüne sırf para kazanmak uğruna uygulanan bu şiddete ortak olmayın. Unutmayın, siz talep etmezseniz arz da olmaz! www.tutsakyunuslar.com 'a bir göz atın. Ve diyorum ki ister insan zekasına yakın bir zekaya sahip olsun, ister olmasın, İster gelecek hayalleri kursun ister kurmasın. Dünya üzerinde yaşayan her canlının, her nefes alanın bizler kadar acı çekmeme hakkı var.

Eğer dünyaya bu açıdan bakarsanız insan denen ırkın diğer canlılara uyguladığı zulmün boyutlarının farkına varacaksınız.Acı çekmeme hakkı... Tüm canlılar için geçerli bir hak olduğu gün gerçekten insan olduğumuz gündür.

Bir kap su

2007 yazıydı, kavurucu sıcaklar yine iş başındaydı... Dü-

◀ Sıra İtlere Geldi

şündük taşındık hayvanları susuzluktan ölmekten nasıl kurtarırız dedik. O zamanlar sadece üç kişinin yürüttüğü bir web sitesiydik. Sokak sokak tüm Türkiye'ye yeteme-yeceğimize göre?

Herkese el verdirmeliydik.

-Me'liydik de nasıl demeliydik?

Ne demeliydik de herkesin dikkatini çekmeliydik?

Basit bir şey dedik. Ne ise onu dedik.

"1 kap su!" dedik.

Binlerce canlının hayatını kurtarmak için kapınızın önüne bir kap su koyun dedik.

Amatör görsellerle, eldeki olanaksızlıklarla, daha çok internet ortamında ama dedik mi dedik.

Duydular mı duydular.

Birçok STK, gönüllü arkamızdan geldi mi, geldi.

Bugün ÇETKODER bile tüm Türkiye'de bu kampanyayı başlattı mı, başlattı.

Biz galiba hayal ettiğimiz yere geldik.

Ana haber bültenlerinde ulusal kanallar kendilerini bu mesajı verdi.

Profesör doktorlar projeleri olarak sundu.

Öğrenciler, tiyatrocular, diğer STK'lar ve en değerli sokaktaki insanlar... Ve belediyeler. İlk destekleyenler İstanbul Kadıköy ve İstanbul Fatih Belediyeleri olsa da benim hala İzmir Belediyelerinden umudum var.

Herkes bugün "1Kap Su" diyor. Hatta "1 Kap Mama" ya da "1 Kap Yemek" de diyor ve en önemlisi kapısının önüne koyuyor.

Biz hayal ettiğimiz yerdeyiz.

Biz hayal ettiklerimizi, hedeflerimizden çok değerli bir tanesini yaşıyoruz.

Allah hepinizden razı olsun diyoruz. Biz projemizle, biz kendimizle gerçekten gurur duyuyoruz.

Hatta biz bu proje ve yine Facebook etkinliğimizle uluslar arası Obama haberlerine bile konu oluyoruz.

Farkındalık yaratalım diye çıktığımız bu yolda tüm çelme takanlara inat biz gerçekten bir şeyleri değiştiriyoruz.

Tüm kocaman yürekli sizlere sevgi ve saygılarımızı sunuyoruz. Bugünlük, bu defalık, Yaşam Hakkına Saygı Derneği ekibim adına sizleri kocaman kucaklıyoruz.

Not: Bu afişleri dükkanlarınıza, apartmanlarınızın girişleri asmak isterseniz, isteyin, ücretsiz gönderelim: www.1kap-su1kapmama.com

Ekmeğ ağacı yapıyoruz

Türkiye'nin büyük bölümü beyaz örtülü... Ünlü şarkıdaki gibi "Her yerde kar var..." Kar tüm gözalıcılığı ve ağırlığıyla çöktü üzerimize. Ve her şeyin üzerini örtmekte.

Sıcacık evlerimizdeyken pek hoşumuza giden kar farkında olmadığımız binlerce başka hayatı da etkilemekte. Kediler, köpekler, kuşlar bu beyaz örtüden nasiplerini almaktalar, ama can yakan bir şekilde.

Kar onlar için donarak ölmek demek.

Kar onlar için açlık, susuzluk demek.

Kar onlar için çaresizlik demek.

◀ Sıra İtlere Geldi

Bu sebeple tüm Türkiye'ye bir çağrı yaptık geçtiğimiz hafta içinde: "Ekmek Ağacı yapıyoruz. Hedef: Tüm sokaklar, tüm Türkiye!"

İyi ki de yapmışız. Facebook'ta oluşturduğumuz bu etkinliğe ilgi öylesine büyük oldu ki biz bile şaşırıp kaldık. Meğer ne çok duyarlı kalp varmış bilmediğimiz.

Ekmek ağacı etkinliğimizin davetli sayısı siz bu satırları okurken sanırım 70.000'leri bulacak. Katılımcı sayısı ise 12.000'i geçecek. Belki daha fazla...

Evet, bu on iki bin duyarlı insan evlerinin önüne, sokaklarına kuşlar için ekmek ağacı yapıyorlar. Ağaçların dallarına ekmek asıyorlar. O küçük canlar da bu zor hava koşullarında yemek bulmanın mutluluğuyla deli oluyorlar.

Bu on iki bin insan sadece bunu yapmakla da kalmıyorlar. Onlar kapılarının önüne bir kap su ve bir kap artık yemek de koyuyorlar. Soğuk günlerde su donmasının diye içine sıvı yağ damlatmayı da ihmal etmiyorlar.

Çünkü onlar, bu dünyayı paylaştığımız tüm canlıların yaşam haklarına saygı duyup sahip çıkıyorlar. Onlar, bu dünyanın sadece insana ait olmadığını, bu dünyadaki tüm canlıların eşit yaşama hakkına sahip olduğunu biliyorlar.

Türk'üz biz, geleneklerimiz var. Unutulmuş, unutturulmuş olsa da bizim kocaman duyarlı yüreklerimiz, merhametimiz var. Biz zamanında pazarlardan canlı kuşları kafesleriyle satın alıp azat ederek merhametini gösteren bir kuşağın torunlarıyız. Biz zamanında büyük binalar inşa edilirken kuşlar için de süslü yuvalar yapmış insanların torunlarıyız. Diyorum ya bunları unutmuş olsak da artık bugünden sonra hatırlama zamanıdır.

reklerinize ısıtmıştır, yüreklerinizde var olduğuna inandığım merhamet fitillerini ateşlemiştir. İnşallah sizler de bugün itibariyle ekmek ağaçları yapar, o kuşların mutluluklarına şahitlik edersiniz. Başka bir canlıyı mutlu etmenin derin hazzını yaşarsınız.

Eminim bugünden sonra kapı önlerinde daha çok su kabı göreceğiz. Bugünden sonra evdeki artık yemekler çöpe atılmak yerine sokak hayvanlarıyla paylaşılacak.

Fazla mı hayalperestim sizce? Bence değilim.

Önemli not: Ekmek ağacı, 1 kap su afişlerimiz hazırlanıyor. Eğer A4 boyutundaki bu afişlerden çevrenize asıp merhamet fitillerini ateşlemek isterseniz bizden isteyin: ekmekagaci@yasamhakkinasaygi.com'u tıklayın efendim.

NOT:

O ağacı yaptık. Bir haftada ağaçlarımız orman oldu. Bu olayı Star TV ana haber bülteninde kamuoyuna duyuran sayın Uğur Dündar'a, sabah programlarında yer vererek kamuoyuna duyurulmasına aracı olan diğer TV yöneticilerine doğadaki dostlarımız adına gönül dolusu teşekkürler.

Okyanusları korumak için yapabileceğiniz 10 şey

OCEANA³, gelecek nesillere temiz okyanus ve denizler bırakabilmemiz için öneri listesi derledi.

³ OCEANA: Okyanusları korumaya yönelik kurulmuş olan, global anlamda en büyük organizasyondur.

8 Haziran Dünya Okyanus Günü. Aşağıda açıklayacağımız oldukça kolay ama etkili bazı adımları atarak okyanusları korumaya yardımcı olabilirsiniz.

ŞİMDİ BAŞLAYIN VE OCENA'YA KATILIN.

150 ülkede, 300.000'den fazla üye ve e-aktivist, Oceana'ya çoktan katılmış durumda- %100 Okyanusları korumaya odaklanmış en büyük uluslararası organizasyon.

MARKETİNİZE UYARI AFİŞLERİ ASMASINI RİCA EDİN.

Oceana, tüketicilerin bilinçli tercih yapmalarını sağlamak üzere Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi tarafından açıklanan civa önerilerini, balık ürünü satan tezgahlarda afişe etmek için çalışmalar yapıyor. Özellikle hamile bayanların ve küçük çocukların balık tüketirken dikkatli olmaları gerekiyor. Bu konuda bilinçlenin ve çevrenizdekileri de bilinçlendirin.

BİLİNÇLİ OY VERİN.

Çevre ve okyanuslar konusunda duyarlı, doğru kamu çalışanlarını seçmek son derece önemli. Araştırmanızı yapın ve bilinçli karar verin. Endişeleriniz ve sorularınız varsa yerel yöneticilerinizle bağlantıya geçmekten çekinmeyin.

NESLİ TEHDİT ALTINDA OLMAYAN DENİZ ÜRÜNLERİNİ TERCİH EDİN.

Tüm dünyada balıkçılık çöküşün eşiğinde. Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü'ne göre; dünya genelinde balıkların dörtte üçü aşırı avlanma yüzünden tehlike altında. Deniz ürünleri yediğiniz restoranların ve alışveriş yaptığınız balık marketlerinin dikkatini bu konuya çekin ve nesli tehlike altında olan balıkları satmamaları konusunda uyarın.

ENERJİ TASARRUFU YAPIN.

Yanan kömür, petrol, doğalgaz gibi yakıtlardan salınan karbondioksit okyanusları daha da asidik hale getirmektedir. Karbondioksitin etkilerinden birisi global anlamda denizlerde yaşanan mercan kayıplarınıdır, çünkü bu canlıların kalsiyumlu iskeletleri suyun artan asiditesiyle birlikte zayıflamaktadır. Enerji kullanımınızı azaltmanın pek çok kolay yöntemi vardır. Bisiklet sürün, yürüyün ya da toplu taşıma araçlarını kullanın. Evinizde yüksek verimle çalışan aletler tercih edin. Kullanmadığınız elektrikli gereçleri kapatın. Evinizde enerji tasarruflu ampuller kullanın.

PLASTİK ÜRÜNLERDEN VAZGEÇİN.

Plastik atıklar, deniz ve okyanusların doğal ortamına zarar vermekte ve buralarda yaşayan canlıların ölmesinde neden olmaktadır. Deniz yüzeyindeki plastikleri yiyecek olarak algılayan kuşlar, deniz kaplumbağaları ve deniz memelileri, bu maddeleri yiyerek boğulmakta ya da sindirim problemleri yaşayarak açlıktan ölmektedirler. Bu gereksiz ölümleri engellemek için yardım edin. Kumaştan yapılmış market çantaları ve geri dönüşebilen su şişeleri kullanın.

PLAJLARDA DENİZ KUMUNA HAYIR!

Okyanuslardaki atık ve plastiklerin çoğu plaj kumundan taşınmaktadır. Plaj kalabalığı çoğaldıkça denizlere bırakılan atıkların miktarı da artmaktadır. Plajda geçirdiğiniz bir gün denizlerin yok oluşu anlamına gelmesin. Yanınızda atıklarınız için çöp çantası taşıyabilir ve plajların temizlenmesi için gönüllü olabilirsiniz.

BU BİLGİLERİ ÇEVRENİZLE PAYLAŞIN.

Çevrenizdeki insanlarla bilgilerinizi paylaşarak onları da bilinçlendirin ve bu amaç için güç birliği oluşturun.

Kürke hayır!

Bu hafta sözü onlara bırakıyorum. Soğukların iyice arttığı bu kış günlerinde onları dinlemenizi, insan kalplerinizi iyice açmanızı diliyorum. 2003 yılından bu yana çalışmalarını sürdüren Platform, kürk konusunu çeşitli boyutlarıyla ele alacak ve Türkiye'de kürk kullanmayan markaları içerecek bir kitapçığın hazırlığı içinde. Kürk karşıtı ünlülerin ve de görüşlerine yer verilecek kitapçık, kansız alışveriş yapmanın tüyolarını verecek olması bakımından Türkiye'de bir ilk olma niteliği taşıyor. Söz Kürke Hayır Platformu'nda.

Kürke Hayır Platformu, çalışmalarını başlattığı yeni projesinde ünlü stil danışmanları Deniz Marşan ve Başak Dizer Fransez'in desteğini de aldı. Türkiye'nin ilk kansız alışveriş rehberinin içeriğinin oluşturulmasına ve kürk karşıtı mücadelenin moda sektörü içinden de destek kazanmasına katkıda bulunacak bu işbirliği sonucunda ortaya çıkacak kitapçığın büyük ilgi göreceği tahmin ediliyor.

Başak Dizer Fransez, para kazandığını göstermek veya havalı gözükmek namına bu vahşete ortak olunmaması gerektiğine değinerek, hala kürkü bir kumaş sananların olabileceğine dikkat çekiyor. Kürkün cansız bir dokuma değil, ölü bir hayvandan arta kalan bir şey olduğunu vurgulayan Fransez, kürk vahşeti çeşitli video ve fotoğraflarla kanıtlanmışken kimsenin kürk giymek istemeyeceğini savunuyor. Kürk için istismar edilen hayvanların da duyguları olduğu, aile kurduğu, yavruları olduğu ve acı çektikleri gerçeğine dikkat çeken Fransez, hayatı paylaştığımız evcil dostlarımızdan hiçbir farkları olmadığını altını çiziyor. Fransez; yalancı ve suni kürk materyallerin bile bu modayı özendirdiğini savunduğunu düşünüyor ve ekliyor;

'Can çekişen yavru bir hayvanın güzel tüylerini giymeye kimse kıyamaz. Siz insansınız. Havalı gözükmek namına bu vahşete ortak olamazsınız.'

Deniz Marşan ise, insanların kürk endüstrisinin kullandığı acımasız yöntemler konusunda artık bilgi sahibi olduğunu vurgulayarak, bunları gören ve bilenlerin kürk karşıtı olmaya adım attığını söylüyor. Kürkü bir zenginlik göstergesi olarak görmeye devam edenler olduğunun altını çizen Marşan, gerçek kürkün alaturkalık ve barbarlık göstergesi olduğu kanaatinde. Sırf bir takım insanlar şık görünsün diye canlıların korkunç acılar içinde katledildiğine de değinen Marşan, artan kürk modasının bir takım insanların kandan kar etme çabası olduğunu sözlerine ekliyor. İlle kullanılacaksa suni kürk tercih edilmesini savunan Marşan, ekliyor; 'Gözünüzle görmeye dayanamayacağınız bir görüntüyü üzerinize giyerek yaşatmayın.'

Kürke Hayır Platformu, hayata geçirmeye hazırlandığı bu proje için kürk kullanmayan ve asla kullanmayacak markaların ve tasarımcıların desteğini bekliyor. admin@kurke-hayir.gen.tr

Gökten 3 Karga düşmüş

Gökten 3 karga düşmüş, biri bana, biri komşuya, biri arkadaşıma...

Evet, efendim, bugünlerde gökten karga yağmakta, yere doğru pike yapıp kaldırımlara konan konana.

Gökten bebek kargalar yağıyor, son bir haftadır her gün başka bir "Karga yavrusu buldum" haberi geliyor. Bir tanesi de elbette bu naçiz kulunuzu buluyor. Bulmasa şaşardım zaten.

Apartmanın kapısına kurulmuş beklerken buldum. Bir

metre ötesindeki dört bebekli anne kediyeye ve diğere kedilere yağmen...

O benden korkar, ben ondan korkarım. Meğere bebekmiş bu kargamel. Gagasını da yaralamak için değil, yemek istemek için açarmış.

Bu hafta bu kadar yoğun karga yağmuru olunca yazayım dedim. Kendilerini kuru mamayla besleyebiliyorsunuz. Ancak ıslatıp şişirmek koşuluyla. Ağzını açıyor o zaten sizi görünce, jeton atar gibi atıyorsunuz. Afiyetle yiyor. Şırıngayla su da veriyorsunuz. Nefes borusuna kaçırmamak kaydıyla. Dilinin gerisindeki delik bir eksiklik ya da anormallik değilmiş, nefes borusuymuş.

Genelde şu ara düşenlerin büyüklüğü on - onbeş gün içinde uçmaya elverişli. Mümkün olduğunca diğere düşen kargalarla bir arada uçurun ki büyük kargalardan kendilerini korumayı başarsınlar. Ne kadar kalabalık, o kadar güç demek.

Benim kargamelimin uçmasına az kaldı. Bir haftaya kadar yolcu ederim gibi görünüyor. Bu eşsiz deneyim kendimi pek özel hissettiriyor. Yeni yıla girerken de gözü martı tarafından oyulmuş bir tanesi gelmişti ama o yetişkindi, böyle sevdirmiyordu kendini. Bu ise bambaşka biri.

Kargamel annesi de oldum ya, sırtım yere gelmez bundan sonra.

AHANDA KUTLAMALAR(!) BAŞLASIN...

Bir bayramın ardından

Bir kurban bayramı daha geldi geçti. Gerek TV'lere, gerekse gazetelere yansıyan kurban görüntüleri ise ruhumuzu deldi geçti. Hayvanların çırpınışları, kaçma kovalamacaları, gözleri bağlı, ama kulakları tüm seslere açık, burunları tüm kan kokusunu duya duya kesim sırası bekleyişleri, daha dünyadan haberi olmayan küçük bir kız çocuğunun elindeki kuzu başıyla gururla objektiflere poz vermesi...

Herkesin dinine, inancına saygı duyuyorum. Ben işin başka bir tarafına takılıp kalıyorum. Tepkilere, tepkilerin güne özel şekline...

Türkiye'de her kurban bayramı dönen e-postalarda benzer yakarışlar vardır:

"Bu katliam bitsin!"

"Kestiniz mi, haydi cennete!"

"Ben bu bayramı kutlamıyorum!"

Birbirinden daha duyarlı olduğunu, nasıl da canının yan-

◀ Sıra İtlere Geldi

dığını, hatta en çok yandığını gösteren yorumlar, mailler, mesajlar. Bunlara da saygı duyuyorum.

Peki ben neyi mi anlayamıyorum? 365 gün dünyanın her yerinde ve ülkemizde kıtır kıtır mezbahalarda doğranırken danalar, kuzular, kimse rahatsız olmazken, bu 365 günün bir günü bu dinin gereği olarak yapılıyorsa, ibadet adına yapınca mı adı katliam oluyor ve çok can yakıyor?

Yılın 364 günü mezbahalarda kıtır kıtır, çok daha kötü koşullarda doğranırken bu hayvanlar neden kimsenin sesi çıkmıyor?

Sokaklarda 364 gün boyunca adaklık satılan kuzular, yarım metre ipe bağlanmış, pisliğinin içinde tutulurken görünmez mi oluyorlar?

Kocaman dev şirketler, küçük küçük kafeslerde sebze yetiştirir gibi yetiştirirken hayvancıkları, vücutlarına türlü türlü ilaçlar enjekte edilirken, mümkün olan en küçük alanlarda en kötü olanaklarla maliyetler düşürülerek yetiştirilirken(!), kamyonlarla sıkışık bir şekilde, aç susuz, ayakta, yük gibi nakledilirken görünmez mi oluyorlar?

Mezbahalarda kesim sizce çok mu etik? Etik nerede başlar, nerede biter? Etik ne demektir sizce?

Gözümüz görmediği sürece kesilmeleri bizi rahatsız etmez mi? 364 gün başlarına ne gelirse gelsin, ama o bir tek gün gözümüzün önünde kesilmesin?

Ya da sektörler çok mu güçlüdür bizlerce? Öylesine büyük ve güçlüdürler ki onlara ses çıkarmaya yeltenmeyiz bile. Tepki vermeyiz hiçbirine. Ne hayvan yetiştirme çiftliklerine, ne kürk firmalarına, ne sirkelere, ne hayvanat bahçelerine, ne yunuslarla gösterilere, ne sokakta yıl boyu satılan adaklıklara...

İşte size birkaç rakam, ne kadar ses verdik tüm bunlara bugüne kadar? Maalesef Türkiye’de bu konuda bilgiye ulaşamadım, o yüzden ABD’den ve ABD Tarım Bakanlığı’ndan rakamlar veriyorum:

“Yılda 8 milyarın üzerinde hayvan yemek için öldürülüyor,

Başka bir deyişle saatte 950.000’den fazla,

Dakikada yaklaşık 16.000,

Saniyede 260’dan fazla...”

Bitmedi, dahası da var:

“Avcılar yılda 200 milyon hayvanı öldürüyorlar. Yaraladıkları, ama arayıp bulup öldüremedikleri, bu halde acılar içinde can çekişip ölenlerin sayısı ise on milyonları buluyor.

Her yıl milyonlarca hayvan deneylerde kullanılıyor. Milyonlarca hayvan sırf eğlence amacıyla kullanılıyor.

Moda için her yıl yaklaşık 40milyon hayvan tuzak ve kapla avlanıyor, kürk çiftliklerinde yetiştiriliyor, kafasına vurularak derisi canlı canlı yüzülerek canlı bir şekilde ölüme terk ediliyor, o halde. “

Evet, bitmiyor çileleri. Ve tüm bu çileler varken, bu çileler her gün devam ederken, yılda tek bir gün kesilen koyunları ve danaları hatırlamamız, onların kesilmesine karşı çıkmamız ne derece içten ve dürüstçe sizce?

Gereksiz yere acı çektirilmesin ama kesilebilir, ama avlanabilir, ama yetiştirilebilir yenmek üzere, ama sirklerde bizi eğlendirsın diye eziyetle eğitilebilir, ama... Bu amalar bir köşe yazısını sığmaz ama...

Bir gün gerçekten dünya üzerindeki tüm canlıların yaşam hakkına saygı duyup gerçekten onlara sahip çıkacak mıyız acaba? Dünya üzerinde tüm canlıların gerçekten ACI ÇEKMEME HAKKI OLACAK MI ACABA? Her canlının acı çekmeme hakkı olmalıdır bu dünyada?..

Ramazan gelmiş, hoş gelmiş!

Ramazan gelmiş, iyi ki gelmiş. Ramazan'da insan oruç tutuyormuş, Ramazan'da insan aç kalıyormuş, Ramazan'da insan susuz kalıyormuş. Ramazan'da insan açın halini anlıyormuş, açlığı fark ediyormuş, susuzluğu... Yiyecekleri görüp de yiyememek, suyu görüp de içememek ne demek anlıyormuş.

Fark ediyormuş...

Farkına varıyormuş...

Bizleri de fark eder misiniz acaba bu Ramazan'da? Sokaklardaki aç hayvanları, su bulamayan can'ları? Sokaklar buz tutunca dilleriyle nasıl su içeceklerini, o buza nasıl yapışacaklarını?

Çöplerde pizza, makarna bulmadığımızı? Çöplere neler neler attığımızı; cam kırıkları, kokmuş yemekler, küflü ekmekler, jiletler?

Bizleri de fark eder misiniz acaba bu Ramazan'da?

Allah gerçekten bizleri ayrı mı tutmakta? Yoksa Allah yarattığı her canı aslında eşit mi tutmakta? Bizleri de fark edin bu Ramazan'da...

Çöplerinizi atarken ayırın ekmek kırıntılarını, yemek artıklarını bir plastik kaptaki. Koyun onları bizlerin ulaşabile-

ceği sokaklara, paylaşın artıklarınızı biz can'larla. Allah'ın yarattığı biz can'larla...

Çok şey istemiyoruz aslında. İnsanlara yapacaklarınızı yapın da, artıklarınızı da paylaşın biz can'larla. Bizleri de fark edin bu Ramazan'da...

Allah hepimizi bir tutmakta!

Siz, biz, doğa, "bir"iz aslında...

Sizler bunun farkında olamasanız da...

"MERHAMET ETMEYENE MERHAMET OLUNMAZ."

Hz. Muhammed (S.A.V.)

Hoş(t) gel(me) 2010!

Evet, 2009 bitti, sizler bu yazıyı okurken 2010 başlamış olacak. Yeni yılın ilk günlerinde yeni yıl dileklerinde bulunmaya devam edilebilir diye düşündüm.

Yeni yıl geliyor, hoş gelsin diyorum ama hoş gelmesin!

Hayvanlara eziyet edenler,

Çocuklarına sınıf geçme hediyesi evcil hayvan alıp yaz sonunda onları terk edenler, günahlarına girenler,

Sokak köpeklerine, tavuklara, eşeklere tecavüz edenler,

Hayattaki tüm ezilmişliklerini, sınırlarını sokak hayvanlarından çıkararak psikopatlar,

Hayvan korumacılara "Bu dünyada bu kadar aç insan varken sıra hayvanlara mı geldi" diyenler, durduk yere ille da gereksiz bir "önce insan" tartışmasını çıkarıp uzatanlar,

◀ *Sıra İtlere Geldi*

Hayvanları kesip, ellerinde organlarıyla poz veren insanlara arka çıkan TV programcılar, gazeteciler,

Sokak hayvanlarını rehabilitasyon ihalesi adı altında taşeronlara hayvanları peşkeş çeken yerel yönetimler,

Kısırlaştırma, rehabilitasyon adı altında hayvanları ormanlara terk eden taşeronlar,

"Say testisi al parayı" usulü ihale yapanlar,

Hayvanseverlere koyun muamelesini layık görenler,

"Size de, sizin hayvan sevginize de.." dedirtenler...

Size de biraz insaf, biraz merhamet getirsin 2010...

HAYATLAR VAR, SOKAKLARIMIZDA

Sokak köpeklerinin dili

Bazılarımız nedense hiçbir şeyden korkmaz sokak köpeğinden korktuğu kadar. Ne trafik canavarı bu kadar rahatsız eder onları, ne gürültü, ne kapkaç, ne terör. Varsa yoksa sokaklarımızın bu kendi halinde sakinleridir dertleri.

Kimseyle zoru olmayan bu hayvanları önce çıldırır, sonra da saldırdı diye şikayet ederler. Peki bu hayvanları bilerek çıldırmadığınızı farz edersek, acaba dillerini mi anlamak lazım dedim ve bugün sizlerle sokak köpeklerinin dilini paylaşmaya karar verdim. Bakınız efendim, köpekçe ne ne demektir:

Kuyruğunu sallıyorsa: Mutluyum, dostunum, bu ortamda rahatım. Benimle oyun oynayabilirsin.

Hırlyorsa: Şu anda mutlu değilim. Dostun değilim. Yaklaşma, her an ısırabilirim. Bir köpek size hurlarsa gözlerinin içine doğrudan bakmayın. Asla koşmayın. Sakince uzaklaşın.

Bir köpeği ilk kez gördüğünüzde: Sakın onu köşeye sıkıştırmayın, korkutabilirsiniz. Bırakın o size yaklaşsın. Hayatınızda ilk defa gördüğünüz birisi sizi köşeye sıkıştırırsa,

panikten ölürsünüz değil mi? Onunla sakin konuşun. Elinizi başının üstüne doğru uzatmayın. Tehdit olarak algılayabilir. Ona vuracağınızı şanabilir. Durduk yere biri size dokunsa ne hissedersiniz, izin verir misiniz? Bunun yerine, burun seviyesine elinizin tersini uzatın, sizi koklamasına izin verin. Sizi tanımak isteyecektir. Bağırmayın, hızlı hareketler yapmayın. Tanımadığınız birinin bağırarak üzerinize koştuğunu düşünün. Kollarınızı açık karşılamayacağınız kesin, değil mi?

Uyuyan bir köpeğe sertçe dokunmayın. Hatta hiç dokunmayın. Uyurken tanımadığınız biri gelip sizi uykunuzdan sıçratsa elinizin tersiyle vurma olasılığınızı hatırlayın.

Yemek yiyen bir köpeğe asla yaklaşmayın, sevmeye kalkmayın. İçgüdüsel olarak yemeğini koruyacaktır.

Bağlı bir köpek gördüğünüzde dokunmayın. Birilerini ya da bir şeyleri koruyor olabilir ve sizi tehdit olarak algılayabilir.

Umarım bu yazıyı keser ve buzdolabınızın üstüne asarsınız. Çocuklarınıza okutur ve onları bilgilendirirsiniz. En önemlisi davranışlarınızla onlara korku aşılama yerine olumlu örnek olursunuz.

Unutmayın, onlar sokaklarımızın güvenlik timleri.

Ve tek bekledikleri sevgi.

Her sokağa bir sokak köpeği lazım!

Habitat denen şeyin mahallelerimiz, sokaklarımız için de geçerli olduğunu biliyor muydunuz? Habitat, bir canlı tü-

rünü ya da canlı birliklerini barındıran ve kendine özgü özellikler gösteren yaşama ortamıdır.

Her sokağın kendi habitatu, bu habitatta yaşayan sakinleri vardır. Sokaklar insanlar dışında kedi, köpek, fare, böcek, vb hayvanları barındırır. Ve bu farkında olmadığımız ya da bizi pek rahatsız eden sakinler aslında bize hizmet ederler. Bazen belediyelerden fazla hem de!

Şehirlerimizin farkında olmadığımız doğal dengeleyicileridir onlar.

Bir sokaktaki kedileri toplayın bakalım neler oluyor? Nasıl fareli köye dönüşüyor görün ondan sonra.

Her sokağın bir de köpekleri vardır, hatta olmalıdır. Doğal bekçiler deriz ya onlara, biraz daha bilgi vermek lazım sanırım.

5199 sayılı hayvanları koruma yasası gereğince her sokak köpeği bulunduğu sokaktan alınıp aşılınmak, kısırlaştırılmak ve alındığı yere bırakılmak zorundadır. Kulağı küpeli gördüğünüz her hayvan bu durumdadır aslında. Yani aşılidir, kısırdır, güvenlidir.

Her habitatın belli sayıda canlı taşıma kapasitesi vardır. Biz istesek de istemesek de sokaklarımızın belirli sayıda hayvan yaşatma kapasitesi vardır.

Yani biz sokak köpeklerini toplarsak da çok kısa sürede o gidenlerin yerine başka köpekler gelecektir. İstesek de istemesek de! Zaten bu yüzden 100 yıldır zehirleme yöntemiyle sokak köpekleri rehabilite edilememiştir.

Siz bu hayvanları yok ettiğinizde, zehirlediğinizde, çok kısa sürede o bölgeye yine aynı sayıda hayvan dolacaktır. Bir kısmını yakalayamadığınızda ve kısırlaştırmadığınız-

da ise kalan hayvanlar iç güdüsel olarak bir sonraki doğumda daha fazla sayıda yavrulayacaklardır.

Dünya Sağlık Örgütü'nün araştırmasına göre bir dişi sokak köpeği 67.000 köpek demektir. Bir dişi köpeği kısırlaştırdığınızda ne büyük bir başarı sağlarsınız aslında.

Halbuki mahallenizin bu sakinlerini kısırlaştırırsanız ve aşılatsanız, belediyenin görevini yapmasını sağlarsanız, onlar sokağınızın güvenlik görevlileri olmalarının yanı sıra aşısız hayvanların da mahallenize dolmasına engel olacaklardır. Çünkü alanlarına başka hayvanları sokmayacaklardır.

Küpelili dostlarımız aslında mahallenizin güvenlik timidir. Hem de bedava! Hem de boğaz tokluğuna!

Bir kap su koyun kapıya, bir de artık yemeklerinizi bir kapla çöpün yanına, geceleri huzur içinde uyuyun ondan sonra!

Hayatlar sokaklarımızda

*Bütün soruların cevapları
bir köpeğin bakışlarında gizlidir.*

(Franz KAFKA)

Hayatlar var sokaklarımızda... Hayatlar mahalle aralarımızda, hayatlar barınaklarda...

Bizim dünyamızda bizim kurallarıyla yaşamak zorunda bırakılan hayatlar. Bizim dünyamıza istemeden gelmiş hayatlar. Bizim kurallarıyla her zaman yargılanan, sorgulanan hayatlar...

İşte onlardan sadece biri:

Ben bir sokak köpeğiyim.
Sokakta doğdum, sokakta büyüdüm.
Annemi tanıdım sadece, boz dediklerinden, irice.
Her gün çöpleri karıştırıp önce kendini,
Sonra bizleri doyururdu.
Belediye tarafından vuruldu.
Ben bir sokak köpeğiyim.
Sokakta doğdum, sokakta büyüdüm.
Babamı hiç tanımadım,
Annemi sokakta kaybettim.
İnsanlar başta sevdi beni,
Küçükken "ne sevimli" derlerdi.
Sonra büyüdüm, artık "ne çirkin şey"dim..
Artık "sokak köpeği"ydım.
Bir gün geldiler, boynuma ipi geçirdiler.
Beni "ora"ya götürdüler.
Benim gibiler vardı, onlarcası, yüzlercesi, sağlıklısı, sakatı.
Hastalık vardı, esaret vardı.
Aynı kafeste yaşıyor, aynı kafeste uyuyoruz.
Aynı kafeste yemek yiyor, aynı kafeste tuvaletimizi yapıyoruz.
Evet, biraz da kötü kokuyoruz...
Ve bazılarımız sokaklara geri dönerken,
Bazılarımız ormana atılıyor.

Bazılarımız ise o tuhaf metalin üzerinde melek oluyoruz.

Anneme mi kavuşmalı yoksa?

Çok üzgünüm çok çaresizim.

Suçum ne benim?

Ben bir sokak köpeğiyim...

Anneannesinin gülünden hasretle...

Ne çok anneanneciydim ben çocukken. Bayılırdım Turgutlu'ya, anneanne ve dedeme gitmeye.

Bahçeli bir evdi onlarınki, etrafındaki her ev gibi. Bahçeler arası muhabbetler gece yatana kadar devam ederdi.

Tek şımarđığım yer o evdi nedense. Hiç yapmadığım kaprisi yapar, yemek beğenmezdim ana öğünlerde. Çünkü bilirdim ki acıkınca anneannem verecek salça ekmeğimi. Bir dilim ekmek, üstüne kalınca yağ ve elbette bolca salça.

Seksek oynardık arkadaşlarımla. 1-2-3 sek sek... sonra acıkırdım yine. "Ananeeeeeeeee" diye seslenirdim, hemen arkasından her sırrıyla. Salçalar beraber yapılırdı. Çamaşlıklar bahçelerde beraber yıkanırđı. Karpuz kabuğunu atmazlardı çöpe, koyarlardı ağaç kenarına geçen at arabalarının atları yesinler diye.Yemek artıklarını atmazlardı çöpe, koyarlardı yine bir köşeye, sokak hayvanları yesin diye.Kapıların önlerindeki ağaçlar her gün sulanırđı, beklenmezdi belediye gelsin sulasın diye.Birinin bir derdi varsa, herkes yardıma koşardı.Birinin sevinci varsa, hep beraber sevinirlerdi.

Canım anneannem ve canım dedem ve onların canım arkadaşları... Neredesiniz şimdi?

Artık kimse kimseyi duymuyor. Sevincini de acısını da fark etmiyor. Artık kimsenin at arabası yok, karpuz kabuğu verilecek atı da yok. Artık sokaklarda daha çok sansiz hayvan var ama onları sizler gibi fark eden yok. Kimse artıklarını ayırmıyor onlara. Artık daha çabuk dost oluyor, daha çabuk tüketiyor, daha çabuk terk ediyoruz. Çok kolay ev kuruyoruz, çok kolay ev dağıtıyoruz. Artık sadece kendi hayatlarımızı umursuyor, sadece kendimiz için yaşıyoruz. Artık umurumuzda değil ne komşu, ne doğa, ne hayvan...

Neredesiniz şimdi? Nerede sizin melek kalpleriniz?

Anneannesinin gülünden hasretle, kokusunu özlediği anneannesine...

Köpekler de Güler!

Kim demiş köpekler gülmez diye? Lake Tahoe, Sierra Nevada College'dan Patricia Simonet'e göre diğerlerinden ayrı, özel bir şekilde nefes alıp veren oyun oynayan bir köpek, diğer köpeklerin de oyun oynamak istemesine neden olmaktadır.

Simonet, Hayvan Davranışları Derneği'ne verdiği raporda, araştırma ekibinin bu tip "kahkaha"ları kayıt ettiğini ve genç köpeklere tekrar dinlettiğini belirtmiştir. Köpekler sesi duydukları anda her zaman aynı şekilde tepki verecek bir oyuncak kapmuşlar veya bir potansiyel oyun arkadaşına koşmuşlar.

Oysa hırıltı ve diğer köpek sesleri böyle bir davranışa neden olmamış.

Seslerin anlamları

◀ Sıra İtlere Geldi

Birçoklarına göre köpekler, hep aynı sesi çıkarırlar. Halbuki onlar da tıpkı bizim gibi değişken ruh hallerine göre farklı ses tonlarına sahiptirler. Tamer Dodurka'nın Köpek Psikolojisi kitabındaki bilgiye göre seslerin anlamlarına bakıyorum da bize ne kadar benziyorlar.

Havlama: Uyarı, selam, ilgi isteği, heyecan... Bizdeki "merhaba" gibi bir şey sanırım.

Uluma: Sürüyü toplama, selam, alarm, yer belirlenmesi... Bizdeki "alarm" hali sanki.

Hırıltı: Saldırı uyarısı, oyun (dişler saklı)...Bizde de böyle bir uyarı sistemi olsa da canımızı yakacak insanları önceden anlasak değil mi?

Kesik kesik havlama ve bağırma: Acı duyma, ağlama, korku, sızlanma, ilgi isteği... Bizdeki "ağlama" olsa gerek.

Köpeklerde kuyruk sallamanın birçok anlamı vardır. Dostça kuyruk sallamayı kelebeklere bile yaparlar, ancak cansız objelere yapmazlar. Köpeğin yemeği gelirken kuyruk sallaması yemekten ziyade getirene teşekkür anlamındadır.

Özellikle sert hareketlerle ve yukarıda tutularak sallanan kuyruk, tehdit anlamına gelir. Yaklaşmayın, kuyruk sallıyor, keyiflidir sanmayın sakın!

Kuyruğun kısılması, korku ve endişeye işaret eder. Korkmayın yani ısırılmaz! Zavallı sizden korkuyor demektir.

Köpek der geçeriz, değil mi? Halbuki onların da türlü türlü ruh halleri var; tıpkı bizler gibi...

YAŞAM HAKKINA SAY- GI DUYAN ÜNLÜLER...

Söz Onların

Şimdi de söz onların.

Yaşam Hakkına Saygı sitesine verdikleri röportajlardan çarpıcı mesajlarıyla söz ünlülerde.

"Şiddetin, hayvana yahut insana uygulanması gibi ayırt edilebileceğini düşünmüyorum. Şiddet insanın içindeki bir zayıflıktan kaynaklanan ve bunu alt etmek için kendinden daha güçsüz, zayıf olana uyguladığı şeydir. Dolayısıyla, hayvana şiddet uygulayan bir insan, bütün insanlığın en alt tabakasındadır ve ancak gücü hayvana yettiği için böyle bir yönetime başvurur."
(Tolga Çevik)

"Bizim köpeği aldığımız 1995 yılında 101 Dalmaçyalı filmi bu cins köpeği çok meşhur etti. Dünyanın her köşesinden çocuklar birer dalmaçyalı aldirttilar ailelerine. Sonra 2 ay içinde birçok köpek terk edildi. A.B.D'de binlercesi uyutuldu. Biz de çok zorluklar çektik ama unutmamak lazım her genç bir gün yaşlanacak. Şimdi bizimki 12 yaşını geçti, Daha fazla ilgi ve bakıma ihtiyacı var. Çocuklarımıza sorumluluk, sahiplenme ve yaşlılara saygı göstermeyi şimdiden öğretmemiz lazım." (Kerem Görsev)

◀ Sıra İtlere Geldi

"Cins yani "marka" hayvan istemek, statü düşkünlüğü, zenginlik göstergesi, itibar arayışı olan kişilerde görünüyor. Cins olmayanın eğitilmeyeceğini sanan "hayvan cahilleri" de var tabii. Oysa melezi olmak da bir cinstir ve Türkiye'de insanların büyük çoğunluğu melezdir. Çünkü kimin kökenine baksanız, Çerkez, Boşnak, Arnavut, Gürcü, Arap, Kürt gibi başka ırkları bulursunuz. Belki de kendileri bu kadar karışık olduğu halde hep ırkçı düzeyde "Türkçülük" peşinde olduklarından, hayvan seçerken de ırk arıyorlar. "Bilinçaltı ırkçılık" da diyebiliriz buna." (Güler Kazmacı)

"Şiddete gelince Amerika'da devlet sonuna kadar işin peşinde ve kanunlar tek tek uygulanıyor. Burada "animal cop" dedikleri hayvan polisleri var). Hayvana eziyet eden, tecavüz eden, yakan önce mahkemeye oradan da direk hapse gidiyor..Artık Türkiye'de de bir şeyler değişsin. Bu katliam durdurulsun ve uygar bir görüntü sergileyelim dünyaya." (Begüm Özbek)

"Kuran'da yer alan Rahman suresi dünyadaki bütün canlıların yaşama hakkı olduğunu belirtip herkesi buna saygı duymaya çağırıyor. Din adamlarına sesleniyorum. Lütfen bize destek verin. Vahşet ve Müslümanlık bağdaşmıyor." (Begüm Özbek)

Nokta.

Not: Röportajların tamamını www.yasamhakkinasaygi.com sitesinde okuyabilirsiniz.

DÜNYANIN HER YERİNDE AYNI...

Yahşi olmayan hareketler bunlar

Bugün Azerbaycanlı hayvan korumacı dostlarımızdan söz edeceğim. Geçtiğimiz günlerde bağlantıya geçtiler bizimle. Verdikleri haberler yürek yakıyor, hiç de yahşi değil. Türkiye'nin 10 yıl önceki halini bile aratır nitelikte bu bilgiler.

Sahipsiz hayvanlar için veterinerlik hizmeti vermeyen belediyeler kendilerince sahipsiz hayvan sorununu dünyanın en ilkel yöntemiyle çözüyorlar, buna çözmek denebilirse. Yaptıkları şeyin adı katliam aslında.

Belediyenin silahlı özel av ekipleri Bakü ve çevresindeki sokakları adeta kanlı av alanına çeviriyorlarmış. Ya çiftlik hayvanlarının sokaklarda kesilmesine ne demeli? Ulu orta yapılan bu kesimleri çocuklar büyük bir merakla izliyorlarmış.

Vahşi doğadan yasadışı olarak alınan Kafkasya ayıları veya yasadışı şekilde nakledilen egzotik hayvanların daracık kafeslerde satışlarının yapılması ise oradaki duyarlı hayvan korumacıları ve halkı çok üzüyormüş.

Hayvan korumacılar taleplerini şöyle sıralıyorlar:

- Hayvanlara karşı zalimce davranış maneviyat ve hüma-

◀ Sıra İtlere Geldi

nizmin prensiplerine aykırıdır ve insana manevi açıdan zarar vermektedir.

- Vahşi doğadaki hayvanların içinde buldukları koşullar onların biyolojik, tür ve bireysel özelliklerine çoğu zaman uygun değildir.

- Sahipsiz olarak isimlendirilen hayvanlar aslında Azerbaycan devletine ait canlılardır.

- Vahşi doğa hayvanlarına, şehirlerde biyo- çeşitliliğin örneği olarak bizlerle yaşayan sahipsiz hayvanlara ve çiftlik hayvanlarına uygulanan ve hatta sergilenen şiddet içerikli davranışlar artmaktadır. Bu nedenle genel olarak hayvanların şiddet içerikli davranışlardan korunmasına yönelik devlet politikasının ortaya çıkarılmasına ihtiyaç vardır.

Azerbaycanlı hayvan korumacı dostlarımızın verdikleri bu bilgiler bizi de çok üzdü. Bu olan bitene sessiz kalmak mümkün değil elbette. Her zamanki gibi desteğimiz kendileriyle.. www.sessizkalmasucaortakolma.com sitemiz üzerinden Azerbaycan Cumhurbaşkanı İlham Aliyev'e gönderilmek üzere bir imza kampanyası başlattık. Dilekçeye vereceğiniz her imza Azerbaycanlı dostlarımıza bir umut aslında.

Yahşi bir mektup...

Geçen hafta sizlerden Azerbaycanlı dostlarımız için yardım istemiştim. Gösterdiğiniz destek onları çok mutlu etmiş. Duygularını gönderdikleri bir mektupla belirtmişler.

Ben de o tatlı Azeri lehçesiyle yazılmış bu mektubun bazı bölümlerini sizlerle paylaşmak istedim. Mektup, Mensure Hanım'dan geliyor.

“Sevgili Hulya hanım, Sevgili Ozgun, Sevgili Sevil ve bizi duymuş her bir kes -haminiz, herkes-, Fikrimdesiniz. Size salamlar!

Kaç yıllar bu problemlerle baş başa kaldığımda neden yıllar boyu bu güne kader sizleri bula bilmedim diye kendimden soruram. Axi bu ana kader çoklu işler göre ve saysız canlar xilas ede bildik, agrılara son goya bildik. Amma hazırda her an telefonuma yeni yeni hayvan öldürülmesi barede gelen saysız zenglerden ureyim dayanır ve ya artig gucsuz olduğumuzu bilib ureyimin dayanmasını bele arzulayırım. Kendi shelterimde olan kedi ve köpeklerin talehinin nasıl olacağı meni rahat burakmir.

Ondan da elave kendi çocuklarım - onların bu ülkede olacak gelecek talepleri, ister mensiz isterse de benimle - çok zor olduğundan narahatam. Yalnız men ve yalnız insanlar deyen ama heç insanların bele komeyine gelmeyen eyibecerlerin arasında heç bir canı tek buraka bilmem, odur ki, mübarize aparmag zorundayam, gucum bele catmasa da teslim olamam.

Sesi olmayanların sesi olan lakin duyulmayan insanların duymaq istemetenler terefinden duyulmasında iki qat zahmetinize göre Allah her zaman yar olsun!

Lutfen, ne mümkünse ve hetta mümkün deyilse bele bu işde devamlı yardımcı olunuz, bizimle qaliniz!

Saygılarımla,

(Mensure)

GÜLÜMSEDİM...

Muhabiriniz Nusaybin'den bildiriyor

Bu hafta kişisel blog sayfam www.tazesinefis.com'da Nusaybin'den bir mektup paylaştım... Sizler de eksik kalmayın istedim. Bu mektup başka türlü bir mektup.

Evet, aynen okuduğunuz gibi Nusaybin'deyim. Peki ne işim var burada benim?

Merak buyurmayınız, hayırlı bir iş için buradayım. Doğrudan midelerinizle değilse de başka bir tazelikle alakalı, taze yürekler taze beyinler için geldim.

Nisan ayında ilk çocuk kitabım çıktı, adı Zeynep'in dikenli bebekleri. Konu elbette hayvan sevgisi, empati. Hal böyle olunca içimdeki dahi harekete geçti ve neden Nusaybin'deki çocuklara hediye etmeyelim ki dedi. Buna birçok yaşam hakkı savunucusu el verince yüklendik kitaplarımızı, geldik Nusaybin'e.

Nusaybin'in köylerini dolaşılıyor, elcağızımızla teslim ediyoruz kitaplarını. Sevgili dostum Elif Ongan beni bu yolculukta yalnız bırakmadı. Bu olağanüstü tecrübeyi onunla paylaşıyor olmamın da eminim vardır bir sebebi.

Bugün hissettiklerimi anlatmak çok zor. Şair Utkan Çamurcu'nun dediği gibi:

"Kifayetsiz kalıyor kelimeler,
Yetmiyor anlatmaya gücü

Tıkanıyor, düğümleniyor kelimeler
Yaşamak gerek diyorum kendime..."
Siz fotoğrafa bakın yeter.

Marul oğlan

İzmirliyim ya, marul benim için sofranın vazgeçilmezi, salatanın prensesi, lezzeti.

Bir dönem ve şimdi yeniden İstanbullu oldum ya, alışamadığım İstanbul aksanıyla "maaaarul" denmesi.

"Marul" diye kısaca söylediğinde insanların sana tuhaf bakması.

Bugün ise beyaz, gururlu, sakın bir oğlan çocuğu. Adı Marul. Kendi ise "maaaaağrur" .

Marul geçtiğimiz cumartesi kısırlaştı. Kısırlaştıktan sonra da tuhaflaştı. Sanırım marulun kanalları açıldı. Hani şu "3.göz" denilen kanal, hani tam 2 gözünüzün arasındaki çakra.

Marul kaldırıyor kafasını birden bire, dikkatli dikkatli bakıyor tavana birini görmüşçesine. Bir de olmayan sineklerin peşinde.

Önce dalga geçtik bu durumla. Sonra ilacın etkisinden olduğunu öğrendik ve zamanla geçeceğini.

Ama olmuyor. Bir türlü geçmiyor. Marul açıldıkça açılıyor. İyi saatte olsunlara karışıyor.

Ya da o günden beri deli gibi aradığı toplarını tavanda uçarken görüyor, çaresizce ulaşmaya çalışıyor, onlarla vedalaşılıyor.

Bir şey değil, hafif hafif ürkütüyor. Yani durduk yere, müthiş bir heyecan içinde, benim görmediğim birilerini gördüğünde, onları pür dikkat takip ettiğinde ve özellikle de bu "ona görünenler" tavanda ikamet ettiğinde, şöyle hafif hafif ürperiyorum. Bu halüsinasyonların gerçekten de ilacın etkisi olmasını diliyorum. Tez zamanda geçmelerini bekliyorum.

Yoksa ben de hafif hafif keçileri kaçırıyorum.

Türk sokkosu

Köpeğim "Roka" halis muhlis bir sokak köpeği. Melek kalpli ayı oğlumdur kendisi. Bir kere tanışanın asla unutamadığı bir sevgi böceği.

Roka oğlan 5 yaşında bir ayıdır. Kangal iriliğinde bir danacıdır. Siyahtır. Halı gibi tüyleri vardır. Hal böyle olunca da üstündeki tüyler ona afakan bastırmaktadır. Bir süredir bu tüyler sürekli tıraş edilmektedir. Tıraşımızdan sonraki görüntümüz ise güzelliğimize güzellik katmaktadır.

Kesilen her yer açık gridir. Bu da görenleri hayrete düşürmektedir. Kafası, dizden aşağısı ve kuyruğu simsiyah, kalan yerler ise açık gri.

Rokayla yolda yürürken arabaların durmasına, insanların cinsini sormasına çok alışkınım ben.

Bunlardan en bombası geçenlerde Bağdat Caddesi'nde yürürken oldu, yine rokayı görenler durdurup cinsini sordu:

"Çok değişik, çok güzel bir köpek. Yurtdışından mı getirttiniz?"

"Hayır, halis muhlis Türk sokkosu" dedim.

"O ne demek?" oldu haliyle.

"Bakınız TSS (Türk Sokak Sözlüğü), Sokko: Sokak köpeği demektir efendim"

Herkesin bir cins takıntısı var bu memlekette kardeşim. Kurt kırması, kangal kırması, hani bunun en pahalısı? Bırakınız efendim cins takıntısını. Hem unutmayın makbuldür her şeyin doğal. Cins hayvanlar bir nevi GDO hadisesi, laboratuarlarda üretilmiş, illa ki bilim adamı eli değmiş. Kirli ticareti anlatmıyorum bile.

En güzeli sokak köpekleri, kedileri. Koşulsuz verenlerdir sevgiyi, bilirlere kıymetinizi.

Haydi, şimdi ziyaret edin www.sahipsizsiniz.com'u, bunun bakışları kalbinizi delenini.

Günlük ped

Benim Niki'm 12 yaşında bir terrier. Son 1 yıldır çişini tutmuyor. Bozuk musluk gibi şıp şıp damlatıyor. Oturduğu yerde hemen leke bırakıyor. Bu nedenle de kendisi sürekli külot giyiyor.

Niki'nin külotunu ilk görenler pek şaşırıyor. Külotu siyah ve deri ve de tanga.

Her gören önce bir tuhaf bakıyor. Şaşkınlığını gizleyemeyen de soruyor:

"Sorması ayıp ama köpeğiniz neden külot giyiyor?" Her-

◀ Sıra İtlere Geldi

kese durum izah ediliyor, birlikte gülünüyor, "biz sapık değiliz vallaaa" deniyor.

Ancak en son geçen hafta daha da komik bir olay yaşanıyor. Niki'nin bu külotunun içine ayıptır söylemesi hep orkid yaprak konuyor. Hani günlük kadın pedlerinden. Bilmeyenler için söylüyorum.

Geçtiğimiz hafta pedimizin bittiği fark ediliyor, Kuzenimden alması rica ediliyor. Kuzenim eve bir geliyor, elinde siyah günlük ped!

Bana bir de şöyle bir açıklama getiriyor:

"Bunlar da aynı ismi görmüş, sordum eczacı öyle dedi"

Lütfen şimdi hayal edin. Genç, yakışıklı bir erkek eczaneye gidiyor. Orkid yaprak soruyor. Eczacı siyah olanı çıkarıyor. Bizimki ise siyahtan tatmin olmuyor, illa ki beyaz istiyor, siyahın işe yarayıp yaramayacağını soruyor.

Eczacı "Aynı işi görür" diyor. Ama bizimki pek inanmıyor.

Diyor ki : "Köpek için".

Bu sefer eczacı şaşırıyor.

Bizimki durumu izah ediyor,

"Kendisi sürekli külot giyiyor, çünkü çişini tutamıyor" diyor.

Ve illa ki beyaz günlük ped almak için ısrar ediyor, ben öyle söylemişim ya.

Eczacı da yine güvence veriyor, "aynı ismi görür" diyor. Bilmiyorum ardından bakarken neler düşünüyor.

Ve eve gelir gelmez ilk ismi bana bunu söylemek oluyor:

"Beyaz yokmuş, bunu verdi. Ama aynı işi görür dedi."

Laf aramızda siyah deri tanga külotuna bu siyah günlük pedler pek uyuyor, kızım çok havali oluyor. Ve de çok seksi!

Şeker Kız Candy!

Geçtiğimiz hafta bir arkadaşımın köpeğinin doğum gününe katıldım. Adı Candy, kendisi bir golden retriever.

Golden olmanın dayanılmaz uysallığı ve sosyallığı ile tam bir doğum günü çocuğu candy gönlümü fethetti. Birbirinden güzel fotoğraflarında annesinin yaptığı kemik bisküvili pastasıyla yüreklerimizi ısıttı.

Tam resimleri ile facebookta popülerliği almış yürümüşken kötü bir haberle şok oldum. Bizim güzel kıza araba çarpmıştı. Kırık yoktu ama hayati tehlike 72 saat devam ediyordu.

Candy'nin sevenleri hiç yanından ayrılmadı. 72 saatin birçok saati bölüşüldü. Sırayla başında nöbet tutuldu. Candy de hayati tehlikeyi atlattı.

Candy'nin annesinin ömründen ömür gitti demiyorum ama tahmin etmişsinizdir. Kaza annesi yokken oluyor. Annesinin arkadaşı candy'i dolaştırmaya çıkardığında candy tasmadan kurtulup caddeye fırlıyor ve araba kızımızı altına alıyor.

Arkadaşı Ece annesi Nida'yı aradığında Nida ilk anda sadece tiz bir:

"Hii!" sesi duyuyor ve ses söyle devam ediyor:

◀ Sıra İtlere Geldi

"Hemen gelmen lazım!"

Nida doğal olarak sesin sahibi Ece eve geldi ve bir sapığın saldırısına uğradı sanıyor. Ev soyuldu ve hırsız Ece'ye de bir şey yaptı herhalde diyor. Elbette olayı anladığında dağlıyor.

Bunları sonrasında konuşurken elbette gülüyoruz. Çünkü Ece'nin bu kadar tiz bir ses çıkarabildiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Bu vesileyle öğreniyoruz.

Benim en çok güldüğüm ise olayın kaza anının sonuç bölümü. Candy'cik araba altında kalıyor. Çıkarmaları ve acil hastaneye götürmeleri lazım. Normal köpek olsa elbette çekip çıkaracaklar. Ama Candy'i çıkaramıyorlar.

Candy'i çıkarmak için arabayı kaldırıyorlar. Çünkü kızımız obez. Yani şişkoluktan çıkmıyor. Mecbur kalıyorlar arabayı kaldırmaya. Lütfen bir hayal edin böylesin korkunç bir olayın traji komikliğini.

Obez bir köpek yola fırlıyor.

Arabanın altına giriyor ve sıkışıyor.

Sarışın bir kadın sürekli tiz sesle anlaşılmasız çığlıklar atıyor.

Köpek arabanın altından çıkmıyor.

Sürtücü ne halt edeceğini şaşırmış seyredenlere şöyle diyor:

"Abi bir el atsanız da arabayı kaldırsak."

Raşidiye'den mektup var

var, hastalığımın adı raşitizmmiş. Sahibim hastalandım diye attı beni. Av köpeğiyim ya, artık işine yaramazmışım.

Sokaklar kötüydü zordu işte. Yemek bulmak zor, insanlara yakalanmayacaksın, başka köpeklere kaptırmayacaksın. Eee, boyum da kısa, öyle her köpekle başa çıkamıyorum. Sokak köpekleri de seçmece mi nedir hep uzun boylular, zayıf, şişman ama uzun! Kendim gibi kısa veya kendimden kisasını çok az gördüm. Yani kompleks yapıyorum falan sanmayın ama öyleydi.

Konuyu dağıtmayalım, neyse... Bir gün yine sokaklarda işsiz güçsüz dolarken belediye aracı geldi buldu beni. Hey Allah'ım, ne korkunç bir gündü. Aldılar beni araca, adı 'barınak' mıymış neymiş, o korkunç hapisaneyeye götürdüler.

Yemin ederim alaca karanlık kuşağıydı orası. Yüzlerce köpek, her koğuştta on-onbeş tane. Hiç dışarı çıkılmıyor. O koğuşlarda hayat geçiyor. Günde bir kez gelip tazyikli suyla koğuşlar sen içindeyken yıkıyor. Bir köşeye kaçırıyorsun, sonra ıslak yerlere yatırıyorsun. Yemek günde bir kez çıkıyor. Geniş kaplarda, her koğuşa 1- 2 kap konuyor. Ay ben sokaktakilerle başa çıkamazken buradakilerle nasıl başa çıkayım?

Her koğuşun resmen bir 'ağa'sı var. Önce o yiyor. Besililer önce doyacak, onların karnı doyduğunda eğer ki kalmışsa sen de yiyeceksin. Çok zayıf kalırsan da ve hastaysan sana saldıırıp parçalamaya çalışıyorlar, bir kişi eksilsin de daha çok yesinler diye... Görevli abiler, gönüllü ablalar hep yardıma koşuyor ama o kadar çok koğuşla başa çıkmaları o kadar imkansız ki.

Kendi kendime ilk şöyle dedim: "Tamam kızım, senin için bitti!"

Neyse hamileyim diye beni revir denen hiç güneş görme-
yen, havalandırma diye açılmış minicik camları olan o ye-
re koydular. Sonradan öğrendiğime göre her revir bölme-
sine dışa açılan bi küçücük bahçe yapılmış. Benim zama-
nımda öyle değildi tabi, şimdikiler daha şanslı. Ben zaten
bu strese dayanamayıp bebeklerimin çoğunu doğumda
kayb Ettim. Sonra bana başka başka yavrular getirdiler.
Kiminin annesine araba çarpmış, kimininki sokakta öl-
müş, bir yığın yavrucağ. Tabii ki onları da evlendirdim.

Bir ara nasıl komik görünüyordum bilemezsiniz. Üstüm-
de belki 10 tane yavru cock cock emiyorlar beni, hiçbiri
bana benzemediği gibi birbirine de benzemiyor. Ama ol-
madı, onları da yaşatamadım, çok mikrop vardı oralarda.
Öyle yeni doğmuş yavruların pek şansı olmuyordu. O
zamanlar yavruların alındığı metal kafesler vardı, çok
mikrop tutuyordu. Şimdi orası da yıkılıp baştan yapıldı,
artık temizleniyor bölmeleri.

Barınakta bana isim de koymuşlardı. 'Raşidiye', raşitizm-
den gelirmiş...

Sonra beni de bir koğuşa aldılar. Ama buradakiler hepsi
benim gibi kısa boylu, iyi huyluydular. Mümkün oldu-
ğunca böyle yerleştirilmiş köpekler koğuşlara.

Gönüllülerden bir abla beni çok sevmişt i.

"Ah ben sana hiç kıyamam annem. Sen nasıl iyi kalpli-
sin?" diye beni sevip sevip gidiyordu.

"Ulen madem o kadar iyi kalpliyim, iyiyim, beni niye gö-
türmüyorsun yanında?" diye her gittiğinde arkasından
söyleniyordum.

Bir gün geldi, resimlerimi çekti. Konuşurlarken duydum, "Bunları internette yayınlayacağız. Belki birkaçına yuva buluruz bu yolla. İnşallah işe yarar" diyordu Saadet ablaya.

Sonra ne mi oldu? Ben bile inanmadım. Ama biraz heyecanlanın. Devamını da haftaya anlatırım.

Amanda'dan 2. mektup

Merhaba.

Demıştim ya size geçen hafta, resimlerimi çektiler, internete koydular.

Ben o ne ki ne, diye düşünürken bizim koğuştaki eskiden evinde sahibi internet delisi olan bir arkadaşım anlattı bana internetin ne olduğunu. Ay bunlar resimleri oraya koyunca dünyanın öbür ucunda bile görülürmüş. Gitmediği ülke, girmedikleri delik yokmuş bu internetin. Ayol, dünyanın öbür ucunda görünsem ne olacak, bana ne fayda?

Bu gönüllü abla da çok hayalperest canım dedim kendi kendime... İnsanlar bizi sokaklara atıyor, insanlar bizi buralara kapıyor, insanlar bizler yokmuşuz gibi davranıyor, şimdi o insanlar benim resmimi görüp mü sevecek Allah aşkına? Canlısını sevmemişler de resmini sevecekler. Hadi yaaa? Çok güldüm ben buna çooooook...

BENİ UTANDIRDI

Ama gönüllü abla beni utandırdı valla. Burcu annem beni görüp beğenmiş resmimden biliyor musunuz? Ve bilin bakalım n'oldu, beni aldı, beni sahiplendi. Gerçek vallaha.

İnanmazsanız ablama sorun.

Yaaaa, biliyorum olacak şey değil. Ben de ilk geldiğimde herhalde rüya bu, öldüm burası da cennet falan dedim. Sonra baktım Burcu annem de yanımda, Okan babam da, e Molly de var, tombiş de... Ve Robin. Hep beraber ölüp bahçeli bir eve yerleşmiş olamayız di mi? Demek ki burası gerçekkk.

YENİ BİR YUVA

Ben bu mektubu size yuvamdan yazıyorum. Yaaaaa!

Ve artık benim bir doğru düzgün adım var: "Amanda"

Bundan sonra şu komik Raşidiye adını duymak istemiyorum. Merak etmeyin hastalığımın yeterince farkındayım zaten, ama bana hiç komik gelmiyor yani. Bize isim falan takarken bizim nasıl hissedeceğimizi de düşünseniz olmaz mı? Tek taraflı bakıyorsunuz. Çok uzun yazdım vala, şu internet mi ne, hani dünya harikası şeyle göndereceğim, bu mektubu size.

Hadi kalın sağlıcakla...

Ve unutmayın, barınaklarda benim gibi binlercesi yuva arıyor. Boşuna paranızı çarçur etmeyin, petshoplara gitmeyin. Ya da WWW.sahipsizsiniz.com'u ziyaret edin.

Kahramanlarım onlar

Benim kahramanım onlar! Bu yüzyılda hala hayvanlara uygulanan şiddetin cezalarının layığı olması için çabalıyoruz ya. İnsan dışındaki canlıların da acı çekmeme hakkı olduğunu savunduğumuz için deli muamelesi görüyoruz

ya... Genel yargı böyle iken onlar başı ezilerek öldürülen bir kediyi sahip çıktılar.

Bozyaka Gasp Büro Amirliği ekipleri. Komiser Vasfi Öztüzün. Söz konusu bir can'lı olunca olaya müdahale eden polislerimiz. Hem kocaman yürekleri var hem bu şiddetin bir aşama sonrasının insana yönelik olacağına farkındalar. Görev tanımlarında olmadığı halde toplumda yarattığı kaosa istinaden sorguladılar.

Bilmeyenler için anlatayım: Güzel İzmir'imın güzel gecelerinden birinde sokaklar bir vahşete tanık oldu. Gecenin bir yarısı bir üniversite öğrencisi kutusunda uyuyan bir kediyi tekmeleyerek, başını ezerek öldürdü. Kendine asla karşı gelemeyecek, savunmasız bir canlıyı acımasızca yok etti.

Öldürmenin acıyarak olanı olmaz elbette ama; bu şekilde olanı içinde başka duygular barındırır bence.

Genç üniversiteden uzaklaştırma aldı. 678 TL de para cezası, o da taksitle! Can almanın cezası bu kadar düşük olur ve ayakkabı alır gibi taksitle ödenirse, elbette hiç kimse ruhundaki gizli canilikleri hayvanlara uygulamaktan çekinmez.

Savcılarımızın da sahada olan ve durumun vahametinin farkında olan polislerimiz kadar duyarlı olmasını ve bunun bir sonrasında bu şiddetin insana da yönelik olduğunun farkında olmalarını diliyoruz.

Son olarak www.sessizkalmasucaortakolma.com üzerinden bu konuda bir imza kampanyası başlatmış bulunuyoruz. 25.000 cesur yürek şimdiden hayvanlara yönelik şiddete hayır dedi, imza verdi bile. Siz de onlardan biri olabilirsiniz.

Ankara'nın Meleği

Ankara'daki bir melek insandan söz etmek istiyorum bugün sizlere. O bir anne adayı.

Öğle yemeği molasında tel örgülerin ardından yerde yatan bir yavru köpek görüyor. "Hamileyim, tırmanamıyorum. Hayvan kötü durumda ne olur yardımcı olun, veterinere götüreceğim" diyor. Ama nafile.

Erkeklikten söz açılınca mangalda kül bırakmayanlar bir tel örgü aşmaya gelince çekimser kalıyorlar. Neyse ki imdadına Çankaya Belediyesi Veteriner Hekimi Serap Hanım yetişiyor ve ekiplerini yollayıp yavruyu aldırıyor. Yavruya bir başka köpek saldırmış. Boynundan aldığı yaralar çok derin. Yaşam savaşı veriyor.

Yavru yaşar ya da yaşamaz. Ama bu melek kadın bize unuttuğumuz insanlığı öğretiyor.

Adı: Tuğba Veldet Sevinç.

AĞLADIM...

Gitti...

Onu sadece 18 aydır tanıyordum aslında. Sadece 18 ay olmuştu dokunali hayatıma.

Kah can yoldaşım olmuştu kah sırdaşım kah yol arkadaşım...

Hastalandı sonra. Tam 10 ay önce. Kötüydü hastalığı, çözümsüzdü:

"Beyin tümörü"...

Hastalık ilk olarak bir epilepsi krizi ile tanıtmıştı kendisini. Tam olarak adının konması 3 ayı buldu. Sonra ise adı kondu diye mi ne daha hızlı yol aldı. Aslında daha da hızlı olurmuş ama sanırım bizim gücümüz onu sadece 6 ay kadar oyaladı.

Ve sonunda o galip geldi, oğlum yenildi. "İnsanlar da ölüyor" diyorlar bana, "Biz de yakınlarımızı kaybediyoruz" diyorlar, "Abartma" diyorlar, diyorlar da diyorlar.

İnsan kimin ardından yas tutar sahi?

Kimin ardından kahrolur, canı acır delirecek gibi?

İnsan en çok paylaştığının ardından en çok ağlar ki...

◀ *Sıra İtlere Geldi*

Zamanı, sevgiyi, hayatı en çok kiminle paylaşmışsa en çok onun ardından ağlar insan aslında..

Kim can yoldaşı olmuşsa,

Kim onunla gülüp onunla ağlamışsa,

Kim onu anlamışsa...

Ve paylaşmada türlerin önemi yoktur ki...

Bazen size insandan da yakın olandır o "hayvan", o "can"...

İşte tam da bu sebepten yasın yoğunluğunu anlamaya çalışırken "insan - hayvan" kıyaslaması yapılmasındansa "can-can" kıyaslaması yapılması gerekir. Çünkü bir canlının arkasından tutacağınız yasın yoğunluğunu belirleyen şey 'patili mi yoksa 'ayaklı' mı olduğundan ziyade paylaşımınızın yoğunluğudur, sevginizdir.

Canından olanın artık nefessiz kalan ağzını burnunu öpüp de kokusunu içine çekerken, "

Seni çok seviyorum anneciğim..." derken ne kadar ağlarsa insan,

O kadar ağlıyorum ben de...

Güle güle Boxim, benim pirinç dişli, goril dudaklı dört ayaklı oğlum...

Bugün, önce onlar

Ben bugün "insan" olmaktan vazgeçiyorum.

Ben bugünden itibaren bana "insan" denmesini reddediyorum.

Ben bugün bu dünyada kendine "insan" diyen, "insan"-

lığını "insana gösterdiği merhametle ölçen" insanlarla aynı isimle anılmak istemiyorum.

İnsanlık ölçünüz:

Sadece insana gösterdiğiniz "şefkat" ise eğer,

İnsanlık ölçünüz:

Sadece "desinler" duygunuzu tatmin edecek yardımlar ise eğer,

İnsanlık ölçünüz:

Sadece "ne derler" duygusuyla yaptığınız bir takım "iyi hareketler"se eğer,

Mümkünse bana "insan" demeyin.

Siz kendine "insan" diyenler,

Yolda yürürken sadece vitrin camlarından kendi yansımalarını izleyenler,

Uyuz bir hayvan gördüğünde ise -ki eğer görebiliyorsa - kafasını çevirenler,

Midesi nedense bir türlü kötü - ama gerçek - görüntüleri kaldırmayanlar ama nedense her türlü insanilikten yoksun karşı cinsten kişileri kaldıranlar, para için herşeye göz yumanlar,

Durumun korkunçluğu anlatılmaya çalışıldığında duy-mak istemeyenler, içleri kaldırmayanlar, ama bilumum dedikodu programlarındaki kepezelikleri izlerken midesi geniş olanlar,

Mümkünse benden uzak durun.

Bugün önümde Sivas barınağındaki köpeklerin resimleri var.

Kontrollü olmalısın diyorum kendi kendime.

Kontrollü olmalısın çünkü "hayvanseverlerin" adi çıkmış bir kere. Vereceğin her tepkide "deli" damgası yemen an meselesi toplum nezdinde. Ve asla dinlememeleri seni, ciddiye almamaları, "bırak bu işleri" demeleri.

Köpekler garip bir alanda tutuluyormuş. Nolmuş?

Köpeklerin belediye barınağı birileri tarafından basılıyormuş, yavrulu annelere ve yavrularına tecavüz ediliyormuş, yavrular parçalanıyormuş. Nolmuş?

Etrafta bira şişeleri varmış ve bugün o tecavüze uğramış "köpek annenin" acısını kimse anlamıyormuş. Tüm bunları sen "insan" olarak anlayamıyormuşsun, canin yanıyormuş, kalbin sıkışıyormuş. Nolmuş?

Kontrollü olmalısın. Çünkü:

Çünkü kendine "insan" diyenler bunlar "yok" gibi davranmayı seçiyor

Çünkü içleri kaldırmıyor

Çünkü görmek istemiyorlar

Çünkü duymak istemiyorlar

Çünkü sen eğer kontrolü kaybedersen, eğer ufacık bir kontrolsüzlük sergiliyorsen yine zarar hayvanlara gelecekmış, zararı onlara verecekmişsin.

Peki ne yapacakmışsın?

Oradalar...

Tecavüze uğramuşlar,

Ölmüşler...

Anneleri seyretmiş...

Anneleri gelenleri yavrularına götürmüş, ölülerini göstermiş...

Anneleri bugün vücudunda kendine "insan" diyenlerin artıkları, vücudunda sızılar, ruhunda acılar...

Bugün yaşıyormuş.

Oradalar...

Tepkisizsiniz.

Çünkü "insan" değiller.

Çünkü onlara sahip çıkmak yeterince "prim" yapmıyor.

Çünkü onlara sahip çıkmak sizin için toplumda "iyi adam, çok yardımsever, melek gibi insan" dedirtmiyor...

Siz hala gazete köşelerinizde "bir aç köpektense bir aç çocuğa yardım etmeyi tercih ederim" demagojinizi yapmaya devam ediyorsunuz. Anlamsız bir kıyaslamayla hayvana yardım edenleri alt ettim iste duygusuyla. Zafer kazanmış edasıyla söylüyorsunuz "önce insan diyorum ben."

Sorduk mu size önce kim diye?

Size "önce kim" diye sormuyorum. Size sadece sunu söylüyorum:

"ÖNCE RESİMLERDEKİ SORU SORAN ANNE!

ONCE RESİMLERDEKİ TECAVUZE UGRAMIS CANLAR!

ONCE HAKKINI SIZ INSANLAR KADAR ARAMA YETİLERİ OLMAYAN BU CANLAR!"

Bugün ÖNCE, SADECE ONLAR!

Kurdun yüzlerce gözü vardı

Sanırım bu gece delirmediysem, artık hiç delirmem.

Sanırım bu gece bu kadar üzüntüyle kalbim basa çıkabil-diyse, gelecek her acıyla basa çıkabilir.

Size daha önce de demiştim, mümkünse bana artık "insan" demeyin. Ben bana "insan" denmesini reddediyorum.

Bu gece, ben bu gözlerimle, bir işkenceyi gördüm. Bu "in-san" gözlerimle,"insan" denen o kişilerin ve yavrularının bir "kurt" denen,"vahşi" denen hayvana yaptıklarını gördüm.

Bir can'ının korku dolu gözlerini gördüm.

Ağzına sopa sokulup bağlandığını gördüm. Ayağına zincir bağlanmış, yerlerde sürüklendiğini gördüm.

Daha da korkuncu birilerinin, kendine "insan" diyen birilerinin bu haldeki hayvani "zafer" kazanmış edasıyla kullaklarından tutup kaldırıp poz verdiklerini gördüm.

Ağzındaki sopayı çekip aldıklarında ağzından akan kanları gördüm.

denen, bu sadece "doğası gereği" kurtluk yapan hayvanın maruz kaldığı işkenceyi gördüm.

Kocaman bir kangalı kurdun üstüne saldıklarını gördüm.

Sanırım ölmüş kurdu hala sopayla dürttüklerini gördüm.

"Allah öyle yarattığı" için kendisine "insan" denen bir canlının yaptığı işkenceyi gördüm. Bu işkenceden nasıl zevk aldığını izledim.

Ben bu gece bu gördüklerimden çok korktum.

Ben bu gece bu vahşi kurttan hiç korkmadım.

Ben bu gece bu insanlardan, bu insanlardan, bu çocuklardan çok korktum. Gülüyorlardı, eğleniyorlardı, poz veriyorlardı.

Kurt ise gözleri kocaman açılmış, hepsine bakıyordu. Kurdun sanki sadece 2 gözü yoktu. Kurt, sadece gözdü. Kurt, sanki yüzlerce göz olmuştu da orada ona işkence yapan, eğlenen onlarca insanı görüyordu, sanki televizyonları basında bu olayı izleyen milyonlarca insanı görüyordu.

Kurt sanki tüm dünyayı görüyordu. Ve kurt şöyle söylüyordu:

- NEDEN?

Ben bu gece ve bundan sonraki her gece, yaşadığım her gün ve gece, o kurt'u, yaşadıklarını, gözlerini asla ama asla unutmayacağım.

Bu gece tüm bunları seyredip de "bu insanlara da yapılıyor. Siz de bu hayvan işini abartıyorsunuz" diyen kişileri de unutmayacağım.

Bir gün, hayvan ya da insan fark etmediğinde, önemli

olanın "aciz durumdaki bir canlıya" yardım etmek olduğunda, sanırım işte o gün, hepimiz gerçekten "insan" olacağız.

Bir gün, size bir yardım isteğiyle geldiğinde birileri, ben "önce insan diyorum" demeyip de o anda, tam da o anda kalbiniz "yardım isteyen" bir cana kapılarını açtığında ve sizin bu can'a, hayvan da olsa yardım ettiğinizde, tam da o anda sanırım bir şeyler değişecek...

Bir gün, hayvan ya da insan fark etmediğinde, acı çeken bir canlının acısını kendi bedeninizde de hissettiğinizde, bedeniniz, kalbiniz sızladığında, sanırım işte tam da o gün, bugünkü kurt'un ne hissettiğini anlayacaksınız.

Ve sanırım o gün sizin de kalbiniz kurdun kalbi olacak, sizin gözleriniz kurdun gözleri olacak... ve tüm dünyaya soracaksınız "neden" diye...

Sevgili Savaş Ay'a ve ATV' ye bu görüntüleri ekrana getirerek gösterdikleri duyarlılığa tekrar teşekkür ederim.

Son Çarşamba

Bugün Son Çarşamba

Bugün günlerden Çarşamba

Kafamın içinde bir karmaşa

Kalbimde "can"ların acıları

Kulaklarımda "can"ların bağırıları

O "can"lar orada

Ben "can" burada

Tek bir can olmuşuz da

Kimseler farkında değil
Kimselerin umurunda değil
Herkes kendi canının derdinde
Herkes kendi kavgasında, keyfinde
Oralarda canlar yanmakta
Oralarda canlar solmakta
Kimseler görmeden
Kimseler duymadan
Kulaklar tıkalı
Yürekler mühürlü
Bugün günlerden Çarşamba
Biz "can"lar için herhangi bir hafta
O "can"lar için son Çarşamba
Nasıl ama?⁴

7.8.2002

⁴ Bu şiiri İstanbul'da yazdım. Aradım İzmir'i, anneme okudum. Annem "hayvanlar için yazdığını bilmesem insana yazılmış derim" dedi.

Telefonu kapadık. 10 dakika geçti geçmedi, annem aradı. Ağlıyordu.

"20 dakika önce deden ölmüş" dedi. nefes darlığı vardı, kriz geçirmiş ve ölmüş. Tam da bu şiiri yazarken.

Rahat uyu canım dedem...

Çocuk ben

Çocukken ben

Ve henüz anne babamın korkularıyla beynim yıkanma-
mışken

Kalbim tüm sevgilere açıkken

Çok sevdim bu küçük canı

Onun da benim gibi çaresiz

Onun da benim gibi savunmasız

Onun da benim gibi masum olduğunu bildim

Onun da benim gibi anne babasına muhtaç

Onun da benim gibi bir can olduğunu bildim

Çocuk ben çocuk kalbimle sevdim bu çocuk köpeği

Çocuk ben,

Çocukken ben,

Bir tutardım tüm canlıları

Çocuk gözlerim miydi "bir"liği fark eden?

Yoksa seven kalbim mi?

Gönül gözleri çocukken mi açıktır sadece?

Gönül gözleri kapanır mı bizler büyüdükçe?

Çocuk ben, keşke hiç büyümesem

Çocuk ben, kocaman kalbimle hep çocuk,

Hep açık, hep insan kalsam...

09.06.2005

Ayşa

Sıcak yaz gecesinin mahmurluğundakileri bir çığlık irkiltti. Ses sokaktan geliyordu. Pencereye balkona koşanlar sarışın kızı gördüler. Bir adam tarafından sürükleniyordu. Apar topar beyaz bir araca bindirildi.

Ayşa avaz avaz çığlık atıyordu, yardım istiyordu. Yetişemediler feryatlarına. Ayşa resmen kaçırılmıştı...

Sonra polise haber verdiler. Herkesin gözü önünde olan bu ihbara duyarsız kalmayan polis kaçırılan adamı birkaç saat sonra yakaladı. Adam Ayşa'yı bağlamıştı, tecavüz ediyordu. Ayşa ağzı ve bacakları bağlı çaresizdi. Polislerin gözüne adamın yerdeki külotu ve Ayşa'nın saçları ilişti. Hayatlarında ilk kez böyle bir manzara görmüşlerdi.

Ayşa ise bağları çözülür çözülmez koşarak kaçtı. Geldiği yer kaçırıldığı yerdin: Evi, yani sokağı.

Ayşa bir köpekti. Beyaz, uysal, herkesle barışık, sokağının maskotu bir sokak köpeğı...

Sanık ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Bu köşeden defalarca hayvana şiddet ve tecavüzün bir adım sonrasının çocuk ve kadın olduğunu anlattım sizlere. Denizli'deki 2 aylık bebeğı tecavüzü de hatırlatmayacağım size. Savcının neden TCK kapsamında değil de 5199 kapsamında değerlendirdiğini olayı da sorgulayacağım.

Ben sizleri Ayşa'yla göz göze bırakıyorum...

Olur da Ayşa'ya yaşadıklarını unutturmak isterseniz, olur da onun korkmuş ruhunun yaralarına merhem olmak, ölene kadar ailesi olmak isterseniz 532.593 2555'i arayın.

EŞYA MUAMELESİ

*Köpeklerin en büyük korkusu,
evden onsuz çıktığınızda
tekrar geri gelmeyeceğinizdir.
(Köpek psikoloğu Stanley Coren)*

Rüzgar eken fırtına biçer

Efendim, Türkiye'nin manasız modalarından biridir bu. Hediye olarak evcil hayvan almak!

Bazı aileler, yazlıklarına giderken çocuklarına karne hediyesi olarak oyuncak, kitap almak yerine bir köpek ya da kedi alırlar. O hediye'nin "canlı" olduğunu unutmazlar, herşey normal. "Uygar anne babalar olarak, çocuklarına bir arkadaşı, bir dost kazandırmışlar. Ona hayvan sevgisini, bir başka canlı için özveride bulunma alışkanlığını kazandırmaya çalışıyorlar" diye düşünüp bu kişileri öpüp başımın üstüne koyabilirim de.

Ancak yaz sezonu bitip de sıra geri dönüşe gelince o iyi niyetli, duyarlı, uygar insanlar gidiyor; karşımıza sorumsuz, duyarsız, acımasız, düşüncesiz, bencil birileri çıkıveriyor. Böyleleri, yaz boyunca çocuğuna, hatta kendisine dostluk eden köpeğini, işi bitmiş, eskimiş, bozulmuş bir oyuncak gibi sokağa atıp kaçıyorlar.

Neymiş efendim; onların apartmanda köpek beslemek yasakmış...

İyi de kardeşim bunu tatil dönüşü mü öğrendiniz? Madem yasaktı, bu hayvanı geri götüremeyecektiniz; niye aldınız?

Bırakıp gittiğiniz, sokağa terk ettiğiniz zavallı hayvanların arkanızdan ne acılar çektiklerini biliyor musunuz? Nasıl yaşadıklarından daha doğrusu öldüklerinden haberiniz var mı?

Ya çocuklarınız? Onlara şu mesajları verdiğinizin farkında mısınız?

- İşine gelmeyince bir canlıyı, bir arkadaşını zor durumda bırakmaktan sakın çekinme!

- Çıkarların, zevklerin için herkesi kullanmaktan korkma!

- Kişisel çıkarın bitti mi kim olursa olsun, herkese baş tekme!

- Dünya senin etrafında dönüyor, gerisini boş ver!

Bu düşüncelerle yetiştirdiğiniz çocuk ya da çocuklar, kuşkusuz bu topluma bir biçimde zarar vereceklerdir. Ancak en büyük bedeli siz ödeyeceksiniz. Yaşlandığınızda, elden ayaktan düştüğünüzde, çocuğunuz size sırtını dönmekte, arayıp sormamakta sakınca görmeyecek...

Belki de hak ettiğinizi yaşayacaksınız, ettiklerinizi biçeceksiniz. Ne dersiniz?

Not: Komşunuz köpeğini terk ettiyse lütfen belediyeye ihbar edin. Gerekli cezayı almaları ama daha önemlisi bundan sonra başka bir canlının günahına girmemeleri için...

Unutmayın:

SESSİZ KALMAK SUÇA ORTAK OLMAKTIR.

RANT...

Kısırlaştırma pastası

Bugün söz onlarda! Türkiye'nin en eski hayvan koruma derneklerinden THKD, yeni ve etkili aktivistlerden HAY-VİST ve ayıptır söylemesi, bizimkisi yani YHS!

Bu üç dernek bir araya geldiler ve bir manifesto yayınladılar. Dikkatli okumanızı, atlamamanızı ve satır aralarındaki mesajları anlamanızı dilerim. Anlarsanız ve onları desteklemek isterseniz, bu manifestoya www.sessizkalmasucaortakolma.com üzerinden imza verebilirsiniz. Kanlı pasta diyorlar buna, kısırlaştırma pastası!

MANİFESTO

Çevre ve Orman Bakanlığı'nın genelgesi gereğince sokak hayvanlarının kısırlaştırma ve rehabilitasyon bedeli hayvan başına 60 TL olarak belirlenmiştir. Aynı genelgeyle yerel yönetimlere rehabilitasyon merkezi inşaatı için talep halinde fon aktarılacağı belirtilmektedir.

Çevre ve Orman Bakanlığı'nın maddi olarak desteklediği yerel yönetimler, neden taşeronla çalışma yoluna giderler?

İstanbul Büyükşehir Belediyesi 2006 yılında açtığı taşeron ihalesini taşeronların kısırlaştırma ve rehabilitasyon ko-

nusunda yetkin olmadıkları gerekçesiyle ihale iptaline giderek bu uygulamasına son vermiştir. Bu önemli örnek, taşeronlarla sokak hayvanı sorunun çözülemeyeceği konusunda en önemli kanıttır.

Bugüne kadar yaşanan "Taşeron+Belediye=İHALE" gerçeğinde gelinen nokta meşrulaştırılmış itlaftır.

Taşeronlarla çalışan hiç bir belediye kalıcı çözüm üretmemiş, ödenen paralar boşuna ödenmiştir.

Çevre ve Orman Bakanlığı'nın ayırdığı hayvan başına 60TL'lik bütçe bu işin maliyetini rahatça karşıladığı halde belediyeler kısırlaştırma ihalelerini hayvan başına 200 TL karşılığı neden taşeronlara vermektedirler?

Belediyeler yetersiz bütçe gerekçesiyle elektrik ve su paralarını ödeyemezken her ilde ortalama 20.000 sokak köpeği olduğu düşünülürse, hayvan başına 140 TL fazladan ödendiğine göre, il başına kısırlaştırma için taşeronlara ödenen ortalama bütçe 4.000.000 TL, 81 ilde toplamda ortalama belediyeler tarafından sokak hayvanlarının kısırlaştırma ve rehabilitasyonuna ödenen bütçe 324.000.000 TL'dir. 226.800.000TL bütçe fazladan harcanmaktadır.

Ülkemiz ekonomik koşulları göz önünde bulundurulduğunda halkın vergileri ile toplanan 324.000.000TL'lik pasta kimler tarafından, ne sebeple paylaşılmaktadır?

Bu uygulamayı kendi bünyesinde sözleşmeli personel çalıştırarak daha ucuza ve insani yollarla hayata geçiren belediyeler mevcuttur. Neden onlar örnek alınmamaktadır?

Biz, aşağıda imzası bulunan sivil toplum örgütleri, hayvan korumacılar ve duyarlı vatandaşlar hayvanlara zarar veren ve halkın vergilerini heba eden bu gereksiz uygulamaya son verilmesini talep ediyoruz.

Saygılarımızla,

HAYVAN AKTİVİSTLERİ DERNEĞİ

TÜRKİYE HAYVANLARI KORUMA DERNEĞİ

YAŞAM HAKKINA SAYGI DERNEĞİ

Kısırlaştırma(ma)!

Geçen hafta yayınladığımız manifesto çok farklı algılanmış, yanlış anlaşılmış. Hayır efendim, kısırlaştırmaya karşı değiliz.

Kısırlaştırmanın bir sektör haline gelmesine karşıyız.

Belediyelere böcek zehirleme hizmeti veren firmaların bugün hayvan rehabilitasyonuna soyunmasına karşıyız.

Devletin ayırdığı 60TL'lik bütçe, maliyetleri fazlasıyla karşılarken belediyelerin bu işi 200TL karşılığında özel şirketlere yaptırmalarına karşıyız.

Hayvanların akıbetinin belirsizliğine karşıyız..

Yüz hayvan alınan yere otuz hayvan bırakılıp kalan yetmiş tanesinden haber alınamamasına karşıyız.

Daha anesteziyenin çıkmamış hayvanların ormanlara atılmasına karşıyız.

Kısırlaştırılmamış hayvana küpe takılıp atılmasına karşıyız.

Belediyelerin bu işi kendi kadrolarına yaptırmak yerine dış kapının mandalı şirketlere yaptırmalarına karşıyız.

Hayvanların can taşıyanlar olduğunu unutan, onları yok edilmesi gerekli birer haşere gibi görenlere karşıyız

Çünkü bizler yaşam hakkı savunucularıyız.

Kısırlaştırma kesinlikle gerekli deriz. Kısırlaştırıp, aşılanıp alındıkları yere bırakılmalarını isteriz.

Hayvan popülasyon artışıyla ancak bu şekilde mücadele edileceğini biliriz.

Ve bizi bilerek yanlış anlayanlara karşıyız. Taşeron sevda-lılarına karşı olduğumuz gibi.

Hazır karşı karşıya gelmişken "pitbullar toplatılmıyor, genelge yanlış anlaşıldı" diyen bakan ve onun sözlerini destekleyip hayvan korumacıları yanlış bilgilendiren STK'lara karşıyız. Halen resmi bir genelge çıkmadı. Ama maalesef hayvan korumacıların üzerine ölü toprağı itinayla serpiştirildi.

Özetle söylemek gerekirse bizler kisvelilere ve akçelilere karşıyız. Nokta!

Hayvanları Koruma(ma) Günü

Efendim, 4 Ekim Hayvanları Koruma Günü, 1 ekim dünya vejetaryenler günüydü.

Türkiye'nin her yerinde dikkat çekmek için farklı aktiviteler yapıldı.

Ben ise...

Hayvanları korumak nerede başlar, nerede biter diye merak ediyorum bir süredir. Geniş çerçeveden baktığınızda, hayvanların nasıl bir rant kapısı olduğunu bildiğinizde hayvanları korumak için yapılan çalışmaların nasıl devde kulak kaldığını da fark ediyorsunuz.

“Yasa çıksın, yasa çıksın! “

Çıktı yasa. Ne oldu sonra?

Hayvanları korumaktan aciz, uyduruk cezalarla bezenmiş, Kabahatler Kanunu kapsamında bir yasa. Şiddet daha da arttı, çünkü nasılsa cezalar anlamsızdı. Nasılsa savcılar bu işi ciddiye almıyorlardı, şikayetler davalaşmıyordu. Halen de öyle.

“İl kurulları oluşturulsun, dilekçe yazın. “

Yazdık. Oluşturuldu. Ne oldu sonra?

İzmir'in ilk oluşturulan il kurulunda bir yıl görev aldım. Ne büyük işler çıkarmış il kurullarından, öğrendim.

“Kısırlaştırma başlasın. Dilekçe yazın.”

Yazdık. Başladı. Ne oldu sonra?

Başladı kısırlaştırma daha doğrusu itlafı meşrulaştırma. Belediyeler devletin bu iş için ayırdığı para hayvan başına 60 TL iken ve kendi bünyelerinde kadrolu veterinerleri varken kısırlaştırmayı taşeronlara havale ettiler. Etmeleri aslında usulsüzlük iken bir de 300 TL'yi bulan rakamlarla bu işi, özel sektöre verdiler.

Ormanlar hayvan doldu. Hayvanların yarısı yok oldu. “Say testisi al parayı” ihaleler gözde oldu. Türkiye genelinde hayvan sayısı düşünülünce sadece kısırlaştırma pastası tahmini 324.000.000TL oldu. Şaka değil, yedi sülalenizi kurtarır efendim.

İş kısırlaştırmayla biter mi bitmez... Barınak da yapılmalı, varsa iyileştirilmeli.

Alın size inşaat...

Barınakta hayvanlar yemek yiyecekler elbette...

Alın size **mama**.

Bu hayvanlar hasta da olacaklar elbette...

Alın size **ilaç**.

Hijyen de lazım, malum hastalık var...

Alın size **temizlik malzemeleri**.

Hayvanlar taşınacak falan ya oradan oraya...

Alın size her türlü **kargo taşımacılığı**.

Daha sayayım mı efendim? Bence durayım. Size de derim ki bir silkelenin. **Türkiye’de Sokak hayvanları üzerinden birileri köşeyi dönüyorlar**. Daha kötüsü, bugün taşeronları/taşeronluğu engellesek dahi yarın STK’lar karşımıza taşeron olarak çıkacaklar. Dediği dersiniz...

Birileri bugün kurdukları şirketlerini, üye oldukları STK üzerinden zengin edecekler, bu taraftan hayvanseverlere dilekçeleri yazdırıp maşa olarak kullanacaklar. İhaleleri alacaklar. Ve görüntü STK - yerel yönetim işbirliği olacak. Hazırlanan kılıfa da kimse bir şey diyemeyecek.

Kısacası onlara her gün "**Hayvanları Koruma(ma) Günü**" olacak.

Orman Yasası

Geçtiğimiz aylarda birileri müjdeli(!) bir haber paylaştı bizlerle. Dediklerine göre yaptıkları lobi çalışmalarıyla orman yasasında talep ettikleri değişikliği gerçekleştirmişti. Sevgili Çevre ve Orman Bakan’larına, milletvekillerine, mecliste lobi çalışmaları yapan temsilcilerine teşekkürleriyle sundukları yasa değişikliği ve gerekçesileri aşağıda.

31/8/1956 tarihli ve 6831 sayılı Orman Kanununun;

b) 17'nci maddesinin üçüncü fıkrasının ilk cümlesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

"Savunma, ulaşım, enerji, haberleşme, su, atık su, petrol, doğalgaz, altyapı, katı atık bertaraf ve düzenli depolama tesislerinin; baraj, gölet, sokak hayvanları barınağı ve mezarlıkların; Devlete ait sağlık, eğitim ve spor tesislerinin ve bunlarla ilgili her türlü yer ve binanın Devlet ormanları üzerinde bulunması veya yapılmasında kamu yararı ve zaruret olması halinde, **gerçek ve tüzel kişilere bedeli mukabilinde** Çevre ve Orman Bakanlığınca izin verilebilir."

Anladığım kadarıyla orman arazilerine isteyen özel kişiler, taşeronlar, STK'lar ve iktisadi işletmeler barınak açacak.

Neden orman, kaç kişi gider o ormanlara da hayvanları kontrol eder, başını okşar, orası meçhul.

Kaçı gerçekten yaşar orası daha da meçhul.

Kimler ormanda barınak bahanesiyle başka şeyler inşa eder orası da meçhul.

Meçhulleri başka bir yazıda uzun uzadıya konuşuruz da benim kafam gerekçeye takıldı. Aklım almıyor. Orman yasasında dahi sahipsiz hayvanların toplum sağlığını tehdit ediyor diye gösterilmesini hakikaten aklım almıyor, bu yaklaşım benim zekamı aşıyor.

"Şehir merkezlerine yakın hayvan bakımevleri halk sağlığını tehdit edeceğinden söz konusu bakımevlerinin şehir merkezinden uzak orman arazilerinde kurulması, ayrıca, nüfus artışı ile birlikte insanların şehir merkezle-

rinden uzak yerlerde hayatlarını idame ettirme isteği nedeni ile tapulu ve hazine arazilerine bakımevi yapılması gürültü, çevre kirliliği gibi şikayetlerin artmasına neden olmaktadır. Bu düzenleme ile hayvanlara daha tabii ve geniş ortamda yaşama imkânı sağlandığı gibi toplum

Aslında aklımın almadığı detaylar daha fazla ama bir sonraki yazıda. Tüm sorular ve çekinceler.

Bu arada TBMM'de yaptığım sorgulamada bu değişikliğin henüz komisyonda olduğunu öğrendim. Yani henüz **hala** teklif aşamasında bu erken müjde...

Hayvanseverlikten geçinenler!

Geçtiğimiz günlerde bir söyleşi sırasında çok hoşuma giden sözler duydum.

Dinciler, dinci geçinenler, dinden geçinenler...

Budur dedim kendi kendime. Budur hadise.

Hayvanseverler,

Hayvansever geçinenler,

Hayvanseverlikten geçinenler...

Gerçek hayvanseverler başımız üstüne. Hayvansever geçinenler ise bugün var yarın yok, bir moda gibi gönüllülük etmekte.

En tehlikelisi hayvanseverlikten geçinenler elbette. AB fonlarının iştah açan rakamları, taşeronların sıcak(!) dostluğu söz konusu olan bu durumda kimin ne olduğunu bilmek en zoru belki de.

Ben kimin ajitasyon yaptığına takıldım bugünlerde.

Bakınız, TDK sözlüğü ajitasyon için ne diyor? 1. Kışkırtma. 2. Duygu sömürüsü yapma. 3. İnsanın zihninde ve duygu dünyasında sarsıntı yaratma.

Şiddete maruz kalmış bir hayvanın tek resmi ile ajitasyonun dibine vurabilirsiniz elbette. Fotoğrafın kendisi acıyı anlatır, kolaydır kışkırtmak.

Biraz da sonu "cik cik"le biten sözcüklerle bir metin yazar-sınız, duygu sömürüsünün en etkilisini yaparsınız.

Bir de birilerini hedef gösterirsiniz, duygu dünyasında sarsıntı yarattığınız insanlar hazır askerler oluverir bir anda. Ondan sonra salın sahalara!

Ben derim ki bu camiaya yeni giren dostlara: Siz siz olun ajitasyon oltasına takılmayın!

Ekmek ağaçlarımız tüm Türkiye'de

Yaşam Hakkına Saygı Derneği olarak "Ekmek Ağacı yapıyoruz! Hedef: Tüm Sokaklar, tüm Türkiye" demiştik ya, ekmek ağaçlarının sayısı 22.000'i buldu yurdumun dört bir yanında. Türküz biz, geleneklerimiz var, kocaman duyarlı yüreklerimiz var demiştim yanılmamışım, haklıymışım.

Ve iyi ki bu ülkede, bu iyi yürekli insanlarla birlikte yaşıyorum.

Küçük reformlar uğruna

Hayvan koruma mı, kedi- köpek koruma mı?

korumacı profiline baktığımızda görünen resim ağırlıklı olarak kedi ve köpek koruyan kişilerdir. Maalesef Türkiye'de ve dünyada çok yaygın bir anlayıştır bu.

Peki neden hergün mezbahalarda hayvanlar kesilirken hiçbir hayvan korumacı tepki göstermez de yılda bir kere kurban bayramında kesilmesi onları çileden çıkartır?

Aynı kişiler bir balkonda bakılan köpek için topluca ayaklanırlar da neden yol kenarlarında bir metre iple bağlanmış, küçücük kafeslerde tutulan koyunları kurtarmak için kimse herhangi bir teşebbüste bulunmaz?

Maalesef bu sivil toplum kuruluşlarının en büyük hataları "Biraz düzelme olması hiç olmamasından iyidir" mantığıyla küçük reformlar uğruna temel ilkelerinden ödünler vermeleri." Ve bu yanlış hayvanların durumunu gerçekten iyileştirmedeği gibi kamuoyuna da sorunun çözüldüğü gibi yanlış bir mesaj veriyor. Ne büyük çelişki!

Peter Singer, Hayvan Özgürleşmesi kitabında birçok nedeni ele almış. Bunlardan en önemlisi, belki de en kötüsü ve maalesef ülkemizde de örneklerinin arttığını gördüğümüz giderek servet, üye sayısı ve saygınlık bakımından büyüyen sivil toplum örgütlerinin zamanla radikalliklerini kaybetmesi ve yerleşik düzenin bir parçası haline gelmesi. Devlet yetkilileri, yerel yönetimler, iş çevreleriyle yakın ilişkiler kuran bu kurumlar, hayvanların durumlarını iyileştirmek için bu ilişkileri kullanıyorlar. Sokak köpeklerini kısırlaştırmak ya da bireysel eziyet olaylarının peşine düşmek, sistemli zulme karşı büyük kampanyalar yapmaktan daha risksiz diye düşünüyorlar herhalde.

Öyle ya; suya sabuna dokunmadan, ilişkileri zedelemeyen ve ne yazık ki servet kazanmaya devam ederek iş yapar gibi yapmanın ne riski olabilir ki?

AB fonlarının iştah kabartan rakamları, yerel yönetimlerin bu fonlardan pay almaları, hayvan rehabilitasyonu adı altında dev gibi bir kısırlaştırma - aşılama pastası derken sivil toplum kuruluşları da temel ilkelerinden ödün veriyorlar mı gerçekten?

Böyleleri, acaba mesleki reklamları uğruna, "tüm köşeler kapılmış ve sadece bu köşe boş kalmış olduğundan" mı buradalar?

Köşe kapmaca mı oynuyorlar gerçekten hayvan koruyanlarla kendilerine köşe yapma derdinde olanlar Yoksa köşe dönmeye mi çalışıyorlar?

Birileri her daim ebe rolünde, birileri her an yeni köşeler kapmakta. Ya da sözde köşe değiştiriyormuş gibi yapıp ebeleri yanultıp durmakta.

Hangisi acaba?

Adı her ne olursa olsun, hayvansever ya da hayvan korumacı, bu işe gerçekten gönül vermiş kişiler her zaman neden burada olduklarını hatırlamalılar.

ATATÜRK...

Saat kaç?

Son sözü "Saat kaç?"tı... "Saat 9'u 5 geçe, Atam Dolmabahçe'de.." sözleriyle kaldı bu acı gün çocukluk anılarımızda...

Doğa aşığı

"Yeşili görmeyen gözler renk zevkinden mahrumdur. Burasını öyle ağaçlandırınız ki kör bir insan dahi yeşillikler arasında olduğunu fark etsin" diyecek kadar yeşile aşık...

İstanbul'un eski vali ve belediye başkanlarından Muhittin Üstündağ ve Afet İnan'la birlikte boğazda bir motor gezisinde Salacak önlerinden geçerken; "Bu güzel yerleri ağaçlarla bir kat daha güzelleştirmek için İstanbul Belediye Başkanı olmak istiyorum" diyecek kadar ağaçlarla nefes alan...

"Bu vatan, çocuklarımız ve torunlarımız için cennet yapılmaya değer" diyecek kadar doğa aşığı bir lider.

Kısacası aynı zamanda O, bir **Hayvansever...**

Latife hanım'la evlendiği zaman ona ilk hediyesi bir attır.

Dünya Savaşı yıllarında doğu cephesinde savaşırken "Alp" adında bir köpeğinin olduğu, bu köpeğin onun yatak odasının kapısında beklediği ve Atatürk'ün izni olmadan hiç kimseyi içeri bırakmadığı anlatılır...

Sokak köpeği FOKS

Atatürk, bir sabah gezintisinde, seyyar fotoğrafçının sehpa-sının ayakları arasında yatan köpeği görünce sordu:

-Bu köpek senin mi?

Fotoğrafçı birden ne yapacağını şaşırıldı. Sonra toparlanarak,

- Evet paşam, diye karşılık verdi.

- Çok güzel bir şey.

- Çok beğendiyseniz size hediye edeyim paşam.

Köpek o zaman yavruydu. Asil filan değil, bayağı sokak köpeği-ydi. Ama tüyleri çok güzeldi. Atatürk bir daha hayvana dikkatle bakarak, yanındakilere,

- Bu adamı memnun ediniz, dedi.

Böylece, fotoğrafçının köpeği Foks, Atatürk'ün köpeği oldu.

Foks aşağı, Foks yukarı derken, hayvan büyüdü. Adının nereden geldiğini hatırlamıyorum. Foks, uzun süre köşkte kaldı. Bir Cumhurbaşkanı köpeği olarak hayatta kendi cinslerinin hiçbirine nasip olmayan mutlu bir yaşam sürdü.

Foks, Atatürk'ün yatak odasında yatardı. Karyolasının ayak ucunda onun için diktirilmiş özel bir minder bulunurdu. Atatürk sabaha karşı yatağına girene dek Foks da uyumaz, onu bekler, ancak sahibi yatınca yatardı.

Farklı anılarından aldığım bu alıntılar, Atatürk'ün hayvan sevgisinin en çarpıcı örneklerinden bazılarıdır.

10 Kasım'a 2 gün kala, sadece onun kurduğu cumhuriyetle gurur duymuyorum, onun gibi bir lidere sahip olmuş olmaktan dolayı da gurur duyuyorum.

Ben, düşmanlarımı bile böyle vuramamışımdır!

"Bir arkadaş daha bizi terk ediyor bugün Sabiha..." dediğinde acı içinde, Sabiha Gökçen birden irkilecek, o günlerde Gazi Paşa'nın yakınları arasında ölümcül bir hastalığa yakalanmış kim var diye belleğini zorlayacak, çıkarmayınca da Gazi böylesine üzgün olduğuna göre ölümüne yandığı bu arkadaşının bilmediği ama mutlaka çok sevdiği biri olduğunu düşünürken içeriye Gazi'nin tabancasını elinde tutarak giren bir dosta onun:

"Durumu nasıl? Hiç umut yok mu?" diye sorması karşısında şaşkınlığı daha artacaktı...

"Maalesef Paşam! Yok. .. Herkes elinden geleni yaptı. Böyle daha fazla acı çekmesine müsaade etmeseniz iyi olur... Bir şey daha söylemek isterim... Gözleri sanki sizi arar gibi..."

"Arar, arar ya... Atlar insanlardan daha hassas, daha vefakar ve daha çıkar düşüncesinden uzaktırlar. Bunca yıl bana hizmet etti, bana yoldaşlık etti. O benim kokuma, ben onun kokusuna alıştık. Birbirimizin huyunu da iyi öğrendik. Yazık oldu hayvanıma..."

Evet, o çok sevdiği atlarından biri hastalanmıştı, umar da yoktu, vurulması gerekiyordu acısını dindirmek için. Ona karşı bu son görevi de sahibi yapmalıydı. Silahını aldı, ahıra doğru yürüdü.

Gazi eğildi, mendili ile köpüklerini sildi, yelesini okşadı atının.

"Oğlum, oğlum! Şimdi bütün acıların dönecek!.."

Öptü onu birkaç kez.

"Sen mi beni arayacaksın, yoksa ben mi seni?"

Doğruldu, silahını hayvanın tam altına doğrulttu. Parmağı tetikte. Ama öyle kalakaldı. Bir yontu gibi. Ve birden gözlelerinden yaşlar boşandı.

"Alın! Alın! Götürün hayvanı buradan! Çok uzaklara götürün. Acı çektiirmeden ölmesini temin edin. Gerekirse iğne yaptırın. Uyutun, öyle vurun! Ben düşmanlarımı bile böyle vuramamışım! Bana bunu yaptırmayın..."

Gazi, uzunca bir süre ata binemeyecekti...

Refik saydam hıfsızsihha enstitüsü

F.Rıfki Atay'ın aktardığı bu anı bana ister istemez Deşifre programı tarafından gizli kamera ile çekilen Refik Saydam Hıfsızsihha Enstitüsü'nün 2 sene önceki görüntülerini hatırlatıyor.

Türkiye'nin tek serum üretim merkezinde atlardan, akrep sokmasına karşı yapılacak serum için kan alınıyor ancak anestezi uygulanmıyordu. Atın damarı kesiliyor ve kanı azar azar alınıp yaşamasına imkan verilebilecekken, bir kereden alınıyordu. Atlar acı içinde kıvranıyordu. Kanı tükenen at kapının önüne taşınıp bahçede can çekişerek ölüme terk ediliyordu.

Bu insanlık dışı uygulamanın sona ermesi ve dünyada yapıldığı şekilde acı çektiirmeden yapılması için o zamanki siyasi partilere binlerce dilekçe yolladık. İlgili birimlerin ilgisizliği nedeniyle tüm partilere de giden bu dilekçeler dünyanın dört bir yanındaki binlerce hayvanseverden gitti. Sonuç mu? Sanırım yeni bir gizli kamera gerekiyor.

Dünyada eşi benzeri olmayan bu yöntemle bir canlıyı avaz avaz inleterek saatlerce tüm kanını alan ve ardından tüm kanını insanlığa(!) vermiş bu hayvana acı çekmeden ölümü bile çok gören bu bilimsel(!) yaklaşım bana ister istemez Atatürk'ün "Ben düşmanlarımı bile böyle vuramamışım! " sözlerini hatırlatıyor.

Acaba Atatürk bu yapılanları görseydi, bunu yapanları ne yapardı?

Doğa aşığı Atatürk

Çankaya Köşkü'nden Meclis binasına giderken o günün Ankara'sında bir tek iğde ağacı var. Mustafa Kemal da, her gün ağacın önünden geçerken arabayı yavaşlatıyor ve ağacı selamlıyor.

Bir gün, 'Bakın bu benim...' derken o ağacın yerinde olmadığını görüyor. Büyük bir telaşla otomobili durdurup iniyor.

Buradaki işçilere, 'Ne oldu buradaki ağaca' diyor.

'Efendim, yolu genişletmek için ağacı kestik' cevabını alıyor.

Arabasına dönen Mustafa Kemal ağlamaya başlıyor, "Bunun başka yolu yok muydu?" diye.

ORMAN ÇİFTLİĞİ

Nezihe Araz'ın aktardığı bu anı, Atatürk'ün doğa sevgisinin boyutunu anlatması bakımından önemlidir.

Yüce önderin doğa tutkusunun bir başka kanıtı da 1925 yılında kendi maaşıyla yerini satın aldığı bataklık bir arazide yarattığı Atatürk Orman Çiftliği'dir.

Zoru seven bu kocaman yürekli eşsiz insanın bir milleti yeneden su yüzüne çıkarışı gibi, bir bataklığı alıp toprağı yeneden filizlendirmesi için içinde nasıl bir doğa sevgisi olmalı diye düşünüyorum. Nasıl bir doğa, hayvan, insan sevgisi vardı ki doğaya, doğadaki canlıların tümüne birden sahip çıkabiliyordu?

KOCAMAN YÜREKLİ

Bu sevgide babasının ölümünden sonra yerleştikleri dayı-

sının çiftliğinin mi etkisi vardı, yoksa bir insan doğuştan mı kocaman yürekli olur?

Ulusunu özgür kılan, bağımsız, onurlu bir devleti kuran büyük önder, onca yüküne, onca işine rağmen atla, köpekle, ağaçla, çiçekle de uğraşmayı nasıl başarabilir?

Sıradan insanların aklının almayacağı işler, davranışlar, yakışsa yakışsa ancak Atatürk'e, onun gibi bin yılda bir dünyaya gelen ender liderlere yakışır herhalde.

Çanakkale'nin, Kurtuluş Savaşı'nın yüce komutanı, eşsiz askerin yüreğinde her canlının yaşama hakkına duyduğu saygı gerçekten şaşırtıcıdır. Ona tüm dünyada duyulan saygının ne kadar hak edildiğinin de en somut kanıtıdır.

Cumhuriyetin temellerini atan, bugünün Türkiye'sini yaratan önder her canlının yaşam hakkına sahip çıkmış, insanı, hayvanı, ağacı birbirinden ayrı tutmamış, hepsinin bir bütün olarak yaşadığı bir Türkiye yaratmaya çabalamış.

HAKKINA SAYGI

Devrimleriyle bir milletin çehresini değiştirmekle kalmamış o milletin bu toprakları paylaştığı diğer canlıların da yaşam hakkına sahip çıkmış. Gün gelmiş kesilen tek bir ağaç için, gün gelmiş hasta atının ötenazisi için utanmadan ağlamış.

Yüce önder Atatürk'ün bu özelliklerinin günümüz liderlerine de örnek olmasını, onların da Atatürk gibi, "insan, hayvan, bitki" ayırımı yapmadan doğadaki tüm canlıları sevmelerini, korumalarını dilerim.

Tüm canlıların yaşam hakkına saygı duyulan bir Türkiye dilerim.

ÇOK ESKİDENDİ...

At, avrat, silah...

At, avrat, silah... Siyah beyaz bir Yeşilçam filmi. Bir zamanlar erkekliğin, mertliğin, yiğitliğin ifadesi...

Geçen yazımda Atatürk'ün atlara olan düşkünlüğünden söz etmiş, bugünkü yaşananlara dikkat çekmiştim. Bu hafta biraz daha eskiye gitmek istedim. "Payitaht-ı Zemin Eminönü Bir Dünya Başkenti" adlı eser, Osmanlı'nun hayvan haklarına bakışını gözler önüne seriyor.

Kitaba göre Padişah 3. Murat, 1587'de "yük beygirlerine taşıyabileceklerinden fazla yük yüklenmemesi konusunda" ferman çıkardı. Fermana, sahiplerinden, hayvanlarını iyi beslemeleri istenirken, hayvanlara taşıyabilecekleri ağırlıktan fazlasını yüklemek de yasaklandı.

Osmanlı arşivlerinde yer alan 2 Ekim 1856 tarihli belge ise 300 yıl sonra aynı duyarlılığın devam ettiğini gösteriyor:

"Saadetli efendim hazretleri, beyana gerek olmadığı üzere, beygir hamallarının cuma günleri tatil eylemeleri ve beygir sahiplerinin beygirlerin boş olduğu halde üzerine binmemek üzere semerleri üzerine demir çubuklar muhlattırmaları eski adettendir. Fakat bir müddetten beri bu usule riayet edilmeyerek cuma günleri tatil edilmemekte ve sahipleri beygirleri yüklü olmadığı halde üzerlerine binerek birtakım çoluk çocuğa çiğnettirmektedirler. Bu hal layıksız bir şeydir ve asla caiz değildir. Bundan böyle

bunların cuma günleri tatil ederek semerleri üzerine dahi çivi muhlattırmaları kati olarak sağlanmalıdır.

Ayrıca bu hususta beygir hamalları ile bu tür iş yapan diğer ekmek, sebze taşıyan esnafın kethüdalarına gerekli tebligatın yapılması ve esnafın devamlı kontrol altında bulundurulmasının şehremaneti yetkililerine dahi ifade kılınmasının tarafınıza bildirilmesi Meclis-i Vala'dan ifade edilmiş olmakla o yolda gereğinin yapılması hususunda tezkire yazıldı.

Esnaf birlikleri başkanları zabıtalardan tarafından "yük hayvanlarının haftanın 6 günü çalışacağı, bir gün dinleneceği" konusunda uyarılmışlar ve esnafı sürekli kontrol etmişler.

16.yüzyıl İstanbul'u hakkında en yetkin kaynaklardan biri olan Türkiye Mektupları adlı eserin yazarı Ogier Ghiselin de Busbecq'in verdiği bilgi at sevgimizin altını çiziyor:

"(Türkler) Hayvanlara bakanlar da onlara gayet iyi muamele ederler. Onları durmadan okşayıp muhabbetlerini kazanırlar. Son derece zorda kalmadıkça kızgınlıklarını çıkarmak için değnekle hayvana vurmazlar. Bunun sonucu olarak da atlar insanlara karşı gayet muhabbetli oluyorlar."

At, avrat, silah... Sanırım artık sadece eski bir Yeşilçam filmi olarak hatırimızda.

Atın yerini otomobiller aldığından mıdır bilinmez; ama artık atların pabucu dama atıldı. Atları gözümüzden ve gönlümüzden uzaklaştırdığımızdan beri yiğitliğe, mertliğe, dürüstlüğe ne oldu?

SONSÖZ...

Yaşam Hakkına Saygı

On sene önce bir yolculuğa başladım ben. Adını hayvan korumacılık koydum. İlk yol haritam "Köpek Sahiplen"di, sadece gönüllü olarak barınakta çalıştığımından amaç oradakileri sıcak birer yuvaya kavuşturmaktı.

Ben öğrendikçe, fark ettikçe bu isim dar geldi.

Dört sene önce ise bir hayal kurdum, adına da "Yaşam hakkına saygı!" dedim. İçine umutlarımı, hayallerimi koydum.

Bugün hayalimiz yavaş yavaş gerçek oluyor gibi. Birbirinden farklı görünse de aslında aynı amaca hizmet eden ama farklı hedef kitleleri olan işlerle ulaşıyoruz sizlere sanki.

"Tutsak yunuslar" dedik, yunus gösteri merkezlerinin trajedisine dikkat çektik.

"Sessiz kalma, suça ortak olma" dedik, onlar için ağlamaktan fazlasını yaptık.

"Askıda ilaç ve mama, barınaklara" dedik, sizlerle barınaklar arasında köprü vazifesini üstlendik.

"Sahip Sizsiniz" dedik, sokaklardan ve barınaklardan hayvan sahiplenmenizi istedik. Petshoplardan hayvan satın almayın dedik.

◀ Sıra İtlere Geldi

"Ekmek ağacı" dedik, kuşlar için ağaçlara ekmeğler astık. Karda aç kalmadılar.

"Yaban hayatını koru" dedik, yaban hayatının şehirlere indiğini gösterdik.

"Et gerçeği" dedik, küresel ısınmanın tabağınızda olduğunu fark ettirdik.

Yarın daha başka şeyler de diyeceğiz biz, fark etmeniz tek derdimiz!

Onları fark etmeniz,

Bu dünyanın diğer sahiplerine de değer vermeniz.

Kalbinizde insandan başka tüm canlılara da yer açabilmeniz en büyük dileğimiz.

Yaşam hakkına saygı, aslında tek beklediğimiz bu.

Sen yürümeye devam et...

Öğretmen çocuğuyum ben. Her ikisi de öğretmen. İkisi de Türkçe öğretmeni. Sanmayın ki bu yazının bunlarla ilgisi var. Bir başlangıç yapmaya çalışıyorum sadece.

Ne çok tayini çıkardı anne ve babamın. Babam önden giderdi, biz "eş durumundan" arkadan. Tam yetiştik, yerleştik derken, kuşlar haber salardı bir yerlere, tekrar düşerdik yollara.

Bu tayin-yerleşmelerin birinde, Simav'ın bir kasabasını oynadım ben. Her çocuk gibi sokakta, "Halkçı Ecevit, Hayır Demirel" bağırışları arasında. Anlamını bilmezdik ama evlerimizde çok anlamlı denmişti bize bir kere. Çocuk aklımızla çivilerle yerlere kazırdık bu isimleri. Bir yarış, bir tepişme, kim daha çok kazıyacak diye.

O günlerden bir gün bu çocuk ben, çocuk kalabalığının bağırılarına koştum. Kocaman bir çukur, boyumuzdan büyüktü. Hayal meyal hatırladığım bu kocaman çukurda bir küçük kaplumbağa.

Çocuklar avaz avaz bağıyorlar, çığlık çığlığa taş atıyorlar. Kaplumbağacık olduğu yere sinmiş. Zaten kocaman çukurun içinde, zaten çıkmasına imkan yok, zaten başında devler bağıyor. Sonra hepsi birden taş atmaya başlıyorlar.

Taş atıyorlar, eğleniyorlar. Kaplumbağa düşman olmuş sanki, taşıyorlar da taşıyorlar.

Bir taş o küçük kaplumbağanın kafasına isabet ediyor. Kanıyor. Kaplumbağanın başının yanından kanlar sızıyor. Orada, o anda benim de başımdan kanlar akıyor, yüreğim acıyor. Daha fazla bakamıyorum. Hiçbir şey de yapamıyorum.

Dönüp arkamı yürüyorum, yürümüyor koşuyorum, koşmuyor kaçıyorum.

Utaniyorum. Kaplumbağadan utaniyorum. Yardım edemediğim için utaniyorum. Çoğunluğa uyduğum, çoğunluğa ses çıkaramadığım için utaniyorum. Çocuk ben, çocuk kalbimle bu yapılanın yanlış olduğunu biliyorum. Çocuk ben, çocuk kalbimle utaniyorum sadece.

Ne zaman bir kaplumbağa görsem, ben o günü hatırlıyorum. Ben o kaplumbağayı ve başından sızan kanı hatırlıyorum.

Ve kendi kendime söz veriyorum:

Kalabalıklarda bir kişi kalsan bile yolunda yürümeye devam et.

◀ *Sıra İtlere Geldi*

Kalabalıklarda bir kişi kalsan bile sen bildiğini yap.

Tüm kalabalık seni taşlasa bile, başın kanasa bile, canın yansa, yüreğin ezilse bile korkma onlardan. Haklı görme onları.

Kalabalıklarda bir kişi kalsan bile sen şahsiyetli ol, rengini belli et, insan gibi insan ol.

Varsın onlar taşlasın seni. Çılgınlar gibi bağırsınlar. Canını yakmaya çalışsınlar. Kısıtıp seni kocaman, boyundan büyük bir çukurun içinde, hep beraber taşa tutsunlar. Çıkamayacağını bile bile sahte zaferlerini çığlıklarla kutlasınlar.

En azından, inandığın yolda, inandığın biçimde, o kocaman çukurun içinde ONURLU bir ölümün olur...

Sen yürümeye devam et...

Haksızlığa sapıp bütün insanlar seni takip edeceğine, adaletle hareket edip tek başına kal, daha iyi. (Gandî)

OZAN YAYINCILIK

YAKINTARİH

DEVİRİM HAVARİLERİ / Fikret BABUŞ

12 MART'TAN 12 EYLÜL'E / Halim DEMİR

BEN NAZİM HİKMET / Halim DEMİR

12 EYLÜL'ÜN ARKA BAHÇESİNDE / Emin KARACA

DEVİRİM BİZE YAKIŞIRDI / Zeki KIRDEMİR/Gerilla Zeki

AŞKİLE ÇIKMIŞTIK YOLA / FİKRET BABUŞ

FİLİSTİN FEDAİLERİ / A.Kadir YAŞARGÜN

UMUTLARIMIZ YARIDA KALDI / A.Kadir YAŞARGÜN

DİRENİŞ / 12 Mart ve Sonrası / Abdulkadir YAŞARGÜN

1 MAYIS 1977 / Türkiye Devrimcilerinin İki 1 Mayıs Belgesi / Nail GÜRELİ

İKİ ADALI / Hüseyin Cevahir-Ulaş Bardakçı / Turhan FEYİZOĞLU

MUSTAFA SUPHİ / Türk Ocağı'ndan Türkiye Kom. Partisi'ne / T. FEYİZOĞLU

HASRETİM DERİN UYKULARDA / Mahir Çayan / Vehbi Bardakçı

AĞLASIN GÖKYÜZÜ / Deniz Gezmiş / Vehbi Bardakçı

KAWA-Kürt Sorunu ve Etnik Örgütlenmeler -1 / Raşit Kısacık

RİZGARÎ-Kürt Sorunu ve Etnik Örgütlenmeler -2 / Raşit Kısacık

NURHAK'TAN MAMAK'A / Raşit KISACIK

DİN BİLİM

HİRİSTİYANLIĞIMIZDAKI PUTPERESTLİK / Arthur WEIGALL

TANRI'DAN İNSANLARA-AKLİNİZİ KULLANIN / İlhami SADIK

İNCİL'İ KİM YAZDI / Mehmet U. SAKIOĞLU

TEVRAT'I KİM YAZDI / Mehmet U. SAKIOĞLU

İSA HAÇTA ÖLDÜ MÜ? / Mehmet U. SAKIOĞLU

DA VİNCİ FENOMENİ / Mehmet U. SAKIOĞLU

BEN BİR MİSYONERDİM / İlker ÇINAR

MESAJ (Kuran Çevirisi) / (Gözden Geçirilmiş 3.Baskı) / Dr.Edip YÜKSEL

ÜZERİNDE 19 VAR / Dr.Edip YÜKSEL

TÜRKÇE KURAN ÇEVİRİLERİNDEKİ HATALAR / Dr.Edip YÜKSEL

MÜSLÜMAN DİN ADAMLARINA 19 SORU / (3.Baskı) / Dr. Edip YÜKSEL

HİRİSTİYAN DİN ADAMLARINA 19 SORU / (3.Baskı) / Dr. Edip YÜKSEL

DEVLET/DEMOKRASİ/OLİGARŞİ/TEOKRASİ / Dr. Edip YÜKSEL

İLGİNÇ SORULAR / (10.Baskı) / Dr. Edip YÜKSEL

MOR MEKTUPLAR / Dr. Edip YÜKSEL

ASAL TARTIŞMA / Dr. Edip YÜKSEL

KURAN'IN ŞİF. VE MUKATTAA HARFLERİNİN ÇÖZ. / Aydın GÜNDOĞDU

KURAN'IN SIRADAN BİR İNSANA DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ / İhami SADIK

AYETLERİN İNİŞ SIRASINA GÖRE KURAN ÇEVİRİSİ / A.ABDULLAHOĞLU

DİNLER TARİHİ / Sergei Aleksandrovich TOKAREV

MONOTEİST DÜŞÜNCELER / Cumhur ERENTÜRK

KURAN AÇISINDAN EVRİM TEORİSİ / Kaan GÖKTAŞ

KONULARINA GÖRE KURAN ÇEVİRİSİ / Prof. Dr. Ömer DURLU

İSLAMİ REFORM İÇİN MANİFESTO / Dr. Edip YÜKSEL

TAKANLAR VE TAKILANLAR TÜRBAN NEDİR? / Dr. Edip YÜKSEL

GAYYA KARANLIĞINDAN KURAN AYDINLIĞINA / Eren ERDEM

YAHUDİ VE HİRİSTİYAN KAYNAK. TANRI İMGESİ / Murat H. YILDIRIM

İSYAN YAZILARI / Atilla Fikri ERGUN

ABDESTLİ KAPİTALİZM / Eren ERDEM

MÜSLÜMAN REFORMCULAR / Dr. Edip YÜKSEL

UYGARLIKLAR TARİHİ

A'dan Z'ye MISIR / Ali NARÇIN

A'dan Z'ye SÜMER / Ali NARÇIN

A'dan Z'ye ASUR / Ali NARÇIN

A'dan Z'ye URARTU / Ali NARÇIN

A'dan Z'ye MAYA / Ali NARÇIN

BÜYÜK UYGARLIKLARIN DOĞUŞU / Selehattin SERT

ZAMANIN GERÇEK TARİHİ / Cahit Doğan DOYAR

YALANLAR-ÇELİŞKİLER-UYDURMALAR / ZAMANIN GERÇEK TARİHİ - 2

GÜNCEL

SİYONİSTLER'İN NİHAİ DÜNYA DÜZENİ / Robert H. WILLIAMS

DR. MICHAEL HIGGER'İN YAHUDİ ÜTOPYASI / Editoryal Çalışma

TÜRKİYE'DE ÇİNGENE OLMAK / Mustafa AKSU

İSRAİL'İN GAP SENARYOSU / Hasan TAŞKIN

İTTİHAT TERAKKİ / Halim DEMİR

Doktorların Büyük Sırrı / KANSER CİNAYETLERİ / Yaşar GÖREN

OSMANLI'DAN GÜNÜMÜZE GÖÇ VE İSKÂN / Fikret BABUŞ